PAPUS

TRATAT ELEMENTAR DE ŞTIINŢĂ OCULTĂ

Editura Esoteris

Editura Esoteris Iaşi

Redactor : Miriam Dikol
Tehnoredactare : Christian Dikol
Coperta : Carmen Sevastru
Translatori : Alupoaie Raluca; Dima Alina Mirela

www.esoteris.ro
editura@esoteris.ro

Copyright ©. Toate drepturile pentru traducerea şi publicarea lucrării sunt rezervate Editurii Esoteris Iaşi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ENCAUSSE, GÉRARD
Tratat Elementar de Ştiinţă Ocultă / Papus (Gérard Encausse); ed.: Cristina Huidu; trad.: Raluca Alupoaie; Alina Mirela Dima.
- Iaşi : Esoteris, 2008
ISBN 978-973-8909-31-1
I. Huidu, Cristina (ed.)
II. Alupoaie, Raluca (trad.)
III. Dima, Alina Mirela (trad.)
133

Printed in România

PRELIMINARII

Tri-Unitatea
Corespondenţele şi Analogia
Astralul

Istoria raportează că cei mai mari gânditori ai Antichităţii, care au asistat la naşterea Occidentului nostru, şi-au finalizat instrucţia în Misterele Egiptene.

Ştiinţa predată de către deţinătorii acestor Mistere este cunoscută sub diferite nume: Ştiinţă Ocultă, Hermetism, Magie, Ocultism, Ezoterism, etc.

Identic peste tot, în raport cu principiile sale, acest cod de instrucţie constituie Ştiinţa tradiţională a Magilor, pe care o numim, în general, Ocultism.

Această ştiinţă îmbrăţişa teoria şi practica unui mare număr de fenomene dintre care o mică parte constituie astăzi domeniul magnetismului sau al evocărilor considerate spiritiste. Aceste practici, închise în studiul Psichurgiei, nu formau, subliniem acest lucru, decât o parte infimă a Ştiinţei Oculte, care mai includea alte trei mari diviziuni: Teurgia, Magia şi Alchimia.

Studiul ocultismului este capital din două puncte de vedere: el prezintă trecutul într-o lumină cu totul nouă şi îi permite istoricului să reia Antichitatea sub o formă încă puţin cunoscută. Acest studiu prezintă, pe de altă parte, experimentatorului contemporan un sistem sintetic de afirmaţii ce trebuie controlate de către ştiinţă şi idei despre forţe puţin cunoscute, forţe ale Naturii sau ale Omului ce pot fi controlate prin observaţie.

Folosirea analogiei, metodă caracteristică a Ocultismului, şi aplicarea sa în ştiinţele noastre contemporane sau în concepţiile noastre moderne ale Artei sau ale Sociologiei, permite plasarea într-o lumină nouă a problemelor cele mai insolubile în aparenţă.

Ocultismul nu pretinde totuşi că oferă singura soluţie posibilă la chestiunile pe care le abordează. Este un instrument de lucru, un mijloc de studiu, şi doar un orgoliu prostesc le poate pretinde adeptilor săi că posedă adevărul absolut despre orice.

Ocultismul este un sistem filosofic care dă o soluţie la întrebările pe care şi le pune cel mai adesea spiritul nostru. Această soluţie este oare expresia unică a Adevărului? Doar experimentarea şi observaţia pot determina acest lucru.

Ocultismul trebuie divizat, pentru a evita orice greşeală de interpretare, în două mari părţi:

1. o parte imuabilă formând baza tradiţiei şi pe care o putem regăsi cu uşurinţă în scrierile tuturor hermetiştilor, din orice epocă şi de orice origine.

2. o parte personală a autorului şi constituită din comentarii şi din aplicaţii speciale.[1]

Partea imuabilă poate fi divizată în trei puncte:

1. existenţa Tri-Unităţii ca lege fundamentală de acţiune în toate planurile Universului. [2]

2. existenţa corespondenţelor unind în mod intim toate proporţiile Universului vizibil şi invizibil. [3]

3. existenţa unei lumi invizibile – dublul etheric exact şi factor perpetuu al lumii vizibile. [4]

Posibilitatea dată fiecărei inteligenţe de a-şi manifesta potenţialităţile în aplicaţiile de detalii este cauza eficientă a

[1] Defăimătorii ocultismului au căutat mereu argumente confundând în mod intenţionat aceste două părţi.

[2] Omul nu poate concepe Universul decât după ce a analizat cele trei planuri de manifestare ale acestei Unităţi. De aici Trinitatea divină a majorităţii Cosmologiilor, Trinitatea umană (Spirit-Suflet-Trup) a hermetismului, Trinităţile sintetizate în concepţia unitară a lui Dumnezeu şi a Omului.

[3] Astfel, prin folosirea analogiilor, ajungem de la fapte la legi şi de la legi la principii. Doctrina corespondenţelor implică analogia şi are nevoie de folosirea sa.

[4] Aici iau loc învăţăturile ezoterice asupra lumii astrale, forţele oculte ale Naturii şi ale omului şi ale fiinţelor invizibile care populează Spaţiul.

Progresului studiilor, orginea diferitelor şcoli şi dovada posibilităţii pe care o are fiecare autor de a-şi păstra întreaga personalitate, oricare ar fi câmpul acţiunii abordate de acesta.

PARTEA I

TEORIE

CAPITOLUL I
ŞTIINŢA ANTICHITĂŢII

Şiinţa Antichităţii
Manifestarea Vizibilă a Invizibilului
Definiţia Ştiinţei Oculte

Avem astăzi prea mult tendinţa de a confunda Ştiinţa cu Ştiinţele. Pe cât este una de imuabilă în principiile sale, pe atât variază celelalte urmând capriciul oamenilor; ceea ce era ştiinţific acum un secol, în fizică de exemplu, are şanse să treacă acum în domeniul fabulei[5], căci aceste cunoştinţe despre subiecte particulare constituie domeniul ştiinţelor, domeniu în care, repet, ierarhiile se schimbă de la un moment la altul.

Nimeni nu ignoră faptul că aceste subiecte particulare sunt tocmai cele asupra cărora s-a îndreptat studiul savanţilor moderni aşa cum aplicăm în Ştiinţă progresele reale obţinute într-o mulţime de domenii speciale. Defectul acestei concepţii apare totuşi când vine vorba de a lega totul, de a constitui realmente Ştiinţa într-o sinteză, expresie totală a Adevărului etern.

Această idee a unei sinteze îmbrăţişând în câteva legi imuabile masa enormă a cunoştinţelor de detaliu acumulate timp de două secole, le pare cercetătorilor din epoca noastră că se pierde într-un viitor atât de îndepărtat încât fiecare le doreşte

[5] Phlogisticul, de exemplu

descendenţilor săi să vadă mijind răsăritul la orizontul cunoaşterii umane.

Vom părea foarte îndrăzneţi dacă vom afirma că această sinteză a existat, că legile sale sunt atât de adevărate încât se aplică cu exactitate la descoperirile moderne, teoretic vorbind, şi că Egiptenii iniţiaţi, contemporani cu Moise şi cu Orfeu, o deţineau în întregime.

A spune că Ştiinţa a existat în Antichitate, înseamnă a fi considerat de către majoritatea spiritelor serioase drept un sofist sau un naiv şi, totuşi, voi încerca sa dovedesc pretenţia mea paradoxală şi îi rog pe cei care mă vor contrazice să îmi acorde puţină atenţie.

În primul rând, voi fi întrebat, unde am putea găsi vreo urmă a acestei pretinse ştiinţe antice? Ce cunoştinţe cuprindea ea? Cum am afla această faimoasă sinteză de care vorbiţi?

Considerând totul, nu materialele sunt cele care ne lipsesc pentru a reconstitui această ştiinţă antică. Rămăşiţele vechilor monumente, simbolurile, hieroglifele, diversele rituri de iniţiere, manuscrisele se înghesuie grămadă pentru a ne ajuta în cercetarile noastre.

Dar unele sunt indescifrabile fără o cheie pe care nu ne preocupăm prea mult să o posedăm, antichitatea celorlalţi (ritualuri şi manuscrise) este departe de a fi admisă de către savanţii contemporani care provin din Şcoala din Alexandria.

Avem, aşadar, nevoie de baze mai solide şi le vom găsi în operele scriitorilor anteriori Şcolii din Alexandria, lui Pitagora, Platon, Aristotel, Plinius, Titus-Livius, etc. De această dată nu vom mai avea de ce să şicanăm antichitatea textelor.

Nu era lucru uşor să cauţi această ştiinţă antică piesă cu piesă în autorii antici şi datorăm toată recunoştinţa celor care au întreprins şi au condus la bun sfârşit această operă colosală.

Printre cei mai stimabili trebuie să îi citãm pe Dutens[6], Fabre d'Olivet[7], Saint-Yves d'Alveydre[8].

[6] Dutens, *Originea Descoperirilor atribuite Modernilor*, 1825, 2 vol. in-8

Să deschidem cartea lui Dutens şi vom vedea efectele produse de ştiinţa antică; să îi citim pe Fabre d'Olivet şi Saint-Yves d'Alveydre şi vom pătrunde în templele de unde radiază o civilizaţie ale cărei producţii ar uimi pretinsele civilizaţii moderne.

În acest capitol nu pot decât să rezum aceşti autori şi va trebui să îi consultaţi pe ei pentru a verifica afirmaţiile pe care le voi face şi pentru care ei furnizează dovezile necesare.

În Astronomie anticii cunoşteau traseul Pământului în jurul Soarelui[9], teoria despre pluralitatea lumilor[10], despre atracţia universală[11], despre mareele produse de atracţia lunară[12], despre constituirea Căii Lactee şi mai ales legea redescoperită de Newton.

Din acest punct de vedere, nu pot rezista plăcerii de a cita două pasaje foarte semnificative extrase din Dutens. Unul despre atracţia universală, este despre Plutarh; celălalt, despre legea pătratelor, este despre Pitagora:

„Plutarh, care a cunoscut aproape toate adevărurile sclipitoare ale Astronomiei, a întrevăzut de asemenea forţa recirocă care face ca planetele să graviteze unele spre altele, şi, după ce a reuşit să explice raţiunea tendinţei corpurilor terestre spre pământ, el caută originea acestui fapt într-o atracţie reciprocă între toate corpurile care este cauza acţiunii Pământului de a gravita spre ea corpurile terestre, la fel cum Soarele şi Luna fac să graviteze spre corpurile lor toate părţile care le aparţin şi, printr-o forţă atractivă, le reţin în sfera lor particulară. El aplică apoi aceste fenomene particulare la altele mai generale şi, din ceea ce se întâmplă pe globul nostru, el deduce, aplicând acelaşi

[7] Fabre d'Olivet, *Versurile de aur ale lui Pitagora. Istoria filosofică a umanităţii*
[8] Saint-Yves d'Alveydre, *Misiunea Evreilor*, ch. IV
[9] Dutens, cap. IX
[10] Dutens, cap. VII
[11] Id., cap. VI
[12] id., cap. XV

principiu, tot ceea ce trebuie să se întâmple în corpurile celeste respectiv la fiecare în particular şi le consideră apoi în raportul pe care trebuie să le aibă, urmând acest principiu, unele relativ la altele."

„El mai vorbeşte într-un alt loc despre această forţă inerentă în corpuri, adică pe pământ şi pe celelalte planete, pentru a atrage asupra sa toate corpurile care le sunt subordonate[13]."

„O coardă de muzică, spune Pitagora, produce aceleaşi sunete ca o altă coardă a cărei lungimi este dublă, pe când tensiunea sau forţa cu care este ţinută ultima este cvadruplă; şi gravitatea unei planete este cvadruplă faţă de gravitatea alteia care se află la o distanţă dublă. În general, pentru ca o coardă muzicală să poată suna la unison cu o coardă mai scurtă de acelaşi tip, tensiunea sa trebuie crescută în aceeaşi proporţie în care pătratul lungimii sale este mai mare, şi, pentru ca gravitatea unei planete să devină egală cu cea a unei planete mai apropiate de Soare, ea trebuie mărită astfel încât pătratul distanţei sale până la Soare să fie mai mare. Şi, în concluzie, dacă ne imaginăm nişte corzi muzicale întinse de la Soare până la fiecare planetă, pentru ca aceste corzi să fie la unison, ar trebui să le mărim sau să le micşorăm tensiunea în aceleaşi proporţii care ar fi necesare pentru a face ca gravităţile planetelor să fie egale."

Din similitudinea acestor raporturi a extras Pitagora doctrina referitoare la armonia sferelor.[14]

Avem aici descoperiri generale pe care forţa spiritului le putea atinge; dar putem vedea la antici descoperirile experimentale, gloriile secolului XIX şi dovezile Progresului care ne antrenează?

Dacă tot suntem în domeniul Astronomiei, să îi consultăm pe Aristotel, Arhimede, Ovidiu, şi mai ales pe Strabo, citat de Dutens[15], şi veţi vedea apărând Telescopul, Oglinzile concave[16],

[13] Dutens, I, p.160, *De facie in orbe lunae* (Plutarh)
[14] Dutens, pp. 167-168, *Legea Pătratului Distanţelor* (Pitagora)
[15] Cap. X

sticlele care măresc servind drept Microscop[17], refracţia luminii, descoperirea Isocronismului, vibraţiilor Pendulului[18], etc.

Veţi fi cu siguranţă uimiţi să vedeţi aceste instrumente, pe care le credem în mod vulgar atât de moderne, cunoscute de către antici; dar îmi veţi acorda credit pentru asta.

Nu am vorbit încă despre chestiunile cele mai importante: Aburii, Electricitatea, Fotografia şi toată chimia noastră; unde sunt ele în ştiinţa antică?

Agathias a trăit în secolul VI al erei noastre. El a scris în acea epocă o carte care a fost retipărită în 1660[19]. Veţi găsi la paginile 150 şi 151 ale cărţii sale descrierea completă a modului în care Antheme de Tralle a folosit aburul ca forţă motrică pentru a deplasa un acoperiş întreg. Totul se află acolo: modul de a plasa apa, de a astupa ieşirile pentru a produce abur de înaltă presiune, de a stăpâni focul, etc.

Saint-Yves d'Alveydre citează de asemenea în lucrarea sa[20], sau, mai bine-zis ne arată că ştiinţa era cunoscută cu mult timp înainte de acea epocă.

„Electricienii noştri se încruntau în faţa acestor preoţi egipteni şi a iniţiaţilor lor (greci şi romani) care mânuiau fulgerul la fel cum folosim noi căldura şi îl făceau să coboare şi să cadă după bunul lor plac. Saint-Yves este cel care ne va arăta materializarea acestui secret care constituia una dintre practicile cele mai oculte ale sanctuarului."

În *Istoria ecleziastică a lui Sozomene* (cartea a IX-a, cap. VI) putem vedea corporaţia sacerdotală a etruscilor apărând cu lovituri de tunet oraşul Narnia în faţa lui Alaric, iar oraşul nu a fost cucerit.[21]

[16] Cap. VIII, t. II
[17] Cap. IX, t. II
[18] Cap. VI, t. II
[19] Agathias, *De rebus justinis*, Paris, 1660, in-folio
[20] Cap. IV
[21] *Misiunea Evreilor*, cap. IV

Titus-Livius (cartea I, cap. XXXI) şi Plinius (*Istoria naturală*, cartea a II-a, cap. LIII şi cartea a XXVIII-a, cap. IV), ne descriu moartea lui Tullus Hostilius, vrând să evoce forţa electrică după riturile dintr-un manuscris al lui Numa, şi murind fulgerat din cauză că nu a ştiut să prevină şocul.

Se ştie că printre preoţii egipteni *majoritatea misterelor* nu constau decât în vălul cu care acopereau ştiinţele şi că a fi iniţiat în *misterele* lor însemna a fi instruit în aceste ştiinţe pe care ei le cultivau. De aici i se dădea lui Jupiter numele de Elicius sau Jupiter electric, considerându-l ca pe fulgerul personificat, care se lăsa atras pe pământ prin forţa anumitor formule şi practici misterioase; căci *Jupiter Elicius* nu înseamnă altceva decât Jupiter susceptibil de atracţie, Elicius venind de la *elicere*, după Ovidiu şi Varron.[22]

„Elicium coelo te, Jupiter; unde minores
Nunc quoque te celebrant, Eliciumque vocant."
(Ovidiu, Fast., cartea a III-a, v.327 şi 328).

Este destul de clar?

Capitolul IV din *Misiunea Evreilor* ne mai aduce la cunoştinţă că:

„Manuscrisul unui călugăr din Athos, Penselenus, relevă, după vechi autori ionieni, aplicarea chimiei în fotografie. Acest fapt a fost scos la lumină în legătură cu procesul lui Niepce şi Daguerre. Camera obscură, aparatele optice, sensibilizarea plăcilor metalice sunt descrise pe larg acolo."

Cât despre Chimia anticilor, am motive puternice să cred, conform puţinelor mele cunoştinţe de alchimie, că era net superioară din punct de vedere teoretic şi practic faţă de Chimia noastră modernă. Dar pentru că trebuie să citez fapte şi nu opinii, mai ascultaţi-l pe Dutens (cap. III din vol. II).

„Vechii egipteni cunoşteau modul de a lucra metalele, auritul, pictatul mătăsii în culori, sticlăria, modul de a cloci ouăle artificial, de a extrage uleiuri medicinale din plante şi de a

[22] Dutens, cartea I, p.275

prepara opium, de a face bere, zahăr din trestie, pe care îl numeau *miere de trestie* şi multe unguente; ei ştiau să distileze şi cunoşteau alcaliul şi acizii."

„În Plutarh (*Viaţa lui Alexandru*, cap. XXIX), în Herodot, în Seneca (*Probleme naturale*, cartea a III-a, cap. XXV), în Quintus-Curce (cartea a X-a, ultimul capitol), în Plinius (*Istorie naturală*, cartea a XXX-a, cap. XVI), în Pausanias (*Arcad*, cap. XXV) putem regăsi acizii, bazele, sărurile, alcoolul, eterul nostru, într-un cuvânt urme sigure ale unei chimii organice şi anorganice ai căror autori nu mai deţineau sau nu mai vroiau să ofere cheia."

Aceasta este opinia lui Saint-Yves venind să o accentueze pe cea a lui Dutens.

Dar mai rămâne o întrebare: cea a tunurilor şi a prafului de puşcă.

„Porphyr, în cartea sa despre *Administrarea Imperiului*, descrie artileria lui Constantin Porphyrogenetul.

„Valerius, în *Viaţa lui Alexandru*, ne arată tunurile de bronz ale indienilor."

„În Ctesias regăsim faimosul foc grecesc, amestec de salpetru, de sulf şi o hidrocarbură, folosit cu mult înainte de Ninus în Caldeea, în Iran, în India sub numele de Foc de Bharawa. Acest nume care face aluzie la sacerdotul rasei roşii, primul legislator al negrilor din India, denotă el singur o imensă antichitate."

„Herodot, Justin, Pausanias vorbesc despre mine care înghit, sub o ploaie de pietre şi de proiectile străbătute de flăcări, Perşii şi Galii invadatorii din Delfi."

„Servius, Valerius Flaccus, Jules Africanul, Marcus Groecus descriu praful de puşcă după tradiţiile vechi; ultimul conferă chiar dimensiunile de astăzi." (*Saint-Yves d'Alveydre*)

Într-o altă ramură de cunoştinţe, vedem pretinsele descoperiri medicinale moderne, printre altele circulaţia sângelui,

antropologia şi biologia generală, prefect cunoscute din Antichitate[23] şi mai ales de Hipocrat.

La rigoare putem admite ceea ce avansaţi, îmi veţi spune, pentru că la fiecare dintre noile noastre descoperiri se va găsi cineva care va arăta că un anumit autor vechi vorbea despre acel aspect într-o anumită măsură; dar există vreo experienţă pe care nu o mai avem, vreun fenomen fizic sau chimic a cărui producere ne-ar fi imposibilă?

Şi aici există o mulţime de lucruri de citat; dar, pentru a nu vă mai obosi mult timp, vi-l voi numi doar pe Democrit şi descoperirile sale pierdute pentru noi; între altele producerea artificială de pietre preţioase; descoperirea egipteană a artei de a face sticla maleabilă, cea de a conserva mumiile, de a picta într-un mod nealterabil înmuind o pânză spoită cu diverse vopsele într-o singură soluţie de unde ieşea acoperită în diverse culori, fără a vorbi de produsele folosite de romani în arhitectura lor.

De ce sunt acestea atât de puţin cunoscute?

Poate din cauza obiceiului autorilor clasici ai istoriei de a se copia reciproc fără a se preocupa de lucrările străine despre chestiunea care îi interesează; poate din cauza obiceiului publicului de a nu crede decât în jurnale care nu se încred decât în enciclopediile realizate, Dumnezeu ştie cum; poate... dar de ce să pierdem timpul căutând motive ale căror cunoaştere nu conduce la nimic? Faptul există şi acest lucru e suficient, ştiinţa antichităţii a oferit dovezi multiple despre existenţa sa şi trebuie să credem sau să negăm pentru totdeauna mărturia oamenilor.

Acum trebuie să ştim de unde să învăţăm această ştiinţă şi pentru aceasta *Misiunea Evreilor* ne va fi utilă din nou (pag. 79):

„Educaţia şi instrucţia elementară erau, după calipedie, date de familie."

„Aceasta era constituită în mod religios după riturile vechiului cult al strămoşilor şi al sexelor în cămin şi multe alte ştiinţe pe care este inutil să le numi aici."

[23] Dutens, t. II, cap. I; Saint-Yves, cap. IV

„Educaţia şi instrucţia profesională erau date prin ceea ce vechii italieni numeau *gens* şi chinezii *jin*, într-un cuvânt prin trib, în sensul antic şi foarte puţin cunoscut al acestei expresii."

„Studii complete, analoage instrucţiei noastre secundare, erau partajul adulţilor şi opera templelor, şi se numeau Mici Mistere."

„Cei care achiziţionaseră, la capătul anilor uneori foarte lungi, cunoştinţele naturale şi umane ale Micilor Mistere primeau titlul de Fii ai Femeii, Eroi, Fii ai Omului, şi posedau anumite puteri sociale, asemeni Terapeuticii în toate ramurile, Medierea pe lângă guvernanţi, Magistratura arbitrală, etc."

„Marile Mistere nu completau aceste învăţături printr-o ierarhie total diferită a ştiinţelor şi a artelor, iar deţinerea lor îi dădea iniţiatului titlul de Fiu al Zeilor, de Fiu al lui Dumnezeu, după cum templul era sau nu metropolitan şi, în plus, anumite Puteri Sociale, numite sacerdotale sau regale."

Aşadar Templul era cel care ascundea această ştiinţă a cărei existenţă am căutat-o iniţial şi pe care o vom urma de acum înainte tot mai de aproape. Am ajuns la aceste mistere despre care vorbesc toţi dar pe care le cunosc atât de puţini.

Pentru a fi admis la aceste iniţieri era nevoie să aparţii unei clase speciale, o parte a naţiunii era obligată să stagneze într-o ignoranţă exploatată de către iniţiaţii recrutaţi într-o castă închisă.

Sub nicio formă, orice om, de orice rang ar fi fost, nu se putea prezenta la iniţiere şi, pentru că afirmaţia mea nu ar putea fi suficientă pentru unii, fac trimitere la opera lui Saint-Yves pentru dezvoltarea generală şi citez un autor instruit în toate aceste probleme, Fabres d'Olivet, pentru a elucida acest aspect deosebit:

„Religiile antice, cea a egiptenilor în special, erau pline de mistere. O mulţime de imagini şi de simboluri compuneau pânza acestora: admirabilă pânză! Operă sacră a unei suite neîntrerupte de oameni divini, care, citind rând pe rând şi în cartea Naturii şi în cea a Divinităţii, traducând în limbaj uman limbajul inefabil.

Cei a căror privire stupidă, fixându-se asupra acestor imagini, asupra acestor simboluri, asupra acestor alegorii sfinte,

nu vedeau nimic dincolo, se complăceau, este adevărat, în ignoranţă; dar ignoranţa lor era voluntară. Din momentul în care vroiau să iasă din această ignoranţă nu aveau decât să vorbească. Toate sanctuarele le erau deschise; şi aveau constanţa şi virtutea necesară, nimic nu îi împiedica să treacă de la o cunoştinţă la alta, de la o revelaţie la alta, până la cele mai sublime descoperiri. Ei puteau, vii şi umani şi, urmând forţa voinţei lor, să coboare până la morţi, să urce până la zei, şi să pătrundă totul în natura elementară. Căci religia îmbrăţişa toate aceste lucruri; şi nimic din ceea ce compunea religia nu rămânea necunoscut pentru suveranul pontif. Cel din faimoasa Teba egipteană, de exemplu, nu ajungea în acest punct culminant al doctrinei sacre decât după ce parcurgea toate gradele inferioare, după ce epuiza alternativ doza de ştiinţă cuvenită fiecărui grad şi a se arăta demn de a ajunge la cel mai înalt."

„Misterele nu erau risipite pentru că Misterele erau ceva; cunoaşterea Divinităţii nu era profanată, pentru că această cunoaştere exista; şi pentru a păstra adevărul acesta, el nu era dat tuturor[24]."

Care este aşadar antichitatea acestor *mistere*?

Care era originea lor?

Le regăsim la baza tuturor marilor civilizaţii antice, oricărei rase le-ar aparţine. Pentru Egiptul a cărui iniţiere a format cei mai de seamă oameni, evrei, greci şi romani, ne putem întoarce cu mai bine de zece mii de ani în urmă, ceea ce demonstrează destul cât de false sunt cronologiile clasice.

Iată dovezile acestei aserţiuni:

„Este vorba despre Egipt[25]?

„Platon, iniţiat în misterele sale, ne-a tot spus că zece mii de ani înainte de Menes a existat o civilizaţie completă, ale cărei dovezi le-a avut sub ochi;

---

[24] Fabre d'Olivet, *Limba ebraică restituită*, p.7, vol. 2.

[25] Saint-Yves d'Alveydre, *Misiunea Evreilor*, p. 95

„Herodot ne-a tot afirmat acelaşi fapt adăugând, când e vorba de Osiris (Zeul Sintezei antice şi a vechii Alianţe Universale), că buzele sale sunt pecetluite de jurăminte şi că se teme să spună ceva;

„Diodor ne-a tot certificat că ţine de preoţii din Egipt care, mult înainte de Menes, aveau probele unui statut social complet, care a durat până la Horus, optsprezece mii de ani;

„Manethon, preot egiptean, ne-a trasat, începând de la Menes, o cronologie conştiincioasă trimiţându-ne cu şase mii opt sute optzeci şi trei de ani în urmă faţă de anul în curs;

„S-a săturat să ne tot prevină că înainte de acest suveran vice rege indian mai multe cicluri imense de civilizaţii s-au succedat pe pământ şi chiar în Egipt;

„Toate aceste mărturii auguste, la care le putem adăuga pe cele ale lui Berose şi ale tuturor bibliotecilor din India, Tibet şi China, sunt nule şi neavenite pentru spiritul deplorabil al sectarismului şi obscurantismului care ia masca teologiei."

Ajunşi în acest punct al cercetărilor noastre, să aruncăm o privire de ansamblu asupra aspectelor pe care le-am abordat şi să vedem concluziile la care ni s-a permis să ajungem.

Am determinat mai întâi existenţa în antichitate a unei ştiinţe, la fel de puternice în efectele sale ca şi a noastră, şi am arătat că ignoranţa modernilor cu privire la ea provenea din nonşalanţa cu care abordau ei studiul anticilor.

Am văzut apoi că această ştiinţă era închisă în temple, centre de înaltă instrucţie şi civilizaţie.

În final, am putut afla că nimeni nu era exclus de la această iniţiere a cărei orgine se pierdea în noaptea ciclurilor primitive.

Trei tipuri de probe erau plasate la începutul oricărei instrucţii: probe fizice, probe morale şi probe intelectuale.

Jamblique, Porphyre şi Apuleus printre antici, Lenoir[26], Christian[27]; Delaage[28] printre moderni, descriu de-a lungul

[26] *Franc-Masoneria readusă la originea sa adevărată* (1814)
[27] *Istoria Magiei* (1863)

acestei probe asupra cărora consider că este inutil să insistăm mai mult. Ceea ce reiese din toate acestea este că înainte de orice ştiinţă se află o ştiinţă ascunsă.

Chiar şi un studiu artificial al scrierilor ştiinţifice pe care ni le-au lăsat anticii ne permite să constatăm că dacă cunoştinţele lor atingeau producerea aceloraşi efecte ca ale noastre, ele difereau totuşi mult cât priveşte metoda şi teoria.

Pentru a şti ceea ce învăţam în temple, trebuie să căutăm rămăşiţele acestor învăţături în materialele pe care le deţinem şi care ne-au fost păstrate în mare măsură de către alchimişti. Nu ne vom preocupa de originea mai mult sau mai puţin apocrifă (din punctul de vedere al savanţilor moderni) a acestor scrieri. Ele există şi ar trebui să ne mulţumim cu asta. Dacă vom reuşi să descoperim o metodă care să explice limbajul simbolic al alchimiştilor şi în acelaşi timp istoriile simbolice antice ale Fuiorului de Aur, ale Războiului Troiei, ale Sfinxului, vom putea afirma fără teamă că deţinem o frântură din ştiinţa antică.

Să vedem mai întâi felul în care modernii tratează un fenomen natural pentru a cunoaşte mai bine prin opoziţie cu metoda antică.

Ce aţi spune despre un om care v-ar descrie o carte astfel:

„Cartea pe care mi-aţi dat-o să o studiez se află pe şemineu la doi metri şi patruzeci şi nouă centimetri de masa la care mă aflu, ea cântăreşte cinci sute patruzeci şi cinci de grame şi opt decigrame, este formată din trei sute patruzeci şi două de pagini mici din hârtie pe care există două sute optsprezece mii o sută optzeci de caractere de tipografie pentru care s-au folosit o sută nouăzeci de grame de cerneală neagră."

Iată descrierea experimentală a fenomenului.

Dacă acest exemplu vă şochează, deschideţi cărările de ştiinţă modernă şi vedeţi dacă nu răspund exact ca metodă la descrierea Soarelui sau a lui Saturn prin astronomul care descrie

[28] *Ştiinţa adevărului* (Dentu, 1884)

locul, greutatea, volumul şi densitatea astrelor sau la descrierea spectrului solar prin fizicianul care numără razele!

Ceea ce ne interesează în carte nu este partea materială, fizică, ci ceea ce autorul a vrut să exprime prin acele semne, ceea ce este ascuns sub forma lor, partea metafizică ca să spunem aşa.

Acest exemplu ajunge pentru a arăta diferenţa dintre metodele vechi şi metodele moderne. Primele, în studiul fenomenelor se ocupă întotdeauna de aspectul general al problemei, celelalte rămân a priori cantonate în domeniul faptului.

Pentru a arăta care este într-adevăr spiritul metodei antice, vă prezint un pasaj foarte semnificativ din Fabre d'Olivet despre cele două feluri de a scrie istoria[29].

„Pentru că trebuie să ne amintim că istoria alegorică a acestor timpuri trecute, scrisă într-un alt spirit decât istoria pozitivă care i-a urmat, nu îi semăna sub nicio formă şi pentru că le-am confundat am făcut nişte greşeli atât de grave. Este o observaţie foarte importantă pe care o fac din nou. Această istorie, încredinţată memoriei oamenilor sau conservată printre arhivele sacerdotale ale templelor, în bucăţi separate de poezie, nu considera lucrurile decât din punct de vedere moral, nu se ocupa niciodată de indivizi şi vedea acţionând masele; adică popoarele, corporaţiile, sectele, doctrinele, artele înseşi şi ştiinţele, ca atâţia inşi particulari pe care îi desemna printr-un nume generic.

„Asta nu înseamnă, desigur, că masele nu puteau avea un şef care le dirija mişcările. Dar acest şef, privit ca instrumentul unui spirit oarecare, era neglijat de istorie, care nu se ataşa niciodată decât de spirit.

[29] Îmi cer scuze faţă de cititor pentru citatele cu care am încărcat acest Tratat; dar sunt obligat să mă bazez la fiecare pas pe baze solide. Ceea ce afirm le pare improbabil multora şi nu ştiu de ce, încât numărul dovezilor va folosi în mică măsură pentru a combate incredulitatea ideilor preconcepute.

Un şef îl urma pe altul fără ca istoria alegorică să îl menţioneze câtuşi de puţin. Aventurile tuturor erau acumulate în capul unuia singur.

Lucrul moral era cel al cărui mers era analizat, a cărui naştere, progres sau cădere erau descrise.

Succesiunea lucrurilor o înlocuia pe cea a indivizilor. Istoria pozitivă, care a devenit a noastră, urmează o metodă total diferită, indivizii sunt totul pentru ea: ea notează cu o exactitate scrupuloasă datele, faptele pe care cealaltă le ignora. Modernii luau în derâdere acest mod alegoric al anticilor, dacă îl credeau posibil, aşa cum sunt convins că anticii s-ar fi dezis de metoda modernilor dacă ar fi putut intui posibilitatea sa în viitor. Cum am putea aproba ceea ce nu cunoaştem? Aprobăm doar ceea ce ne place; credem întotdeauna că ştim tot ceea ce trebuie să ne placă[30]."

Să ne întoarcem acum la acea carte tipărită care ne-a ajutat să stabilim prima noastră comparaţie notând că există două modalităţi de a o considera:

Pentru că vedem caracterele, hârtia, cerneala, adică prin semnele materiale care nu sunt decât reprezentarea a ceva mai elevat şi prin acel ceva ce nu poate fi văzut fizic: ideile autorului.

Ceea ce vedem manifestă ceea ce nu vedem.

Vizibilul este manifestarea invizibilului. Acest principiu, adevărat pentru acest fenomen special, este la fel pentru toate celelalte fenomene ale naturii, după cum vom vedea ulterior.

Putem vedea şi mai clar diferenţa fundamentală dintre ştiinţa anticilor şi ştiinţa modernilor.

Prima se ocupă doar de vizibil pentru a descoperi invizibilul pe care îl reprezintă.

A doua se ocupă de fenomen pentru el însuşi fără a se îngrijora de raporturile sale metafizice.

Ştiinţa anticilor este ştiinţa ascunsului, a ezotericului.

Ştiinţa modernilor este ştiinţa vizibilului, a exotericului.

[30] Favre d'Olivet, *Versurile de aur ale lui Pitagora*, pp. 26 şi 27

Să apropiem de aceste date obscuritatea voită pentru care anticii le-au acoperit simbolurile ştiinţifice şi vom putea stabili o definiţie acceptabilă pentru ştiinţa antichităţii care este:

Ştiinţa ascunsă - *scientia occulta.*

Ştiinţa ascunsului - *scientia ocuultati.*

Ştiinţa care ascunde ceea ce a descoperit - *scientia occultans.*

Astfel este tripla definiţie a ŞTIINŢEI OCULTE

CAPITOLUL II
METODA ÎN ŞTIINŢA OCULTĂ

Metoda în Ştiinţa Ocultă; Analogia; Cele trei Lumi; Ternarul; Operaţiunile Teosofice; Legile Ciclice

După ce am determinat existenţa în antichitate a unei ştiinţe reale, modul său de transmitere, subiectele generale asupra cărora îşi îndrepta cu predilecţie studiul, să încercăm să avansăm mai mult în analiza noastră determinând metodele folosite în ştiinţa antică pe care am văzut-o ca fiind Ştiinţa ocultă (*Scientia occulta*).

Scopul urmărit era, după cum ştim, determinarea invizibilului prin vizibil, a numenului prin fenomen, a ideii prin formă.

Prima problemă care trebuie rezolvată este a afla dacă acest raport dintre invizibil şi vizibil există într-adevăr şi dacă această idee nu este expresia unui pur misticism.

Cred că am exprimat destul de bine prin exemplul cărţii, prezentat anterior, ce reprezenta un studiu al vizibilului, al fenomenului, comparat cu un studiu al invizibilului, al numenului.

Cum putem şti ce a vrut să spună autorul văzând semnele pe care le-a folosit pentru a-şi exprima ideile?

Pentru că ştim că există un raport constant între semn şi ideea pe care o reprezintă, adică între vizibil şi invizibil.

Aşa cum putem, văzând semnul, să deducem imediat ideea, la fel putem văzând vizibilul să deducem imediat invizibilul. Dar pentru a descoperi ideea ascunsă în caracterul tipărit a trebuit să învăţăm să citim, adică să folosim o metodă specială. Pentru a

descoperi invizibilul, ocultul unui fenomen, trebuie să învăţăm de asemenea să citim print-o metodă specială.

Metoda principală a Ştiinţei oculte este Analogia. Prin analogie determinăm raporturile care există între fenomene.

Dat fiind studiul omului, trei metode principale pot conduce la scop:

Vom putea studia omul în organele sale, în funcţiile lor: este studiul vizibilului, studiul prin inducţie.

Vom putea studia omul în viaţa sa, în inteligenţa sa, în ceea ce numin sufletul său: este studiul invizibilului, studiul prin deducţie.

Vom putea, în sfârşit, reunind aceste două metode, să considerăm raportul eare există între organe şi funcţia lor, între două funcţii sau între două organe: este studiul prin analogie.

Astfel, dacă noi considerăm plămânul, ştiinţa detaliului ne va învăţa că acest organ primeşte din exterior aerul care suportă în el o anumită transformare.

Dacă luăm în considerare stomacul, aceeaşi ştiinţă ne va informa că acest organ are sarcina de a transforma alimentele pe care le primeşte din afară.

Ştiinţa fenomenului se opreşte acolo, nu poate merge mai departe de constatarea faptului.

Analogia, punând stăpânire pe aceste date şi tratându-le prin generalizare, adică prin metoda opusă metodei detaliului, formulează astfel fenomenele:

Plămânul primeşte din afară ceva ce el transformă.

Stomacul primeşte din afară ceva ce el transformă.

Aşadar plămânul şi stomacul exersând o funcţie analoagă sunt analogi între ei.

Aceste concluzii vor părea mai mult decât bizare oamenilor dedicaţi studiului detaliului; dar să îşi amintească de această nouă ramură a anatomiei pe care o numim Anatomie filosofică[31], să îşi amintească analogia perfect stabilită între braţ şi gambă, între

[31] vezi, Dr Gerard Encausse, *Anatomia filosofică şi diviziunile sale*, 1 vol, in-8

mână şi picior, şi vor vedea că metoda care m-a condus la aceste concluzii nu este decât dezvoltarea celei care a asistat la naşterea Anatomiei filosofice.

Dacă am ales ca exemplu analogia dintre plămân şi stomac este pentru a preveni împotriva erorii pe care o facem foarte des şi care închide pentru totdeauna cunoaştrea textelor hermetice, cea de a crede că două lucruri analoage sunt *asemănătoare.*

Este fals cu desăvârşire: două lucruri analoage se aseamănă la fel de mult cum se aseamănă plămânul cu stomacul sau mâna cu piciorul. Repet că această remarcă este cât se poate de importantă pentru studiul ştiinţelor oculte.

Metoda analogică nu este aşadar nici deducţia, nici inducţia; este folosirea clarităţii care rezultă din uniunea celor două metode.

Dacă doriţi să cunoaşteţi un monument, vi se furnizează două metode:

1. A te învârti sau mai degrabă a te căţăra[32] în jurul monumentului studiindu-i cele mai mici detalii. Veţi cunoaşte astfel compoziţia părţilor sale cele mai mici, raporturile ce au loc între, ele.; dar nu veţi avea nici o idee despre ansamblul edificiului. Astfel este folosirea inducţiei;

2. Urcaţi pe un loc înalt şi priviţi monumentul cât mai bine. Veţi avea astfel o idee generală asupra ansamblului său; dar fără cea mai mică idee despre detalii.

Astfel este folosită metoda deducţiei.

Defectul acestor două metode sare în ochi fără a fi nevoie de prea multe comentarii. Fiecăreia dintre ele îi lipseşte ceea ce are cealaltă; reuniţi-le şi veţi găsi adevărul strălucitor; studiaţi detaliile apoi urcaţi pe locul înalt şi reluaţi acţiunile de câte ori va fi nevoie, vă veţi cunoaşte edificiul la perfecţie; uniţi metoda fizicianului cu cea a metafizicianului şi veţi da naştere metodei analogice, adevărata expresie a sintezei antice.

[32] vezi Edgar Allan Poe, *Eureka*, pp. 10 la 29 (trad. Baudelaire)

A face doar metafizică asemeni teologului este la fel de fals ca a face doar fizică asemeni fizicianului; edificați numenul pe fenomen şi adevărul va apărea!

„La ce concluzie putem ajunge după toate acestea?

„Trebuie să conchidem că lucrarea lui Kant, în partea sa critică, demonstrează pentru totdeauna vanitatea metodelor filosofice în ceea ce priveşte explicarea fenomenelor de fizică înaltă şi lasă să se vadă necesitatea în care ne găsim de a face în mod constant ca abstractizarea să meargă direct cu observarea fenomenelor, condamnând irevocabil din start tot ceea ce ar rămâne în fenomenalismul sau raționalismul pur[33]."

Tocmai am făcut un nou pas în studiul ştiinței antice determinând existența acestei metode absolut speciale; dar asta nu ne este încă suficient. Să nu uităm că scopul pe care îl urmărim este explicarea, oricât de rudimentară ar fi de altfel, a tuturor acestor simboluri şi a tuturor acestor istorii alegorice reputate ca fiind atât de misterioase.

Când, vorbind despre analogia între plămân şi stomac, am generalizat faptele descoperite de ştiința experimentală sau inductivă, am urcat cu un grad aceste fapte.

Există, aşadar, grade între fenomene şi numene, mă veți întreba?

Este de ajuns un strop de observație pentru a sesiza că o mare cantitate de fapte sunt guvernate de un mic număr de legi. Studiul acestor legi, considerate sub numele de *cauze secundare,* este cel pe care se axează lucrările ştiințelor.

Dar aceste cauze secundare sunt ele însele guvernate de un număr foarte restrâns de cauze primare. Studiul acestora din urmă este perfect disprețuit de ştiințele contemporane care, expulzate în domeniul adevărurilor sensibile, abandonează cercetarea în mâinile visătorilor oricărei şcoli şi oricărei religii. Şi, totuşi, acolo rezidă Ştiința.

[33] Louis Lucas, *Chimia nouă*, p. 21

Nu vom discuta deocamdată cine are dreptate şi cine se înşeală, este suficient să constate existența acestei triple gradări:

- domeniul infinit al FAPTELOR
- domeniul restrâns al LEGILOR
- domeniul cauzelor primare.

Să rezumăm toate acestea într-o figură[34]:

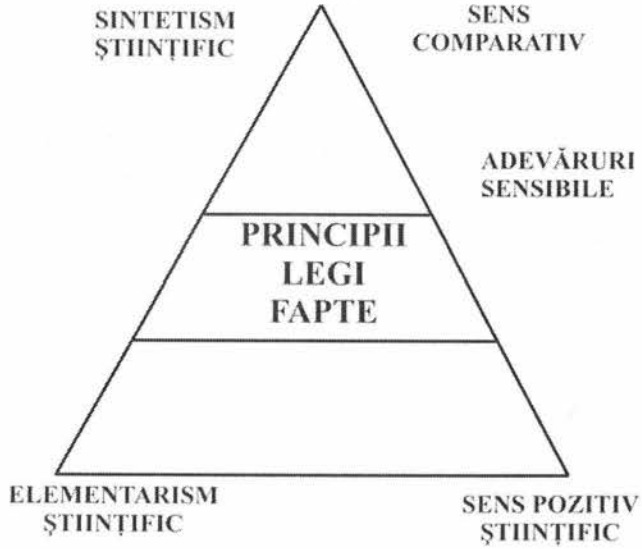

Această gradare, bazată pe numărul Trei, joacă un rol considerabil în ştiința antică. Pe ea s-a fondat în mare parte domeniul analogiei. Astfel trebuie să acordăm puțină atenție dezvoltărilor sale.

Aceşti trei termeni se regăsesc în om, în corp, în viață şi în voință.

[34] extrasă din *Misiunea Evreilor*, p.321

O parte oarecare a corpului, un deget de exemplu, poate fi sustras influenţei voinţei fără să înceteze a trăi din cauza asta (paralizie radială sau cubitală); poate fi, de asemenea, prin cangrenă, sustras influenţei vieţii fără a înceta a se mişca.

Iată, aşadar, trei domenii distincte: domeniul corpului; domeniul vieţii exersându-şi acţiunea prin intermediul unei serii de conductori speciali (marele simpatic, nervii vasomotori) şi localizată în globula sanguină; domeniul voinţei acţionând prin conductori speciali (nervi volunari) şi neavând influenţă asupra organelor esenţiale pentru întreţinerea vieţii.

Noi putem, înainte de a merge mai departe, să vedem utilitatea merodei analogice pentru a clarifica anumite puncte obscure şi iată cum:

Dacă un lucru oarecare este analog cu un altul, toate părţile din care este compus acel lucru sunt analoage părţilor corespondente ale unui-altuia.

Astfel, anticii au stabilit că omul este analog Universului. Din acest motiv ei numeau omul, Microcosmos (lumea mică) şi Universul, Macrocosmos (Lumea Mare). Prin urmare, pentru a cunoaşte circulaţia vieţii în Univers, este suficient să studiezi circulaţia vitală la om şi, în mod reciproc, pentru a cunoaşte detaliile naşterii, ale creşterii şi ale morţii unui om, trebuie să studiem fenomenele într-o lume.

Toate acestea vor părea mistice unora, obscure altora; de aceea îi rog să aibă răbdare şi să se raporteze la capitolul următor în care vor găsi toate explicaţiile necesare acestui subiect.

Totuşi, pentru că trebuie să dovedim ceea ce afirmăm, mai ales în chestiuni ca acestea, iată două citate interesante, unul despre cele cele trei ierarhii (FAPTE-LEGI-PRINCIPII) desemnate de către antici sub numele de CELE TREI LUMI; celălalt despre microcosmos şi macrocosmos: Ele sunt extrase din doctrina lui Pitagora, expusă de către Fabre d'Olivet:

„Această aplicaţie (a numărului 12) la Univers nu era deloc o invenţie arbitrară a lui Pitagora, ea era comună Caldeenilor, Egiptenilor, de la care a primit-o şi principalelor popoare ale

Terrei; ea făcuse loc instituţiei Zodiacului, a cărui diviziune în douăsprezece semne a fost găsită peste tot, existând din timpuri imemoriale.

„Distincţia celor trei lumi şi dezvoltarea lor într-un număr mai mare sau mai mic de sfere concentrice, locuite de Inteligenţe de o puritate diferită, erau de asemenea cunoscute înainte de Pitagora care nu făcea decât să răspândească doctrina pe care o primise la Tyr, la Memfis şi Babilon. Această doctrină era cea a Indienilor.

Pitagora îşi imagina omul sub trei modificări principale, ca Univers; şi iată de ce îi dădea omului numele de *microcosmos* sau *lume mică*.

Nimic mai comun la naţiunile antice decât de a compara Universul cu un Om mare şi omul cu un univers mic.

Universul considerat ca un mare Tot însufleţit, compus din inteligenţă, suflet şi corp, era numit Pan sau Phanes. Omul sau microcosmosul era compus, la rândul său, dar într-o manieră inversă, din corp, suflet şi inteligenţă; şi fiecare dintre aceste trei părţi era la rândul său imaginată sub trei modificări, în aşa fel încât ternarul, domnind în întreg, domnea, de asemenea, în cea mai mică dintre subdiviziunile sale. Fiecare ternar, de la cel care îmbrăţişa imensitatea până la cel care constituia cel mai slab individ, era, după părerea lui Pitagora, inclus într-o unitate absolută sau relativă şi forma astfel *cuaternarul* sau *tetrada sacră* a pitagorienilor. Acest cuaternar era universal sau particular.

Pitagora nu era deloc, în rest, inventatorul acestei doctrine: ea era răspândită din China până în adâncurile Scandinaviei.

O găsim elegant exprimată în oracolele lui Zoroastru:

Ternarul străluceşte peste tot în Unvers
Şi Monada este principiul său[35].

[35] Fabre d'Olivet, *Versuri de aur*, p. 239

Astfel, conform acestei doctrine, omul, considerat o Unitate relativă conținută în Unitatea Absolută a Marelui Toth, se oferea, asemeni Ternarului Universal, sub cele trei modificări principale de corp, suflet şi spirit sau inteligență.

Ca sediu al tuturor pasiunilor, sufletul se prezenta la rândul său sub cele trei facultăți ale sufletului: rațional, irascibil şi apetent. Or, urmându-l pe Pitagora, viciul facultății apetente a sufletului, era lipsa de temperare sau *avariția*; cel al facultății irascibile era *laşitatea* şi cel al facultății raționale era *nebunia*.

Viciul care se extindea asupra acestor trei facultăți era *nedreptatea*.

Pentru a evita aceste vicii, filosoful le recomanda patru virtuți principale discipolilor săi: *temperarea* pentru facultatea apetentă, *curajul* pentru facultatea irascibilă, *prudența* pentru facultatea rațională şi, pentru aceste trei facultăți împreună, *dreptatea* pe care o considera drept cea mai perfectă dintre virtuțile sufletului.

Spun ale sufletului deoarece corpul şi inteligența, dezvoltându-se cu ajutorul celor trei facultăți instinctive sau spirituale erau, asemeni sufletului, susceptibile de viciu şi de virtuți care le erau proprii."

Noi dificultăți se nasc în calea noastră. De-abia am tratat analogia că studiul celor trei lumi venea să se impună, acum sunt numerele cele care cer clarificări.

De unde provine, aşadar, această folosire a lui Trei atât de răspândită în Antichitate?

Această folosire, care se extindea de la sensul scrierilor lor[36] până la metafizica lor[37], străbătând secolele, vine să se regăsească la unul dintre cei mai celebri scriitori: Balzac[38]?

[36] Preoții egipteni aveau trei modalități de a-şi exprima gândirea. Prima era *clară* şi *simplă*, a doua *simbolică* şi *figurată*, a treia *sacră* sau *hieroglifică*. Ei se foloseau, în acest mod, de trei tipuri de caractere, dar nu de trei dialecte, cum am putea crede. (Fabre d'Olivet, *La Lang. Heb. Rest.*, p. 24)

[37] Vechii Magi, observând că echilibrul este în fizică legea universală şi că acesta rezultă din opoziția aparentă a două forțe, mergând de la echilibrul fizic

Ea vine din folosirea unei limbi speciale care este complet pierdută pentru ştiința actuală: limba numerelor.

„Platon, care vedea în muzică altceva decât muzicienii zilelor noastre, vedea, de asemenea, în numere un sens pe care specialiştii în algebră nu îl mai văd. Învățase să vadă acest sens după Pitagora, care îl primise de la egipteni. Ori, egiptenii nu erau singurii care dădeau numerelor o semnificație misterioasă. Este suficient să deschizi o carte antică pentru a vedea că, începând de la limitele estice ale Asiei până la bornele occidentale ale Europei, aceeaşi idee domnea în legătură cu acest subiect."[39]

Poate că nu putem reconstitui în întregime această limbă a numerelor, dar putem cunoaşte o parte, ceea ce ne va fi de mare ajutor în continuare. Să studiem mai întâi un fenomen oarecare din Natură în care regăsim numărul Trei şi să îi cunoaştem semnificația.

Apoi vom studia operațiile necunoscute ale modernilor şi practicate de întreaga antichitate în legătură cu numerele.

În sfârşit, vom vedea dacă vom putea să descoperim ceva despre generarea lor.

Să vedem dacă formula vechilor alchimşti

ΕΝ ΤΟ ΠΑΝ (totul este în tot), este adevărată în aplicațiile sale.

Să luăm primul exemplu la îndemână, lumina zilei de exemplu, şi să încercăm să regăsim în el legi destul de generale pentru a fi aplicate exact la fenomene de ordin total diferit.

la echilibrul metafizic, declarând că în Dumnezeu, adică în Prima Cauză Vie şi Activă, ar trebui să recunoaştem două proprietăți necesare una alteia, stabilitatea şi mişcarea, echilibrate prin coroană, forța supremă. (Eliphas Lévi, *Dogma şi Ritualul*, p. 79)

[38] Există trei lumi: Naturală, Spirituală şi Divină. Există aşadar neapărat un *cult material*, un *cult spiritual* şi un *cult divin*, trei forme care se exprimă prin acțiune, prin cuvânt, prin rugăciune, altfel spus, faptul, înțelegerea şi iubirea. (Balzac, *Louis Lambert*)

[39] Fabre d'Olivet, *Lang. Heb. Rest*, p. 30, vol. 2

Ziua se opune nopţii pentru a constitui perioadele de activitate şi de odihnă pe care le regăsim în toată Natura. Ceea ce frapează în mod deosebit în legătură cu acest fenomen este opoziţia dintre Lumină şi Umbră care se manifestă.

Dar, această opoziţie este într-adevăr atât de absolută?

Să privim mai îndeaproape şi vom remarca că între Lumină şi Umbră, care păreau despărţite pentru totdeauna, există ceva care nu este nici Lumină, nici Umbră, şi care este desemnat în fizică sub numele de Penumbră. Penumbra participă şi în Lumină şi în Umbră.

Când Lumina scade, Umbra creşte. Umbra depinde de cea mai mare şi cea mai redusă cantitate de Lumină; Umbra este o modificare a Luminii.

Acestea sunt FAPTELE pe care le putem constata.

Să le rezumăm:

Lumina şi Umbra nu sunt complet separate una de cealaltă. Între cele două există un intermediar, Penumbra, care participă la amândouă.

Umbra înseamnă mai puţină lumină.

Pentru a descoperi LEGILE ascunse sub aceste FAPTE trebuie să ieşim din particular (studiu Luminii) şi să abordăm generalul; trebuie să generalizăm termenii, care sunt aici particularizaţi. Pentru aceasta, să folosim unul dintre termenii cei mai generali ai limbii franceze, *cuvântul lucru,* şi să spunem:

Două lucruri opuse în aparenţă au întotdeauna un punct comun intermediar între ele. Acest intermediar rezultă din acţiunea dintre două lucruri opuse unul altuia şi participă din ambele.

Două lucruri opuse în aparenţă nu sunt decât grade diferite ale unuia şi aceluiaşi lucru.

Dacă aceste LEGI sunt cu adevărat generale, ele trebuie să se aplice în cazul multor fenomene; pentru că am văzut că ceea ce caracterizează o lege este capacitatea de a explica singură mai multe FAPTE.

Să luăm lucruri opuse din ordine diverse şi să vedem dacă legile noastre se aplică.

În ordinul sexelor, două antonime bine caracterizate sunt masculul şi femela.

În ordinul fizic putem lua opoziţiile între forţe (cald - rece, pozitiv - negativ, etc); dar cum este o forţă care ne-a folosit drept exemplu, să considerăm cele două stări opuse ale materiei, starea solidă şi starea gazoasă.

TRATAT ELEMENTAR

LEGE:

Două lucruri opuse au între ele un intermediar rezultând din amândouă.

FAPTE

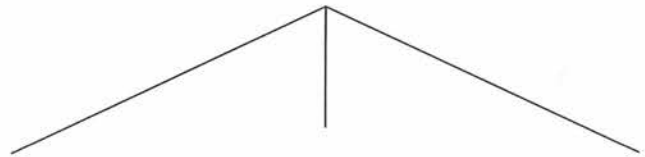

primul fapt	al doilea fapt	al treilea fapt
Mascul-Femelă	**Stare solidă - Stare gazoasă**	**Tată - Fiu**
Intermediar rezultând	intermediar	intermediar
din cei doi: copil	starea lichidă	Sfântul Spirit

Am adăugat un fenomen de ordin intelectual, concepţia de Dumnezeu din punctul de vedere al Creştinilor, pentru a arăta aplicaţia Legii în sferele sale cele mai extinse.

ALTĂ LEGE

Lucrurile opuse nu sunt decât concepţia aceluiaşi lucru la grade diferite.

FAPTE

Mascul	concepţia la	Solid		Tată	
Femelă	diverse grade	Gaz	Materia	Fiu	Dumnezeu
Copil	a familiei	Lichid		Spirit	

Dacă, reluând exemplul nostru legat de Lumină şi de Umbră, îl mai studiem, vom putea vedea că Lumina acţionează, Umbra se opune, în timp ce Penumbra, neutră, pluteşte între cele două.

Să rezumăm **legea** noastră după aceste date:

Activul şi Pasivul (Lumina şi Umbra), *produc prin acţiunea lor reciprocă* ***Neutrul*** (Penumbra) *care participă la Amândouă.*

Pentru a prezenta într-un ansamblu clar cele trei FAPTE enunţate anterior, vom spune:

PRODUC PRIN ACŢIUNEA LOR RECIPROCĂ

ACTIVUL (Lumina)	PASIVUL (Umbra)	NEUTRUL (Penumbra)
Mascul	Femelă	Copil
Stare gazoasă	Stare solidă	Stare lichidă
Tată	Fiul	Sfântul Spirit
Lumina	Umbra	Penumbra
Căldura	Frigul	Călduţ
Pozitiv	Negativ	Neutru
Atracţie	Repulsie	Echilibru
Acid	Bază	Sare

Am prelungit lista citând noi FAPTE pentru a ilustra adevărul LEGII.

Această Lege formează, sub numele Legii Seriei, baza lucrărilor lui Louis Lucas[40] care o aplică la aproape toate fenomenele chimice, fizice şi chiar biologice ale ştiinţei contemporane.

Nu am termina niciodată dacă am dori să citâm toţi autorii antici şi moderni care au vorbit despre aceste aspecte sub numele celor TREI termeni care constituie:

Legea Ternarului

Este suficient să ne raportăm la exemplele de mai sus pentru a vedea că cei trei termeni care constituie ternarul sunt:

- termenul activ
- termenul pasiv
- termenul neutru rezultând din acţiunea primelor două, unul asupra celuilalt.

Cum această lege trebuie să se aplice peste tot, să căutăm numerele care, acţionând unele asupra altora, produc 3.

Aceste numere sunt 1 şi 2, deoarece 1 + 2 = 3.

Astfel putem înţelege sensul primelor trei numere:

Numărul 1	reprezintă	Activul,
Numărul 2	-	Pasivul,
Numărul 3	-	Reacţia Activului asupra Pasivului.

Puteţi înlocui cuvântul ACTIV cu orice termen doriţi, plasat sub acest cuvânt în tabelul anterior, şi veţi vedea, prin urmare, conform metodei analogice, că cifra 1 reprezintă toate ideile

[40] vezi *Tratat metodic al Ştiinţei oculte.*

guvernate de principiul Activ, adică Omul, Tatăl Divin, Lumina, Căldura, etc., fiind considerat în unul dintre cele 3 moduri de mai jos:

Lume Materială:	Lumină, Stare gazoasă.
Lume Morală sau Naturală:	Omul
Lume Metafizică sau Arhetip:	Dumnezeu Tatăl.

Este la fel în cazul cuvintelor PASIV, pe care îl puteţi înlocui cu 2, şi NEUTRU, pe care îl puteţi înlocui cu 3.

Veţi vedea cum calculele aplicate cifrelor se aplică matematic ideilor în Ştiinţa antică, care îşi face metodele atât de generale şi de aceea atât de diferite de metodele moderne.

Tocmai am oferit elementele explicaţiei din ROTA lui Guillaume Postel[41].

Acum trebuie să arătăm că ceea ce am spus până aici despre numere era cu adevărat aplicat în Antichitate şi nu este extras în totalitate din imaginaţia mea.

Vom regăsi mai întâi aceste aplicaţii într-o carte ebraică a cărei antichitate[42] nu este contestată de însuşi M. Franck, *Sepher Jesirah*, pentru care am realizat prima traducere în franceză[43]. Dar, pentru că această carte este mai ales kabalistică, prefer să citez filosofi antici:

„Esenţa divină era inaccesibilă simţurilor, să folosim pentru a o caracteriza nu limbajul simţurilor, ci pe cel al spiritului; să dăm inteligenţei sau principiului *activ* al Universului numele de Monadă sau de Unitate, pentru că este mereu acelaşi; materiei sau principiului *pasiv* cel de Diadă sau de multiplicitate, pentru că se caracterizează prin tot felul de modificări; lumii, în final, cel de Triadă, pentru că este rezultatul inteligenţei şi al materiei."

[41] Vedeţi pentru explicarea acestui termen operele lui Postel, Christian şi mai ales ale lui Eliphas Lévi.
[42] Franck, *Kabbala*, 1863
[43] vezi, *Tratat metodic despre Ştiinţa Ocultă*

(*Doctrina Pitagorienilor - Călătoria lui Anacharsis*, t. III, p. 181, ediţia din 1809)

„E suficient să spun că, dacă Pitagora îl desemna pe Dumnezeu prin 1, materia prin 2, el exprima Universul prin 12, care rezultă din unirea celor două." (Fabre d'Olivet, *Versurile de aur ale lui Pitagora.*)

Am văzut anterior, în nenumărate pasaje, că doctrina lui Pitagora le rezumă pe cele ale egiptenilor, maeştrii săi, ale evreilor şi ale indienilor; prin urmare, ale Antichităţii în întregime; este motivul pentru care îl citez pe acest filosof de fiecare dată când este nevoie să elucidez un aspect al Ştiinţei antice.

Cunoaştem sensul pe care anticii îl dădeau numerelor 1, 2 şi 3; să vedem acum câteva din celelalte numere.

Cum am văzut în nota lui Fabre d'Olivet asupra Microcosmosului şi Macrocosmosului, Cuaternarul se reduce la unitatea termenilor 1, 2, 3, despre care tocmai am vorbit.

Ar părea că vorbesc în chineză dacă nu aş elucida acest aspect printr-un exemplu.

Tatăl, Mama şi Copilul formează trei termeni în care Tatăl este *activ* şi corespunde numărului 1, Mama este *pasivă* şi răspunde numărului 2, Copilul nu are sex, este *neutru* şi răspunde lui 1 plus 2, adică numărului 3.

Care este Unitatea care include în ea cei trei termeni?

Este Familia:

Tată
Mamă Familia
Copil

Iată compoziţia Cuaternarului: un ternar şi Unitatea care îl cuprinde.

Când spunem Familie, enunţăm într-un singur cuvânt cei trei termeni din care este compusă, de aceea Familia îl reduce pe

3 la 1 sau, pentru a folosi limbajul ştiinţei oculte, Ternarul la Unitate.

Explicaţia pe care am oferit-o facilitează, cred, înţelegerea. Totuşi, Dumnezeu ştie, sunt puţini oameni care au putut înţelege acest exemplu înainte de următoarea frază extrasă dintr-o carte veche hermetică: *pentru a reduce Ternarul cu ajutorul Cuaternarului la simplicitatea Unităţii* [44].

Dacă înţelegem bine cine precede, vom vedea că 4 este o repetiţie a unităţii şi că trebuie să acţioneze asemenea unităţii.

Astfel, în formarea lui 3 din 1 plus 2, cum se formează 2-ul?

Prin unitatea care se opune sie-înseşi astfel:

$$\frac{I}{I} = 2$$

Vedem aşadar în progresia 1, 2, 3,4:

Mai întâi unitatea I

Apoi opoziţia

$$\frac{I}{I} = 2$$

Apoi acţiunea acestei opoziţii asupra unităţii

$$1 + 2 = 3$$

Apoi întoarcerea la o unitate de ordin diferit, de altă octavă, dacă îmi pot permite să mă exprim astfel.

$$1, 2, 3, 4$$

Ce am dezvoltat mi se pare comprehensibil; totuşi, deoarece cunoaşterea acestei progresii este unul dintre punctele cele mai obscure ale ştiinţei oculte, voi relua exemplul familiei:

[44] *Umbra ideală a înţelepciunii universale*, de R. P. Esprit Sabathier (1679)

Primul principiu care apare în familie, este Tatăl,
Unitatea activă = 1
Al doilea principiu, este Mama, care reprezintă
Unitatea pasivă = 2
Acţiunea reciprocă, opoziţia, produce al treilea termen,
Copilul = 3
În final totul revine la o unitate activă de ordin superior,
Familie = 4

Această familie va acţiona asemenea unui tată, un principiu activ asupra unei alte familii, nu pentru a da naştere unui copil ci pentru a da naştere unei caste din care se va forma tribul, unitate de ordin superior [45].

Geneza numerelor s-ar reduce aşadar la aceste patru condiţii şi, pentru că, prin metoda analogică, numerele exprimă cu exactitate idei, această lege este aplicabilă ideilor.

Iată care sunt aceşti patru termeni:

Unitate sau Întoarcere la Unitate	Opoziţie Antagonism	Acţiunea Opoziţiei asupra Unităţii
1	2	3
4	-	-
-	5	6
7	8	9
10	11	12
-	-	-
(1)	(2)	(3), etc.

Am separat prima serie de celelalte pentru a arăta că ea este completă în patru termeni şi că toţi termenii următori nu fac decât să repete *într-o altă octavă* aceeaşi lege.

[45] vezi cap. următor şi ai să înţelegi ulterior

Deoarece vom descoperi în această lege una dintre cele mai bune chei pentru a deschide *misterele antice*, voi explica mai mult aplicând-o într-un caz particular oarecare, dezvoltarea socială a omului, de exemplu:

Unitate sau Întoarcere la Unitate	Opoziţie Antagonism	Rezultat al acestei opoziţii Distincţia
1. prima moleculă socială - Omul	2. opoziţia la această moleculă - Femeia	3. Rezultat Copil
4. unitatea de ordin superior - Familia, rezumând cei trei termeni anteriori.	5. opoziţia între familii - rivalităţile familiilor.	6. distincţia dintre familii - castele.
7. unitatea de ordin superior - Tribul rezumând cei trei termeni anteriori.	8. opoziţie între triburi	9. distincţie între triburi - Naţionalităţile
Naţionalităţile		

1, Această lege pe care am dat-o în cifre, adică în formulă generală, se poate aplica la o multitudine de cazuri particulare. Capitolul următor va arăta acest lucru.

Dar nu remarcăm nimic deosebit la aceste cifre? Ce semnifică semnele 10 11 12 plasate la finalul primului meu exemplu?

10 11 12
\- - -
1 2 3

Pentru a afla, trebuie să spunem câteva cuvinte despre operaţiile folosite de antici pentru cifre.

Două dintre aceste operaţii sunt indispensabile cunoaşterii:

1. *Reducţia teosofică;*
2. *Adunarea teosofică.*

Reducţia sau *Scăderea teosofică* constă în a reduce toate numerele formate din două sau mai multe cifre în numere de o singură cifră şi asta adunând cifrele ce compun numărul până când nu mai rămâne decât una.

Astfel:

$$10 = 1 + 0 = 1$$
$$11 = 1 + 1 = 2$$
$$12 = 1 + 2 = 3$$

şi pentru numerele mai compuse, ca de exemplu:

$$3.221 = 3 + 2 + 2 + 1 = 8$$

sau

$$666 = 6 + 6 + 6 = 18$$

şi cum

$$18 = 1 + 8 = 9$$

numărul 666 este egal cu 9.

De aici decurge o concluzie foarte importantă, conform căreia toate numerele, oricare ar fi, nu sunt decât reprezentări ale primelor nouă cifre.

Pentru că primele nouă cifre, după cum se poate vedea în exemplul precedent, nu sunt decât reprezentări ale primelor patru, toate numerele sunt reprezentate prin primele patru.

Ori aceste prime patru cifre nu sunt decât stări diverse ale Unităţii. Toate numerele, oricare ar fi ele, nu sunt decât manifestări diferite ale Unităţii.

Adunarea Teosofică

Această operație constă, pentru a cunoaşte valoarea teosofică a unui număr, în a aduna aritmetic toate cifrele de la unitate până la el.

Astfel, cifra 4 poate fi redată prin adunare teosofică:

$$1 + 2 + 3 + 4 = 10$$

Cifra 7 se reprezintă:

$$1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 = 28$$

28 se reduce imediat în:

$$2 + 8 = 10$$

Dacă vreți să uimiți un specialist în algebră, prezentați-i operația teosofică următoare:

$$4 = 10$$
$$7 = 10$$
deci $4 = 7$

Aceste două operații, reducția şi adunarea teosofică nu sunt dificil de învățat. Ele sunt indispensabile pentru înțelegerea scrierilor hermetice şi reprezintă conform celor mai mari maeştri drumul pe care îl urmează natura în producțiile sale.

Să verificăm matematic fraza pe care am citat-o anterior.

A reduce ternarul prin metoda cuaternarului la simplitatea unității.

Ternar = 3 Cuaternar = 4

$$3 + 4 = 7$$

Prin reducție teosofică:

$$7 = 1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 = 28 = 10$$

Prin adunare teosofică şi reducția totalului obținem în final:

$$10 = 1 + 0 = 1$$

Aşadar, operația se va scrie astfel:

$$4 + 3 = 7 = 28 = 10 = 1$$
$$4 + 3 = 1$$

Să reluăm acum exemplul cifrat dar în primă fază:

2. 3.
5. 6
8. 9
10. 11. 12
\- - -
(1) (2) (3)

Şi să facem câteva remarci în legătură cu el folosind calculele teosofice.

Să observăm mai întâi că unitatea reapare, adică ciclul reîncepe după trei progresii 10/1 11/2; 10, 11, 12, etc., reduse teosofic dau naştere din nou la 1, 2, 3, etc.[46].

Aceste trei progresii reprezintă CELE TREI LUMI în care este inclus totul.

Observăm apoi că prima linie verticală 1, 4, 7, 10, pe care am considerat-o ca reprezentând unitatea în diferite Octave, o reprezintă într-adevăr pentru că:

[46] vezi, pentru aplicarea acestei legi în Moise, Fabre d'Olivet, *la Langue heb. Rest.*

1 = 1
4 = 1 + 2 + 3 + 4 = 10 = 1
7 = 1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 = 28 = 10 = 1
10 = 1
13 = 4 = 10 = 1
16 = 7 = 28 = 10 = 1

Putem continua astfel progresia la infinit şi verifica aceste faimoase legi matematice pe care le vom trata, nu mă îndoiesc, drept mistice, dacă nu înţelegem scopul.

Îi sfătuiesc pe cei care cred că avem de a face aici cu reverii nebuloase să citească operele despre fizică şi chimie ale lui Louis Lucas[47], unde vor găsi legea precedentă desemnată sub numele de *serie* şi aplicată unor demonstraţii experimentale de chimie şi biologie.

Le mai sugerez, în cazul în care Chimia şi Fizica nu li se par destul de pozitive, să citească operele matematice ale lui Wronski[48] despre care Institutul a făcut un raport foarte favorabil, operă ale cărei principii sunt extrase în totalitate din Ştiinţa antică sau Ştiinţa ocultă.

Iată un tabel al *generării numerelor* care poate exprima perfect sistemul lui Wronski:

1 (3 + 1) 4 (9 + 4 = 13) _4 (13 + 9) _ 4

(1 +2) 3 (4 + 3) 7
(5 + 3) 8 (7 8) 6 (4 + 5) 9
15

2 (3 + 2) 5 (5 + 9 = 14) _ 5 (14 + 9 = 23) _5

Vedem în acest tabel aplicarea legii cifrate 1, 2, 3, 4, etc., despre care am tot vorbit.

[47] Vezi lista lucrărilor sale în *Tratat metodic despre Ştiinţa ocultă*
[48] Vezi lista lucrărilor sale în *Tratat metodic despre Ştiinţa ocultă*

Unu şi doi dau naştere lui trei şi din aceste trei numere reies toate celelalte până la 9 după aceleaşi principii.

Pornind de la 9 toate numerele, oricare ar fi, revin prin reducţie teosofică la numerele de o singură cifră.

Numerele sunt în rest dispuse în coloane dintre care trei principale şi două secundare, le indic prin cifre de grosimi diferite.

Coloana principală 1 – 4 – (13) 4 – (22) 4 – (31) 4
+
coloana secundară 7 (16) = 7 (25) = 7 (34) = 7
coloana principală 3 ---------- 6 ---------- 9
∞
coloana secundară 8(17) = 8 (26) = 8 (35) = 8
coloana principală 2 – 5- (14) = 5 – (23) = 5 – (32) = 5

Urmând şi înţelegând considerabil studiul pe care îl schiţăm aici, prietenul nostru şi maestrul F. Ch. Barlet, a putut stabili tabloul următor, care poate fi considerat ca o *cheie definitivă* a sistemului numeral.

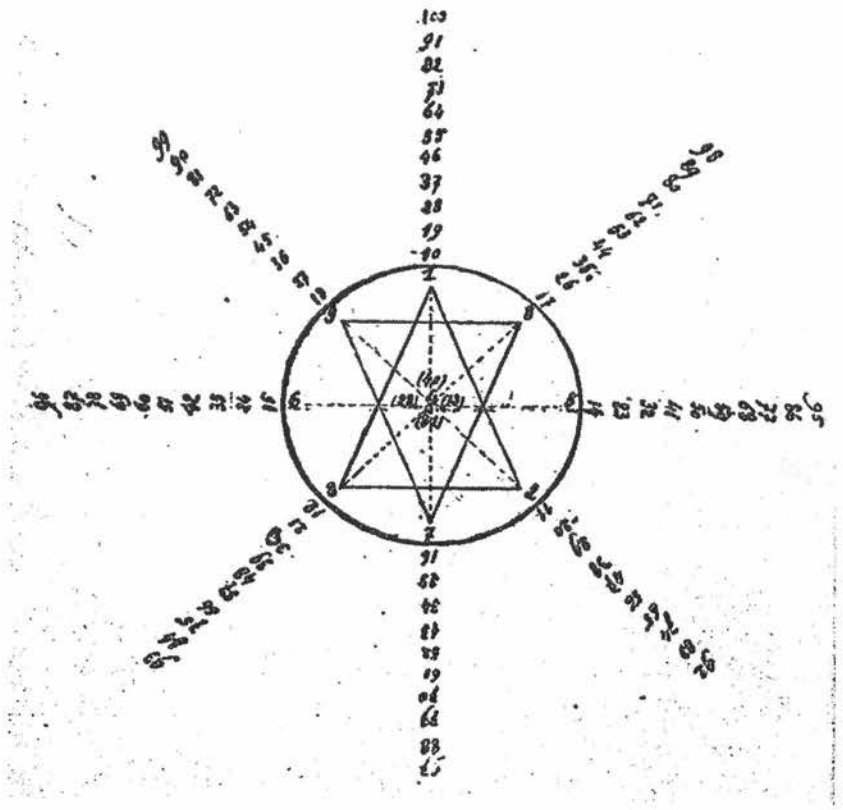

Cunoaştera acestor tablouri nu are în rest nicio importanţă pentru înţelegerea a ceea ce urmează; de aceea îi rog pe cei care s-ar putea speria de aceste mulţimi de cifre de a nu se ocupa de ele prea mult şi de a merge mai departe.

Înainte de a încheia acest capitol, deja destul de lung, vreau să semnalez un lucru de o extremă importanţă pentru înţelegerea tetragramei sacre a Evreilor despre care vom vorbi ulterior.

Progresia 1, 2, 3
4, 5, 6
7, etc.

este formată din patru cifre dispuse doar în 3 coloane pentru că a patra cifră nu este decât repetarea primei. Ca şi cum am avea 1,

2, 3, 1, etc. Evreii exprimă cuvântul cel mai august prin patru litere dintre care una este repetată de două ori, ceea ce reduce numele divin la trei litere astfel: IEVE = IVE. Această observaţie îşi va găsi locul în cele ce urmează.

Ajunşi în acest punct să aruncăm o privire rapidă asupra drumului parcurs cu scopul de a ne da seama de aspectele sub care se prezintă Ştiinţa antică acum în faţa spiritului nostru.

După ce am determinat existenţa acestei ştiinţe închise în sanctuare, am văzut că ea folosea pentru a ajunge la concluziile sale o metodă specială pe care am numit-o analogie.

Apoi am descoperit că această metodă se baza pe o ierarhie naturală incluzând trei mari diviziuni, cea a fenomenelor, cea a cauzelor secundare şi cea a cauzelor primare, sau, după Saint-Yves d'Alvezdre, cea a FAPTELOR, cea a LEGILOR şi cea a PRINCIPIILOR, diviziuni desemnate de către antici sub termenul de: CELE TREI LUMI.

Folosirea acestui număr trei ne-a condus implicit la studiul concepţiei speciale sub care ştiinţa primitivă imagina numerele şi, prin modul în care se formează Ternarul, am descoperit o Lege ciclică prezidând evoluţia numerelor şi prin urmare la cea a Naturii întregi.

Analiza acestei legi ne-a determinat să studiem două procedee de calcul necunoscute specialiştilor moderni în algebră, procedee folosite în toată Antichitatea, de la Homer până la alchimişti, trecând prin Moise, Pitagora şi Şcoala din Alexandria: *reducţia şi adunarea teosofică*.

Suntem acum în posesia metodelor care probabil că ne vor permite să mergem mai departe; de asemenea nu ezităm să pătrundem cu ele în *misterele antice* pentru a şti marele secret pe care iniţiaţii îl conservau acoperit cu un voal triplu.

CAPITOLUL III
VIAȚA UNIVERSALĂ

Viața Universală; Marele Secret al Sanctuarului; Lumina Astrală (Forța Universală); Involuția și Evoluția; Omul după Pitagora.

La o analiză amănunțită omul se reduce la celulă, umanitatea se reduce la molecula socială care este omul, lumea se reduce la astru și Universul la Lume.

Dar celula, umanitatea, astrul, lumea, Universul nu sunt decât *octave* ale Unității mereu aceeași.

Nu vedem celulele grupându-se pentru a forma un organ, organele grupându-se ierarhic pentru a forma aparatele și acestea grupându-se pentru a forma individul?

Celulă,
Organ,
Aparat,
Individ.

Aceasta este progresia care constituie omul din punct de vedere fizic.

Dar ce este acest individ dacă nu o celulă de umanitate?

Legea pe care o urmează natura este atât de adevărată încât peste tot o regăsim identică, oricare ar fi extinderea obiectelor considerate.

Omul se grupează pentru a forma familia, familiile se grupează pentru a forma tribul, triburile stabilesc gruparea ierarhică pentru a constitui națiunea, reflectare a Umanității:

Om,
Familie,
Trib,
Națiune - Umanitate.

Dar ce este umanitatea dacă nu o celulă de animalitate? Această animalitate nu exprimă decât unul dintre gradele care există pe planetă.

Vedeți sateliții aranjându-se în jurul planetelor, planetele în jurul Soarelui pentru a constitui Lumi; Lumile care nu sunt decât niște celule ale Universului marchează în linii de foc în infinit legile eterne ale Naturii.

Peste tot strălucește această misterioasă progresie, acest aranjament al unităților inferioare în fața Unității superioare, această aranjare[49] universală care pornește de la atom pentru a ajunge din astru în Lume până la această Unitate Primară în jurul căreia gravitează Universul.

Totul este analog, legea care conduce Lumile conduce și viața insectei.

A studia modul în care celulele se grupează pentru a forma un organ, înseamnă a studia modul în care Regnurile din Natură se grupează pentru a forma Pământul, acest organ al Lumii noastre; înseamnă a studia modul în care indivizii se grupează pentru a constitui o familie, acest organ al Umanității.

A studia formarea unui aparat de către organe, înseamnă a învăța formarea unei lumi din planete, a unei națiuni din familii.

În sfârșit, a învăța constituirea unui om din aparate, înseamnă a cunoaște constituirea Universului din Lumi și a Umanității din Națiuni.

Totul este analog: a cunoaște secretul celulei înseamnă a cunoaște secretul lui Dumnezeu.

Absolutul este peste tot. - Totul este în toate.

Metoda analogică strălucește aici în toată splendoarea sa.

De ce, dacă omul este o celulă a umanității, umanitatea nu ar fi aparatul superior al unei ființe însuflețite numite Terra?

De ce Pământul nu ar fi un organ al unei ființe superioare numite Lume, al cărei creier este Soarele?

---

[49] Termen folosit de Louis Lucas

De ce această lume însăşi nu ar constitui seria inferioară a Fiinţei Fiinţelor, a Macrocosmosului ale cărui aparate sunt Universurile?

Acestea sunt întrebările care s-au ridicat asemeni atâtor sfincşi în faţa investigaţiilor întregii Antichităţi. Şi când Postulantul nu atinsese toate cunoştinţele suficiente pentru a plonja cu toată forţa intuiţiei sale în centrul centrelor Universului, când nu ştia să urmeze sfatul lui Pitagora:

„Pentru ca să te ridici în etherul radios
În sânul nemuritorilor, să fii un zeu tu însuţi."

Atunci se înarma cu singurul instrument solid pe care îl cunoştea încă şi, puternic în metoda sa, se lansa în studiul Infinitului.

Dar viaţa circulă în celulă, viaţa circulă în om, de unde vine ea?

Celula umană este imobilizată în organ, dar iată că acel curent viu dus de sânge trece repede în faţa ei; ea îşi ia din acest curent ce îi trebuie şi îşi îndeplineşte funcţia; curentul este acelaşi peste tot şi fiecare celulă îl transformă în mod diferit.

Aici este celula unei glande care îşi va extrage forţa din viaţa pe care sângele i-o aduce şi saliva, sucul gastric sau bila vor fi secretate.

Acolo este celula musculară care va împrumuta mijlocul de a se contracta din acelaşi curent care a furnizat anterior secreţiile diferite.

Iată, în sfârşit, celula nervoasă care va transforma în Inteligenţă acelaşi agent producător de fenomene atât de diverse.

Este posibil ca o aceeaşi forţă, Viaţa, să fie transformată în forţe de ordine atât de diverse şi aceasta prin forma diferită a organelor?

La această întrebare egipteanul se închide în laboratorul templului şi vede un fascicul de lumină albă care vine să se spargă într-o prismă pentru a se transforma în culori variate.

Culorile depind de grosimea sticlei - străbătute. Această încercare ajunge. - El înţelege.

Viaţa, mereu aceeaşi, care circulă în om, poate fi comparată cu lumina albă, fiecare organ cu o parte diferită a prismei. Curentul de lumină albă trece şi fiecare organ acţionează în el: aici este un organ în care materia este grosieră, el reprezintă baza prismei, culorile inferioare vor apărea sau mai degrabă secreţiile cele mai grosiere.

Acolo, este un organ în care materia este la maximum de perfecţiune, el reprezintă vârful prismei, culorile superioare se formează, inteligenţa se va naşte.

Acestea sunt bazele Medicinei oculte[50]. Dar acest curent vital, de unde tot vine el? Din aer, unde îl caută globula sanguină pentru a-l transporta prin tot organismul.

Unitatea magnifică a producţiilor lui Osiris – Isis apare şi mai strălucitoare.

Un acelaşi curent circulă de-a lungul Planetei şi în fiecare Individ care ia viaţă pe ea.

Omul aspiră şi transformă viaţa terestră în Viaţă umană, aşa cum în el creierul transformă această Viaţă umană în Viaţă cerebrală, ficatul în Viaţă hepatică, etc.

Animalul transformă Viaţa terestră în viaţa sa proprie, conform speciei sale.

Vegetalul pulsează de asemenea din toate frunzele sale o viaţă specială la sânul Mamei comune, Pământul.

Mineralul şi toate fiinţele transformă în forţă personală această forţă terestră.

Din nou, analogia matematic exactă, cu lumina albă şi prisma, pentru care fiecare fiinţă reprezintă o parte integrantă.

Dar Pământul nu îşi ia oare viaţa şi prin urmare cea a tot ceea ce poartă din acest curent luminos şi vital în care plonjează?

Soarele revarsă din plin Viaţa sa solară asupra planetelor din sistemul său şi fiecare dintre ele transformă Viaţa solară în

[50] vezi pentru dezvoltare *Medicina nouă*, de Louis Lucas

propria sa viaţă. Pământul o transformă în viaţă terestră; Saturn în viaţă saturniană, rece şi tristă; Jupiter în viaţa sa proprie şi astfel pentru fiecare dintre celelalte planete şi pentru sateliţii lor.

Dar Soarele însuşi nu îşi extrage viaţa solară, această lumină-căldură-electricitate pe care o revarsă din Universul din care face parte?

Atunci, preotul egiptean, sesizând în ansamblul său august Sinteza Vieţii, se prosternează şi o adoră.

El adoră Viaţa care este în el, această Viaţă pe care Pământul i-a dat-o, această viaţă pe care Soarele i-a dat-o Lumii noastre, pe care acesta a extras-o din Univers şi pe care Universul a extras-o din centrul misterios şi inefabil în care Fiinţa Fiinţelor, Universul Unversurilor, Unitatea Vieţii, Osiris - Isis, rezidă în eterna sa uniune.

El se prosternează şi îl adoră pe Dumnezeu în el, Dumnezeu în Lume, Dumnezeu în Univers, Dumnezeu în Dumnezeu.

Viaţa pe care am găsit-o peste tot ar şti să scape legilor comune?

Fenomenul, oricare ar fi el, revelează întotdeauna, şi peste tot, originea sa trinitară.

Seriile, oricât de mari ar părea, se ordonează toate urmând legea misterioasă:

Activ	Pasiv	Neutru
Pozitiv	Negativ	Echilibrat
+	-	∞

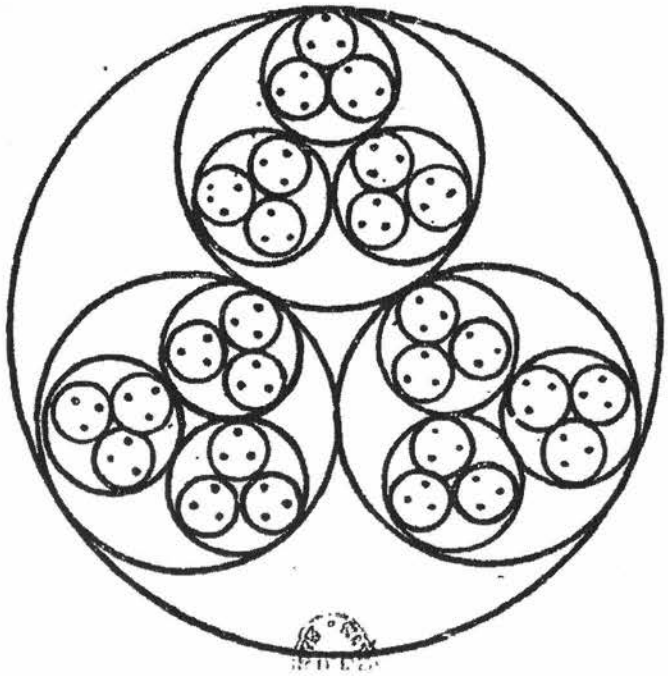

Diagrama Vieţii Universale

Acest om care comandă ca un stăpân al familiei în care el reprezintă pozitivul se va curba în faţa legii tribului şi, prin aceasta, va deveni negativ.

Pământul care atrage spre sine, care reuneşte în unitatea sa absorbitoare, toate fiinţele şi obiectele situate pe suprafaţa sa, acţionând astfel în mod activ, se supune pasiv atracţiei Soarelui, superiorul său.

Vedem aici apărând absorbţia seriilor inferioare prin seriile superioare şi a acestora, considerate serii inferioare, printr-o serie superioară, etc., la infinit[51].

[51] Louis Lucas, a 3-a lege a Mişcării

Căldura apare pozitivă în Cald, negativă în Umbră, echilibrată în Penumbră.

Electricitatea se dovedeşte pozitivă în Pozitiv, negativă în Negativ, echilibrată în Neutru.

Dar Căldura, Lumina şi Electricitatea nu reprezintă oare trei faze ale unui lucru mai elevat[52]?

Acest lucru a cărui Căldură reărezintă Pozitivul, Lumina Echilibrul, Electricitatea Negativul, este Forţa Lumii noastre.

Să refacem experimental fenomenele; după fizică traversăm chimia, vedem într-o experienţă cunoscută: oxigenul va fi redat la polul Mişcării, hidrogenul la polul Rezistenţei şi azotul când la unul când la celălalt pol, urmând rolul pe care îl joacă în combinaţii.

Vedem că se întâmplă la fel în cazul celorlalte corpuri metaloide şi metalice; regăsim peste tot mişcarea acidifiantă, odihna alcalinizantă şi echilibrul dintre cele două, reprezentat de azot şi de nuanţele sale[53]. Când din progresie în progresie, din Univers în Univers vom ajunge la cea mai înaltă abstracţiune, vom vedea o forţă unică opunându-se ei înşişi pentru a crea, în activitatea sa, Mişcarea în pasivitatea sa Materia[54] şi în echilibrul său tot ce este cuprins între divizibilitate şi unitate, treptele infinite prin care forţa urcă de la starea solidă[55] până la formele cele mai elevate ale inteligenţei, ale geniului şi, în final, până la

[52] În Natură, electricitatea nu este decât un detaliu aşa cum în spectrul solar, roşul nu este decât o nuanţă

Electricitate, Căldură, Lumină sunt trei faze generale ale mişcării ale cărei nuanţe intermediare sunt infinite. (Louis Lucas)

[53] Louis Lucas, *Chimia nouă*, p. 282

[54] Materia prezintă o rezistenţă; o rezistenţă, adică o forţă. Pentru că forţele singure sunt capabile de rezistenţă şi, prin această consideraţie, materia îşi decelează originea sa Unitară identică mişcării iniţiale şi elementare. Cuvântul Materie exprimă pasivitatea mişcării aşa cum cuvântul Forţă desemnează activitatea. (Louis Lucas)

[55] Materia îşi dezvăluie originea prin cele trei nuanţe ale sale: Materia pozitivă sau Starea gazoasă, Materia negativă sau Starea solidă, Materia echilibrată sau Starea lichidă.

originea sa Dumnezeu, a cărui Activitate se numeşte Tatăl sau Osiris, Pasivitatea Fiul sau Isis şi Echilibrul, Cauza pentru Tot, imaginea Tri-Unităţii pe care o constituie, se numeşte Sfântul Spirit[56] sau Horus.

Deţinem acum unul dintre cele mai mari secrete ale Sanctuarului, cheia tuturor miracolelor trecute, prezente şi viitoare, cunoaşterea acestui agent mereu acelaşi şi mereu desemnat diferit, Telesma lui Hermes, Şarpele lui Moise şi a Indous, Azotul alchimiştilor, Lumina Astrală a Martiniştilor şi a lui Eliphas Lévi, în sfârşit Magnestimul lui Mesmer şi Mişcarea lui Louis Lucas, care a descoperit cele trei legi care o conduc şi a demonstrat aplicarea în ştiinţele pozitive contemporane.

Cunoaştem deja diversele modificări în urma cărora acest agent universal devine viaţa fiecărei fiinţe. Să îi studiem acum evoluţia.

Această emanaţie va urma în mod universal trei faze de dezvoltare:

Într-o primă fază, pasivul va acţiona asupra activului şi rezultatul va fi o pasivitate, o materializare, o îndepărtare de Unitate spre Multiplicitate[57].

Într-o a doua fază, activul şi pasivul se vor echilibra; ierarhia, seria va apărea, lucrurile inferioare vor gravita în jurul termenului superior.

Într-o a treia fază, în sfârşit, activul va acţiona asupra pasivului, având loc evoluţia de la Multiplicitate la Unitate.

Involuţia sau Materializarea progresivă.

Echilibrul.

Evoluţia sau spiritualizarea progresivă.

Acestea sunt cele trei legi ale Mişcării.

Din centrul misterios în care se păstrează inefabil, de neconceput Ein Soph-Parabrahm, o forţă emană în Infinit.

[56] Vezi operele lui Christian, Eliphas Lévi şi mai ales Lacuria citate în *Tratatul Metodic al Ştiinţei oculte*

[57] vezi *Eureka* de Edgar Allan Poe şi *Chimia nouă* de L. Lucas

Această forţă constituită activ-pasivă, ca ceea ce i-a dat naştere, va produce un rezultat diferit urmând ca activul sau pasivul să domine în acţiune.

Forţa se îndepărtează de Unitate pentru a câştiga Multiplul, Diviziunea; la fel pasivul, creatorul Multiplului, domină în acest moment. Producţia este mai ales pasivă, materială; forţa se materializează.

Inteligenţa se cojeşte puţin câte puţin, se acoperă din nou în învelişuri care reprezintă mai întâi starea materiei celei mai apropiate de esenţe: materia radiantă.

În acest moment o masă, enormă pentru concepţiile umane, infimă în ochii Infinitului, traversează Spaţiul. Pe planetele inferioare ale Lumilor pe care le despică în drumul său, instrumentele se ridică şi din înaltul observatoarelor muritorii anunţă: „o cometă traversează sistemul nostru".

Pe planetele superioare ale acestor Lumi nemuritorii se prosternează şi adoră cu religiozitate lumina divină care împlineşte sacrificiul din care trebuie să se nască la întoarcere Unitatea. Ei se înclină şi strigă: „Spiritul lui Dumnezeu traversează Lumea".

Totuşi, cu cât masa se îndepărtează de Unitate cu atât materializarea se accentuează. Materia în Stare gazoasă apare, umplând în mare parte masa care îşi încetineşte alergarea într-un punct din spaţiu. Savantul care îl percepe anunţă muritorilor o nebuloasă, Naşterea unui sistem planetar; Nemuritorul concepe Naşterea unui Zeu.

Starea cea mai pasivă a luat naştere, aglomerările solide s-au născut; dar în acelaşi timp forţa activă se degajează puţin câte puţin şi vine să echilibreze forţa pasivă. Viaţa se concentrează în centrul sistemului într-un Soare şi planetele primesc cu atât mai mult influenţa sa cu cât sunt mai aproape, cu cât sunt mai materiale, la fel cum Soarele primeşte o influenţă mai activă dacă este mai aproape de VIAŢA - PRINCIPIU din care a emanat.

Atunci forţa activă acţionează definitiv asupra forţei pasive, planetele s-au grupat în jurul unui centru preponderent; fiinţa vie

numită Lume a luat naştere, s-a organizat şi evoluează lent spre Unitatea de la care a plecat.

Pe fiecare planetă legea care a dat naştere Lumii se repetă identic. Soarele acţionează în raport cu planetele cum UNITATEA-VIAŢĂ acţiona asupra Soarelui. Planeta este cu atât mai materială cu cât este mai departe de el.

Mai întâi ardere, apoi gazoasă, apoi lichidă, câteva aglomerări solide apar în sânul acestei mase lichide, continentele iau naştere.

Apoi, evoluţia planetei spre Soarele său începe şi Viaţa planetară se organizează. Forţa activă acţionează aici din nou asupra forţei materiale, pasive.

Producţiile care se vor naşte pe planetă vor urma aceleaşi faze ca cele suportate de aceasta în raport cu Soarele.

Continentele, solidificându-se, condensează în sânul lor forţa în ardere care forma în mod primitiv planeta. Această forţă vitală terestră, care nu este decât o emanare de forţă vitală solară, acţionează asupra pământului şi rudimentele vitale se dezvoltă constituind metalele inferioare[58].

La fel cum această Lume evoluează spre Viaţa Universului său creându-şi un suflet[59], ansamblu al tuturor sufletelor planetare închise în el; aşa cum fiecare planetă evoluează spre sufletul lumii sale creând sufletul său planetar, ansamblu al sufletelor pe care această planetă le închide; la fel metalul, prim termen al vieţii pe planetă, creează de-a lungul diferitelor sale epoci un suflet orientat spre sufletul pământului. Acest metal mai întâi inferior se perfecţionează din ce în ce mai mult, devine capabil să fixeze mai multă forţă activă şi în câteva sute de ani viaţa care circula altădată în plumb circulă acum într-o masă de

[58] aici începe evoluţia concepută după moderni care nu i-au văzut partea descendentă cunoscută la perfecţiune de către antici.

[59] vezi pentru clarificarea acestei aserţiuni creaţia sufletului omenesc.

aur[60], Soarele metalelor, acţionând asupra lor aşa cum acţionează Soarele asupra Pământului.

Viaţa progresează la fel în vegetal şi, după câteva mii de ani, producţia cea mai ridicată a continentului apare, omul, care reprezintă Soarele animalităţii aşa cum Aurul reprezenta soarele mineralităţii.

Legea progresivă se va regăsi în om ca în tot restul Naturii; dar aici sunt necesare câteva consideraţii referitoare la similitudinea progresiilor.

Să ne întoarcem şi să ne amintim că în momentul Naşterii unei Lumi altele existau deja şi îndepliniseră la diverse grade evoluţia spre Unitate. Astfel încât existau lumi mai mult sau mai puţin vechi.

De asemenea, există vârste diferite în planete, vârste diferite în producţiile lor. Când o planetă evoluează pentru prima dată ea realizează primul vestigiu al regnului Mineral; o alta mai în vârstă în producţiile sale vitale a evoluat deja primul regn animal; o alta şi mai veche a evoluat deja primul regn al omului.

Aşa cum există planete de mai multe vârste, la fel există continente mai mult sau mai puţin vechi pe o aceeaşi planetă.

Fiecare continent este încoronat de o rasă de oameni aşa cum fiecare lume este încoronată de către un Soare.

Cum progresia există, de asemenea, printre oameni, înseamnă că în momentul în care a doua rasă de oameni apare pe al doilea continent creat de către planetă, prima rasă de oameni evoluată pe primul continent este în plină dezvoltare intelectuală, în timp ce ultima venită este sălbatică şi abrutizată[61].

Acelaşi fapt se regăseşte strălucind de adevăr în familia în care vedem fondatorul străbun, plin de experienţă, dar abătut de bătrâneţe, în timp ce ultimul născut este pe cât de ignorant pe atât de plin de viaţă. Între cei doi există toate gradaţiile şi tatăl

[60] fundament al doctrinei alchimice. Vedeţi, pentru această idee de evoluţie a aceleiaşi vieţi în corpuri din ce în ce mai perfecte legea hindusă a Karmei.

[61] vezi *Misiunea Evreilor* şi doctrinele filosofice din Ştiinţa esoterică.

reprezintă virilitatea în deplina sa dezvoltare în timp ce bunicul stabileşte tranziţia între el şi străbun.

Copil - Tată - Bunic - Străbunic reprezintă, aşadar, în familie această evoluţie pe care o regăsim în Natura întreagă.

Fiinţele, oricare ar fi ele, sunt formate în ultimă analiză din trei părţi constitutive: corpul, viaţa sau spiritul şi sufletul.

Evoluţia unui corp produce o viaţă, evoluţia unei vieţi produce un suflet.

Să verificăm aceste date aplicându-le la om.

Fiecare continent se încoronează, repet, cu o rasă diferită de oameni reprezentând termenul superior al evoluţiei materiale pe planetă.

În fiecare om se arată trei părţi: pântecul, pieptul, capul. Pântecul serveşte la fabricarea corpurilor, capul la fabricarea sufletului.

Scopul fiecărei fiinţe create de natură este de a da naştere unei forţe de ordin superior celei pe care o primeşte. Mineralul primeşte viaţa terestră şi trebuie să o transforme în viaţă vegetală prin evoluţia sa; vegetalul dă naştere vieţii animale şi aceasta vieţii umane.

Viaţa îi este dată omului pentru a o transforma într-o forţă mai mare: sufletul. – Sufletul este o rezultantă[62].

[62] sufletul este o creaţie originală aparţinându-ne la propriu şi prezentând eternităţii flancul responsabilităţii sale (Louis Lucas, *Medicina nouă*, p.33)

Sunetul reprezentând forţa vitală produce altceva în diversitatea sa extremă: el produce Tonalitatea, de unde se naşte efectul general sau sufletul, cu valoarea sa specială şi relativă. O orchestră este un organ material, cu toate aparatele sale compuse: sunetele, cu Armoniile lor, combinaţiile lor imense; este jocul forţelor vitale; este stofa corpului din care sufletul se creează şi se înalţă, aşa cum tonalitatea îşi creează un sentiment general, definitiv şi rezultant. Astfel, tonalitatea Generală care este străină şi instrumentului inert prin el-însuşi şi armoniilor încrucişate care sunt în joc: iată Sufletul concertului, etc. (*Id*).

Scopul omului este aşadar înainte de toate de a dezvolta în el însuşi acest suflet care nu se găseşte acolo decât ca germene şi, dacă o existenţă nu este de ajuns, vor fi necesare mai multe[63].

Această idee ascunsă profanilor prin iniţieri, se regăseşte la toţi autorii care au pătruns adânc în cunoaşterea legilor Naturii. Este una dintre principalele idei divulgate de Budismul esoteric în timpurile moderne; dar antichitatea precum şi câteva scrieri occidentale nu au ignorat-o niciodată.

„Într-adevăr acesta este felul în care Dumnezeu Însuşi, prin cunoaşterea intimă a Absolutului care este Esenţa Sa, indentifică în continuu cu Ştiinţa Sa, Fiinţa care îi corespunde în Esenţa Sa Absolută; şi acesta este modul manifest în care Dumnezeu operează neîncetat Creaţia sa Proprie sau nemurirea Sa. Şi, în consecinţă, din moment ce omul este creat după imaginea lui Dumnezeu, el trebuie să cucerească prin acelaşi mijloc propria nemurire, operând astfel propria sa creaţie prin descoperirea esenţei absolutului, adică a condiţiilor adevărului[64]."

Fabre d'Olivet, în admirabilul rezumat făcut doctrinei lui Pitagora, ne arată în câteva pagini esenţa psihologiei antice. Este suficient să îl citeşti şi să îl compari cu doctrinele Budismului esoteric pentru a cunoaşte unul dintre cele mai mari secrete închise în sanctuare.

Iată acest rezumat:

„Pitagora admitea două mobile ale acţiunilor umane: puterea Voinţei şi necesitatea Destinului; el le supunea pe amândouă unei legi fundamentale numite Providenţă, din care emanau.

„Primul dintre aceste mobile era liber şi al doilea constrâns: aşa încât omul se afla plasat între două naturi opuse, dar nu

[63] Citind diferiţi autori care scriu despre suflet, trebuie acordată atenţie sensului pe care îl atribuie acestui cuvânt. Unii numesc suflet ceea ce eu numesc aici *viaţă sau spirit* şi spirit al treilea termen pe care eu îl numesc suflet. Ideea este aceeaşi peste tot, doar folosirea termenilor diferă.

[64] Wronski, *Scrisoare adresată Papei.* Vezi lista de lucrări ale lui Wronski în *Ocultismul contemporan*

contrarii, nu neapărat bune sau rele, urmând felul în care ştia să le folosească.

Puterea Voinţei se exersa asupra lucrurilor de făcut sau asupra viitorului; necesitatea Destinului, asupra lucrurilor făcute sau a trecutului; şi unul îl alimenta neîncetat pe celălalt, lucrând asupra materialelor pe care şi le furnizau în mod reciproc.

„Căci, în concepţia acestui admirabil filosof, trecutul naşte viitorul, viitor care îşi formează trecutul şi din reuniunea celor două se naşte prezentul mereu existent, care este originea amândurora: idee foarte profundă pe care au adoptat-o stoicii. Astfel, conform acestei doctrine, Libertatea domneşte în viitor, Necesitatea în trecut şi Providenţa în prezent. Nimic din ceea ce există nu se întâmplă prin Hazard ci prin unirea legii fundamentale şi providenţiale cu voinţa umană care o urmează sau o încalcă, operând asupra Necesităţii.

„Acordul Voinţei cu Providenţa constituie binele, răul se naşte din opoziţia lor. Omul a primit, pentru a se conduce în cariera pe care trebuie să o parcurgă pe pământ, trei forţe corespunzătoare fiecăreia dintre cele trei modificări ale fiinţei sale şi toate trei legate de voinţa sa.

„Prima, ataşată corpului, este instinctul; a doua, devotată sufletului, este virtutea; a treia, aparţinând inteligenţei este ştiinţa sau înţelepciunea.

Aceste trei forţe, indiferente prin ele însele, nu iau acest nume decât prin buna folosire pe care o adoptă voinţa, pentru că, în caz de rea folosire, ele degenerează în abrutizare, în viciu şi în ignoranţă.

Instinctul percepe binele sau răul fizic rezultând din senzaţie; virtutea cunoaşte binele sau răul moral existând în sentiment; ştiinţa judecă binele sau răul inteligibil care se naşte din consimţământ.

În cazul senzaţiei, binele şi răul se numesc plăcere sau durere; în sentiment, iubire sau ură; în consimţământ, adevăr sau greşeală.

„Senzaţia, sentimentul rezidând în corp, în suflet şi în spirit, formează un ternar care, dezvoltându-se în favoarea unei unităţi relative, constituie cuaternarul uman sau Omul considerat la modul abstract.

„Cele trei afecţiuni care compun acest ternar acţionează şi reacţionează unele asupra celorlalte şi se clarifică sau se umbresc reciproc; şi unitatea care le leagă, adică Omul, se perfecţionează sau se depravează, cu cât tinde să se confunde cu Unitatea universală sau să se distingă de aceasta.

„Mijlocul prin care se confundă sau se distinge, se apropie sau se îndepărtează, rezidă în totalitate în voinţa sa, care, prin felul în care foloseşte instrumentele furnizate de corp şi de spirit, se apropie de instinct sau se abrutizează, devine virtuoasă sau vicioasă, înţeleaptă sau ignorantă şi ajunge în stadiul de a percepe cu mai multă sau mai puţină energie, de a cunoaşte sau de a judeca cu mai multă sau mai puţină dreptate ce este bun, frumos şi drept în senzaţie, sentiment sau consimţământ; de a distinge cu mai multă sau mai puţină forţă şi lumină binele şi răul; şi de a nu se mai înşela, în cele din urmă, în legătură cu ceea ce este realmente plăcere sau durere, iubire sau ură, adevăr sau greşeală.

„Omul, aşa cum l-am descris, conform ideii concepute de Pitagora sub denumirea de Providenţă, între trecut şi viitor, înzestrat cu o voinţă liberă prin esenţa sa şi conducându-se spre virtutea sau spre viciul propriei sale mişcări, Omul, spun eu, trebuie să cunoască sursa nefericirilor pe care le resimte neapărat şi, departe de a acuza aceeaşi Providenţă, care împarte binele şi răul fiecăruia în funcţie de meritul său şi de acţiunile sale anterioare, şi de a se supăra doar pe sine pentru că suferă ca urmare inevitabilă a greşelilor sale trecute; deoarece Pitagora admitea mai multe existenţe succesive şi susţinea că prezentul care ne frapează şi viitorul care ne ameninţă nu sunt decât expresia trecutului care a fost opera noastră în timpurile anterioare. El spunea că majoritatea oamenilor pierd, revenind la viaţă, amintirea acestor trecuturi; dar că, pentru sine, îşi putea

conserva memoria datorită unei favori deosebite din partea lui Dumnezeu.

„Astfel, conform doctrinei sale, această necesitate fatală în legătură cu care Omul nu încetează a se plânge, el însuşi a creat-o prin folosirea voinţei sale; el parcurge, pe măsură ce înaintează în timp, ruta pe care şi-a trasat-o deja el însuşi şi urmând să o modifice în bine sau rău, să semene, ca să spunem aşa, virtuţile şi viciile sale, el o va găsi mai dulce sau mai penibilă când va veni vremea să o parcurgă din nou"[65].

Adaug la acest citat important un tablou care vă va permite să vedeţi sistemul în ansamblul său. Am făcut tot posibilul pentru a fi clar; dacă s-a strecurat vreo greşeală în această lucrare, va fi uşor de remediat prin raportarea la text.

Partea stângă a tabloului reprezintă principiile pozitive desemnate prin semnul (+).

Partea dreaptă, semnele negative desemnate prin semnul (-).

În sfârşit, partea mediană, semnele echilibrate sau superioare desemnate prin semnul (∞).

În partea de jos şi în stânga tabloului este rezumatul ternarului uman: suflet - inteligenţă - corp, indicat prin semnele de mai sus.

	+		∞	-
	LIBERTATE (Voinţă)		**PROVIDENŢĂ (Destin)**	**NECESITATE**
	Viitor		Prezent	Trecut
		VOINŢĂ INTELIGENĂ		
	Ştiinţa (+)		Ignoranţă (-)	
	SUFLET		**CORP**	
Virtute		Viciu	Instinct Abrutizare	

[65] Fabre d'Olivet, *Versuri de aur*, pp. 249 şi 251

(+)		(-)	(+) (-)	
	Sentiment		**Senzaţie**	
iubire		ură	plăcere durere	
(+)		(-)	(+) (-)	
		Consimţă-mântul		
	Adevăr		Greşeală	
	(+)		(-)	
		∞		
	+		-	
		∞		
	-		-	
	+		-	
	- -		- -	

Învăţătura templului se reducea doar la studiul forţei universale în diferitele sale manifestări.

Studiind mai întâi Natura naturată, natura fenomenelor, a efectelor, aspirantul la iniţiere învăţa ştiinţele fizice şi naturale. Când a constatat că toate aceste efecte depindeau de o aceeaşi serie de cauze, când a redus multiplicitatea faptelor la unitatea Legilor, iniţierea deschidea pentru el Lumea Cauzelor. Acela era momentul în care pătrundea în studiul Naturii naturante învăţând Legile Vieţii mereu aceeaşi în diversele sale manifestări; cunoaşterea Vieţii Lumilor şi a Universului îi dădea cheile Astrologiei, cunoaşterea Vieţii terestre îi dădea cheile Alchimiei.

Urcând încă un grad pe scara iniţierii, aspirantul regăsea în om reunirea celor două naturi, naturantă şi naturată, şi se putea ridica de acolo la concepţia unei forţe unice ai cărei poli erau reprezentaţi de cele două naturi.

Puţini dintre oameni atingeau practica şi cunoaşterea ştiinţelor superioare care confereau puteri aproape divine. Printre aceste ştiinţe, care tratau esenţa divină şi punerea sa în acţiune în Natură prin alianţa sa cu omul, se aflau Teurgia, Magia, Terapeutica Sacră şi Alchimia a cărei existenţă a fost sesizată de către aspirant la al doilea grad al iniţierii sale.

„Nu era doar un singur ordin, ordinul natural, de studiat în ştiinţa antică; erau patru, cum am indicat în capitolele precedente.

„Trei dintre ele îmbrăţişau Natura naturantă, Natura naturată şi în sfârşit Natura umană care le serveşte drept liant; şi hierograma (simbolul sacru) lor era EVA, Viaţa.

„Al patrulea, reprezentat în tradiţia mozaică prin prima literă a numelui IEVE, corespundea unei cu totul alte ierarhii de cunoştinţe, marcate de numărul zece"[66].

„Un fapt sigur, este că în acest ciclu de civilizaţie, Unitatea genului uman în Univers, Unitatea Universului în Dumnezeu, Unitatea lui Dumnezeu în El-Însuşi erau predate nu ca o superstiţie primară, obscură şi obscurizantă, ci ca pe încoronarea luminoasă, orbitoare, a unei cvadruple ierarhii de ştiinţe, animând un cult biologic, ce avea Sabeismul (cultul focului şi al corpurilor cereşti practicat în vechime de caldeeni, de perşi) ca formă.

„Numele Dumnezeului Suprem al acestu ciclu, Iswara, Soţul Înţelepciunii Vii, al Naturii naturante, Prakriti, este acelaşi pe care Moise îl va extrage, cu aproape cincizeci de secole ulterior, din Tradiţia Caldeeană a Abramidelor şi din sanctuarele Tebei pentru a-l transforma în simbolul ciclic al mişcării sale: Iswara-El, sau, prin contragere, Israel, Inteligenţa sau Spiritul regal al lui Dumnezeu[67].

După ceea ce precede vedem că învăţătura ştiinţei antice se reducea la cele patru grade următoare:

[66] Saint-Yves d'Alveydre, p. 121
[67] Saint-Yves d'Alveydre, p. 99

1. Studiul forţei universale în manifestările sale vitale.	Ştiinţe fiziogonice	ה
2. Studiul acestei forţe în manifestările sale umane.	Ştiinţele androgonice	ו
3. Studiul acestei forţe în manifestările sale astrale.	Ştiinţele comsogonice	ה
4. Studiul acestei forţe în esenţa sa şi punerea în practică a principiilor.	Ştiinţele teogonice descoperite	י

PARTEA A II-A

REALIZAREA

CAPITOLUL IV
DESPRE EXPRIMAREA IDEILOR

Despre exprimarea ideilor; Semnele; Originea Limbajului; Poveştile simbolice şi interpretarea lor; Masa de Smarald a lui Hermes şi explicarea sa; Telesme; Alchimia; Explicarea textelor Hermetice; Geometria calitativă; Numele Proprii şi Utilitatea lor.

Urmând până în străfundurile sanctuarului studiul nostru despre ştiinţa antică am abordat în mod succesiv ideile cele mai generale pe care le închidea.

Dar opera noastră nu trebuie să se limiteze doar la atât.

Ideea, atât timp cât rămâne în mintea creatorului sau, este invizibilă pentru ceilalţi oameni.

Aceştia neputând, în general să comunice între ei decât prin simţuri nu vor percepe această idee decât când va fi sensibilizată.

Ideea este invizibilul. Pentru a face ca acest invizibil să devină vizibil, trebuie să se facă apel la semn.

Prin Semn înţeleg orice miloc exterior pe care omul îl foloseşte pentru a-şi manifesta ideile.

Elementele Semnului sunt: vocea, gestul şi caracterele desenate.

Materialele sale sunt: sunetul, mişcarea şi lumina[68].

Acum va trebui să recurgem la studiul Semnelor pentru a vedea modul în care preotul egiptean exprima ideile pe care le primise la iniţiere.

Ce subiect mai frumos de cercetare pentru gânditor decât originea limbilor umane?

Este interesant de văzut cum doi oameni de o profunzime şi o erudiţie remarcabilă, Claude de Saint-Martin, filosoful necunoscut şi Fabre d'Olivet ajung, pe căi diferite, la concluzii aproape identice în legatura cu această problemă importantă.

Amândoi se revoltă împotriva sistemului senzualiştilor, reluaţi în acea vreme de către pozitivişti, care afirmau că limbile sunt rezultatul arbitrar al capriciilor umane şi amândoi au fost conduşi în studiul lor de cunoaşterea profundă a limbii ebraice.

Pe cine trebuie să credem? Pe cei care abia cunosc una sau două limbi moderne fără a le cunoaşte originile, sau pe cei care s-au dedicat studiului tuturor limbilor antice până la cunoaşterea celor trei limbi-mame, Chineza, Sanscrita şi Ebraica[69], cele care de la originea raselor umane proclamă existenţa unei Raţiuni superioare?

„În orice fel ne-am imagina originea genului uman, germenele radical al gândirii nu i-a putut fi transmis decât prin semn şi acest semn presupune o idee mamă[70].

„Da, dacă nu voi fi înşelat de slăbiciunea talentului meu, voi demonstra cum cuvintele care compun limbile, în general, şi cele ale limbii ebraice în special, departe de a fi aruncate la întâmplare şi formate prin explozia unui capriciu arbitrar, aşa cum s-a pretins, sunt, dimpotrivă, produse printr-o raţiune profundă; voi dovedi că nu există niciuna care să nu poată fi redusă, prin analize gramaticale bine făcute, la elemente fixe, de

[68] Fabre d'Olivet, *Lang.heb. rest.* Vezi şi Claude de Saint-Martin, *Crocodilul*
[69] Fabre d'Olivet, *Lang. heb. rest..*, Dizertaţie, introducere.
[70] Saint-Martin, *Semnele şi Ideile* (în *Crocodilul*)

o natură imuabilă pentru fond, oricât de infinit de variabile ar fi în ceea ce priveşte forma.

„Aceste elemente, cele pe care le putem examina aici, constituie această parte a discursului căreia i-am dat numele de Semn. Ele includ, după cum am spus, vocea, gestul şi caracterele desenate." [71]

Să avansăm şi mai mult şi vom vedea originea acestor Semne:

„Am desemnat ca elemente ale Cuvântului, vocea, gestul şi elementele desenate; ca mijloace, sunetul, mişcarea şi lumina; dar aceste elemente şi aceste mijloace ar exista într-adevăr dacă nu ar fi în acelaşi timp o forţă creatoare, independentă de ele, care se află interesată de a pune stăpânire pe ele şi care este capabilă de a le pune în valoare. Această putere este Voinţa.

„Mă abţin să îi numesc principiul, căci în afară de faptul că ar fi dificil de conceput, nu e aici locul de a vorbi despre asta. Dar existenţa Voinţei nu ar putea fi negată, nici chiar de cel mai determinat sceptic, din moment ce nu ar putea să o revoce în îndoială fără a vrea şi, prin urmare, fără a o recunoaşte.

„Ori, vocea articulată şi gestul afirmativ sau negativ, nu sunt şi nu pot fi decât expresia Voinţei. Ea, Voinţa, este cea care, punând stăpânire pe sunet şi pe mişcare, forţele ce vor deveni interpreţii săi, va reflecta în afară sentimentele sale interioare.

„Totuşi, dacă Voinţa este una, toate afecţiunile sale, deşi diverse, trebuie să fie identice, adică să fie aceleaşi pentru toţi indivizii care le resimt. Astfel, un om vrând şi afirmându-şi voinţa prin gest sau prin inflexiune vocală nu resimte o altă afecţiune faţă de orice alt om care vrea să afirme acelaşi lucru.

Gestul şi sunetul vocii care însoţeşte afirmarea nu mai sunt cele destinate pentru a picta negaţia; şi nu există nici un om pe pământ de la care să nu putem înţelege prin gest sau prin inflexiunea vocii că iubeşte sau că urăşte, că vrea sau că nu vrea un lucru pe care îl prezintă. Nu s-ar putea să fie acolo vreo

[71] Fabre d'Olivet, *Lang. heb. rest*

convenţie. Este o forţă identică, care se manifestă în mod spontan şi care, rezonând dintr-un focar volitiv, urmează să se reflecte în altul.

„Aş vrea să fie la fel de uşor de demonstrat că este de asemenea fără convenţie şi doar prin forţa Voinţei, că gestul sau inflexiunea vocală afectate afirmaţiei sau negaţiei se transformă în cuvinte diverse; şi cum se întâmplă, de exemplu, cu expresiile da şi nu[72] având acelaşi sens şi antrenând aceeaşi inflexiune şi acelaşi gest, nu au totuşi acelaşi sunet; dar dacă lucrurile ar fi atât de uşoare, de ce ar fi rămas originea Cuvântului necunoscută până în prezent.

„Cum de atâţia savanţi, înarmaţi rând pe rând cu sinteză şi analiză, nu au putut rezolva o chestiune atât de importantă pentru om? Nu există nimic convenţional în Cuvânt, sper să îi fac să simtă acest lucru pe acei cititori care vor dori să mă urmeze cu atenţie; dar nu promit să le demonstrez un adevăr de asemenea natură în maniera geometrilor; posesia sa este de o prea mare importanţă pentru a o putea închide într-o ecuaţie algebrică.

„Să revenim. Sunetul şi mişcarea puse la dispoziţia Voinţei sunt modificate de ea; adică prin intermediul unor anumite organe, potrivite pentru acest efect, sunetul este articulat şi schimbat în voce; mişcarea este determinată şi schimbată în gest. Însă vocea şi gestul nu au decât o durată instantanee, fugitivă. Dacă depinde de voinţa omului ca amintirea sentimentelor să se manifeste în afară, şi acest lucru depinde de ea aproape întotdeauna, atunci, negâsind nici o resursă pentru a fixa sau a picta sunetul, ea pune stăpânire pe mişcare şi, cu ajutorul mâinii, organul său cel mai expresiv, găseşte, prin efort, secretul de a desena pe scoarţa copacilor sau de a grava în piatră, gestul determinat iniţial.

„Iată originea caracterelor desenate, care, ca imagine a gestului şi a simbolului inflexiunii vocale, devine unul dintre elementele cele mai fecunde ale limbajului, îşi extind rapid

[72] לא şi כח

imperiul şi îi prezntă omului un mijloc inepuizabil de combinaţii. Nu există nimic convenţional în principiul lor, căci *nu* este mereu nu şi *da* este mereu da: un om este un om. Dar pentru că forma lor depinde mult de desenator, care resimte primul voinţa de a-şi picta semntimentele, arbitrarul se poate strecura îndeajuns şi pot apărea destule variaţii pentru a fi nevoie de o convenţie care să asigure autenticitatea şi să autorizeze folosirea lor.

De asemenea, doar în sânul unei comunităţi avansate în civilizaţie şi supuse legilor unei guvernări regulate putem întâlni folosirea unei scrieri oarecare. Putem fi siguri că acolo unde există caractere desenate există şi formele civile. Toţi oamenii vorbesc şi îşi comunică ideile, oricât de sălbatice ar fi, cu singura condiţie de a fi oameni; dar nu scriu toţi pentru că nu este deloc nevoie de convenţie pentru stabilirea unui limbaj, cât timp nu este încă nevoie pentru stabilirea unei scrieri.

„Totuşi, deşi caracterele desenate presupun o convenţie, aşa am spus, nu trebuie să uităm că ele sunt simbolurile a două lucruri care nu se presupun reciproc, inflexiunea vocală şi gestul. Acestea se nasc din exploatarea spontană a Voinţei. Celelalte sunt fructul reflexiei."[73]

În posesia semnelor capabile de a-i exprima identitatea, iniţiatul trebuia să se mai plieze la încă o consideraţie: alegerea viitorului cititor.

Trebuia să creeze o limbă adaptându-se în avans la inteligenţa celui căruia îi era destinată, o limbă la fel ca şi un cuvânt, care nu prezenta omului obişnuit decât un ansamblu de semne bizare, a devenit pentru vizionar o revelaţie:

„Înţelepţii egipteni procedau cu totul altfel altădată când scriau cu litere pe care le numeau hieroglife pe care nimeni nu le pricepea dacă nu înţelegea VIRTUTEA, PROPRIETATEA şi NATURA lucrurilor prin cele figurate.

[73] Fabre d'Olivet, *Lang. heb. rest*, cap. IV, 1

„Cu care Orus Apollon a compus în greacă două cărţi şi Polyphile a expus destul visul de iubire." (Rabelais, cartea I, cap. IX)

Ideea teoretică care a condus la alegerea acestei limbi a fost cea a gradaţiei ierarhice Ternare a celor TREI LUMI indicate de Rabelais în citatul de mai sus.

Această idee de a închide anumite cunoştinţe într-un cerc special este atât de comună tuturor epocilor pe care le vedem, în acest secol de divulgare şi de difuzare excesivă a ştiinţelor comune, matematice, istorie naturală, medicină, de a se înconjura de un zid de cuvinte speciale. De ce ne mirăm că găsim aceeaşi folosire în acţiune printre antici?

Să ne raportăm la triunghiul celor trei lumi FAPTE-LEGI-PRINCIPII şi îl vom vedea pe iniţiat în posesia celor trei mijloace diferite de a exprima o idee prin sensul pozitiv, sensul comparativ sau sensul superlativ.

Iniţiatul se poate servi de cuvinte înţelese de toţi schimbând doar valoarea cuvintelor urmând clasa inteligenţelor pe care vrea să le instruiască.

Un copil are nevoie de un tată şi de o mamă.

Adresându-se tuturor, fără nici o distincţie de clasă, scriitorul va vorbi la sensul pozitiv şi va spune:

Un copil are nevoie de tată şi de mamă.

Dacă vrea să excludă de la înţelegerea acestei idei pe oamenii cu inteligenţă materială, cei pe care îi desemnăm sub termenul colectiv de: Vulgarul, el va vorbi la sensul comparativ, urcând din domeniul FAPTELOR în domeniul LEGILOR spunând:

Neutrul are nevoie de un pozitiv şi un negativ;

Echilibrul are nevoie de un activ şi un pasiv.

Oamenii care sunt dedicaţi studiului Legilor Naturii, cei pe care îi desemnăm în general în epoca noastră sub numele de *savanţi,* vor înţelege perfect sensul acestor Legi neinteligibile pentru ţăran.

Dar dacă ar trebui să îi excludem de la cunoaşterea unui adevăr pe aceşti savanţi deveniţi teologi sau persecutori, scriitorul se ridică un grad mai sus, pătrunde pe picior de egalitate în domeniul simbolisticii intrând în LUMEA PRINCIPIILOR şi spune:

Coroana are nevoie de înţelepciune şi de inteligenţă.

Savantul, obişnuit să rezolve problemele care i se prezintă, înţelege cuvintele izolat, dar nu poate sesiza raportul care le leagă. Este capabil de a da un sens acestei fraze, dar baza solidă îi lipseşte; nu este sigur să interpreteze exact; astfel ridică din umeri când fraze analoage cu aceea apar în cărţile de hermetică şi depăşeşte problema strigând: Misticism şi Viclenie!

Nu acolo rezidă dorinţa scriitorului?

Iniţiatul poate folosi semne diferite în funcţie de cei cărora doreşte să se adreseze.

Această metodă era folosită cu precădere de către preoţii egipteni care scriau în hieroglife, în limba fonetică sau în limba ideografică după caz[74].

Dar să exemplificăm acest lucru prin exemple folosind, pentru mai multă claritate, aceeaşi idee ca în primul caz:

Un copil are nevoie de un tată şi de o mamă.

Adresându-se maselor, preotul egiptean va desena totul folosind doar un copil între tatăl şi mama sa sau va spune fraza textual.

Dacă vrea să restrângă numărul cititorilor, va aborda Lumea Legilor şi semnele algebrice înţelese de savant se vor alinia astfel:

1. Fie semnul ∞ desemnând neutrul, copilul, vom scrie:

$$\infty \text{ are nevoie de } + \text{ şi de } - (+) + (-) = (\infty)$$

[74] vezi Fabre d'Olivet şi Saint-Yves d'Alveydre

Dacă vrea să restrângă şi mai mult domeniul înţelegerii, va aborda semnele ideografice corespunzând principiilor şi va spune:

astrologic: ☉ + ☽ = ☿

geometric: I + - = X

Vom vedea imediat că aceste semne, care au încă darul de a-i exaspera pe curioşi, nu sunt luate în mod arbitrar; ci că dimpotrivă o raţiune profundă conduce la alegerea lor.

2. Folosirea geometriei calitative permite încă o metodă: folosirea unui singur semn care poate fi înţeles în mod diferit în funcţie de cititor.

Astfel, semnul următor: ⊙ nu va reprezenta pentru ignorant decât un punct în mijlocul unui cerc.

Savantul va înţelege că avest semn reprezintă o circumferinţă şi centrul său, sau, astrologic vorbind, Soarele şi prin extensie adevărul (rar depăşeşte savantul acest nivel).

Iniţiatul va vedea acolo Principiul şi dezvoltarea sa, Ideea în Cauza sa, Dumnezeu în Eternitate dincolo de sensurile precedente. Imediat vom vedea originea acestor interpretări.

Metodele despre care tocmai am vorbit au fost folosite mai ales pentru a trata subiectele cele mai ascunse ale iniţierii, le regăsim utilizarea în cărţile hermetice şi în ritualurile Magiei; există un alt mijloc folosit de toată antichitatea pentru a transmite adevărurile descoperite în sanctuare, vorbesc despre poveştile simbolice.

Ce metodă mai bună de a transmite un adevăr decât de a implica imaginaţia în locul memoriei? A povesti o istorie ţăranului, acesta o va reţine şi, din gură în gură, aventurile Vulcanului şi ale lui Venus vor ajunge în posteritate. S-ar întâmpla la fel şi cu Legea lui Kepler?

Vă mărturisesc că mi-e greu să-mi imaginez o ţărancă destoinică aşezată lângă foc enumerând legile astronomice. Povestea simbolică conţine totuşi adevăruri de altfel importante.

Ţăranul nu vede în ea decât un exerciţiu agreabil de imaginaţie; savantul descoperă acolo cu uimire legile mişcării Soarelui şi iniţiatul, descompunând numele proprii, vede cheia Marii Creaţii şi înţelege cele trei sensuri pe care această poveste le ascunde[75].

Am ţinut să redau aceste metode, într-un anumit ansamblu, cu scopul de a-l ajuta pe cititor să le recunoască de la prima privire.

Acum va trebui să revenim la fiecare dintre ele furnizând anumite detalii care să ne permită să vedem clar punerea lor în practică.

De prima metodă se leagă un rezumat admirabil al Ştiinţei oculte din punct de vedere teoretic şi practic, o sinteză luminoasă în faţa căreia iniţiaţii s-au inclinat întotdeauna cu respect, vreau să vorbesc despre Masa de Smarald (Tabula Smaragdina) atribuită lui Hermes Trismegistul.

Să analizăm această pagină şi să regăsim ideile abordate în capitolele precedente; dar mai întâi să redăm ansamblul.

[75] „Tradiţia alchimistă vrea ca iniţiatorul să nu vorbească decât prin parabole sau cu ajutorul fabulelor alegorice, dar nu fabule inventate din plăcere. În Marea Creaţie nu există decât un fapt major: transmutarea care se produce urmând fazele admise. Ori, cum putem înţelege că descrierea acestor faze va fi abordată cu subiecte diferite de cutare sau cutare autor? Remarcaţi că noul venit se va ambiţiona întotdeauna să fie mai puternic în imaginaţie decât predecesorul său. Hinduşii povestesc despre încarnarea lui Vischnou; egiptenii despre călătoria lui Osiris; grecii despre voiajul lui Iason; druizii despre misterele lui Thot; creştinii, conform lui John Dee, despre pasiunea lui Iisus Hristos; arabii despre peripeţiile lui Aladin şi lampa sa minunată." (Louis Lucas, *Roman alchimic*, p.171)

TABLA
DE SMARALD A LUI HERMES

„Este adevărat, fără minciună, foarte adevărat."

„Ceea ce este jos este asemeni a ceea ce este sus şi ceea ce este sus este la fel cu ceea ce este jos pentru a face miracolele unui singur lucru."

„Şi cum toate lucrurile au fost şi au venit din Unul, astfel toate lucrurile sunt născute în acest lucru Unic prin adaptare."

„Soarele este Tatăl, Luna este Mama, vântul l-a purtat în pântecul său, Pământul i-a fost doică; Tatăl a tot, Theleme (Spiritul) al întregii Lumi este aici; forţa sa este întreagă dacă este convertită în Pământ."

„Tu vei despărţi pământul de foc, subtilul de dens, uşor, cu mare artă. Urcă de pe Pământ spre Cer şi din nou coboară pe Pământ şi primeşte puterea lucrurilor superioare şi inferioare. Vei avea prin acest mijloc toată gloria Lumii şi toată obscuritatea se va îndepărta de tine."

„Este forţa puternică a oricărei forţe, căci va învinge orice lucru subtil şi va penetra orice lucru solid."

„Astfel a fost creată Lumea."

„De aici vor fi şi vor apărea nenumărate adaptări ale căror mijloc este aici."

„De aceea am fost numit Hermes Trismegistus având cele trei părţi ale întregii Filosofii a Lumii."

„Ceea ce am spus despre operaţiunea Soarelui s-a împlinit şi încheiat."

Este adevărat
Fără minciună
Foarte adevărat.

Masa de smarald începe cu o trinitate. Hermes afirmă astfel de la început Legea care domină întreaga Natură. Ştim că

Ternarul se reduce la o ierarhie desemnată sub numele de: *Cele Trei Lumi*. Este aşadar un acelaşi lucru considerat sub trei aspecte diferite pe care aceste cuvinte vin să ni-l prezinte.

Acest lucru este adevărul în tripla sa manifestare în cele Trei Lumi:

Este adevărat - adevăr sensibil corespunzând Lumii fizice.
- Este aspectul studiat de Ştiinţa contemporană.

Fără minciună - opoziţie a aspectului precedent.
- Adevăr filosofic, certitudine corespunzând Lumii metafizice sau morale.

Foarte veritabil - uniune a celor două aspecte precedente, teza şi antiteza pentru a constitui sinteza.
- adevăr inteligibil corespunzând Lumii divine.

Putem vedea că explicaţia pe care am dat-o anterior numărului Trei îşi găseşte aici aplicaţia strălucitoare.

Dar să continuăm:

		Ce este jos este asemeni
Ce este sus este asemeni cu ceea ce este jos	**şi**	*cu ceea ce este sus pentru a face*
		miracolele unui singur lucru.

Aranjând astfel această frază vom regăsi mai întâi două Ternare sau mai degrabă un Ternar considerat sub două aspecte, pozitiv şi negativ:

pozitiv - sus analog cu jos **negativ** - jos analog cu sus

Regăsim apoi aplicarea metodei ştiinţei oculte, analogia. Hermes spune că pozitivul (sus) este analog negativului (jos), evită să spună că sunt la fel.

În final vedem constituirea lui patru prin reducţia lui trei la unitate[76]:

Pentru a face miracolele unui singur lucru.

Sau din şapte, prin reducţia lui şase (cele două ternare) la unitate.

Patru şi şapte exprimând acelaşi lucru[77], putem folosi cu siguranţă oricare dintre cele două aplicaţii.

Să apropiem explicaţia celei de-a doua fraze de explicaţia primei fraze şi vom vedea:

Că trebuie să considerăm un Adevăr în triplul său aspect fizic, metafizic şi spiritual înainte de toate.

Doar atunci vom putea aplica la această cunoştinţă metoda analogică ce va permite învăţarea Legilor.

În sfârşit, că trebuie să reducem multitudinea legilor la unitate prin descoperirea Principiului sau a Cauzei primare.

Hermes abordează apoi raporturile dintre multiplu şi unic sau dintre Creaţie şi Creator, spunând:

Şi cum toate lucrurile au fost şi au apărut din Unul, la fel toate lucrurile s-au născut în acest lucru unic prin adaptare.

Iată în câteva cuvinte toată învăţătura sanctuarului în legătură cu Creaţia Lumii. creaţia prin adaptare sau prin cuaternarul dezvoltat în *Sepher Jesirah*[78] şi în primele zece capitole din *Bereschit* a lui Moise[79].

Acest lucru unic din care derivă totul, este Forţa universală a cărei generaţie este descrisă de Hermes:

Soarele (pozitiv)	este **Tatăl**
Luna (negativ)	este **Mama**
Vântul (receptor)	l-a purtat în **Pântece**
Pământul (materializare, creştere)	este **Doica**

[76] vezi finalul cap. II

[77] vezi finalul cap. II

[78] vezi traducerea pe care am făcut-o acestei cărţi atât de importante în numărul 7 din *Lotus* (octombrie 1887)

[79] vezi Fabre d'Olivet, *Limba ebraică restituită.*

Acest lucru pe care îl numeşte Theleme (Voinţa) este de o asemenea importanţă încât, cu riscul de a prelungi prea mult această explicaţie, voi prezenta părerile mai multor autori cu privire la acest subiect:

„Există un agent mixt, un agent natural şi divin, corporal şi spiritual, un mediator plastic universal, un receptacol comun al vibraţiilor mişcării şi al imaginilor formei, un fluid şi o forţă pe care am putea-o numi într-o oarecare măsură imaginaţia Naturii.

„Prin această forţă toate aparatele nervoase comunică în secret unele cu altele; de acolo se nasc simpatia şi antipatia; de acolo vin visele; prin ea se produc fenomenele de vedere secundară şi de viziune supranaturală. Acest agent universal al operelor naturii este *od*-ul evreilor şi al cavalerului de Reichembach, este lumina astrală a martiniştilor.

„Existenţa şi folosirea posibilă a acestei forţe constituie marele arcan al magiei practice.

„Lumina astrală magnetizează, încălzeşte; luminează, atrage; respinge; animă, distruge, coagulează, separă, sparge, adună toate lucrurile sub impulsul voinţelor puternice." (Eliphas Lévi, *Istoria Magiei*, I9)

„Cele patru fluide imponderabile nu sunt decât manifestările diferite ale unui acelaşi agent universal care este lumina." (Eliphas Lévi, C des G. M., 207).

„Am vorbit despre o substanţă răspândită în infinit."

„Substanţa care este şi cer şi pământ, adică, urmând gradele sale de polarizare, subtil sau fix."

„Această substanţă este ceea ce Hermes Trismegistus numeşte Marele *Telesma*. Când produce splendoare se numeşte lumină."

„Este în acelaşi timp substanţă şi mişcare. Este un fluid şi o vibraţie perpetuă." (Eliphas Lévi, C des G M., 117)

„Marele agent magic se dezvăluie prin patru tipuri de fenomene şi a fost supus tatonării ştiinţelor profane sub patru nume: caloric, lumină, electricitate, magnetism.

„Marele agent magic este a patra emanare a vieţii-principiu pentru care Soarele este a treia formă." (Eliphas Lévi, D. 152)

„Acest agent solar trăieşte prin două forţe contrarii; o forţă de atracţie şi o forţă de proiecţie, ceea ce îl determină pe Hermes să spună că urcă şi coboară mereu." (Eliphas Lévi, I53)

נ ח ש

„Cuvântul folosit de Moise, citit cabalistic, ne dă aşadar definiţia şi descrierea acestui agent magic universal, figurat în toate teogoniile prin şarpe şi căruia evreii i-au dat numele:

de OD = +

OB = -

Aour = ∞

א ו ר

„Lumina univerală se numeşte lumină astrală când magnetizează lumile; când formează metalele o numim azot sau mercurul înţeleptului; când dă viaţă animalelor trebuie numită magnetism animal." (Eliphas Lévi)

„Mişcarea este suflul lui Dumnezeu în acţiune printre lucrurile create; este principiul atotputernic care, unic şi uniform în natura sa şi în originea sa poate, nu este în mai mică măsură cauza şi promotorul varietăţii infinite a fenomenelor care compun categoriile indicibile ale lumilor; ca Dumnezeu el animă sau veştejeşte, organizează sau dezorganizează, urmând legile secundare care sunt cauza tuturor combinaţiilor şi permutărilor pe care le putem observa în jurul nostru." (L. Lucas, C. N., p.34)

„Mişcarea este starea NON DEFINITĂ a forţei generale care animă Natura; mişcarea este o forţă elementară, singura pe care o înţeleg şi pe care consider că ar trebui să o folosim pentru a explica toate fenomenele Naturii. Căci mişcarea este susceptibilă

de mai mult sau mai puţin, adică de condensare şi de dilatare, electricitate, căldură, lumină."

„Mai este susceptibilă şi de COMBINAREA condensărilor. În sfârşit găsim în ea ORGANIZAREA acestor combinaţii."

„Mişcarea presupus ACTIVĂ din punct de vedere *material* şi *intelectual* ne dă cheia tuturor fenomenelor." (Louis Lucas, *Medicina nouă*, p.25)

„Mişcarea presupus *non definită* este susceptibilă de *a se condensa, a se organiza, a se concentra* sau *a tonaliza."*

„*Condensându-se,* ea furnizează o *forţă* de o putere *relativă.*

„*Organizându-se* ea devine aptă de a conduce, a orienta *organe* speciale, chiar fascicule de organe.

„În sfârşit, *concentrându-se, tonalizându-se*, îi este posibil să reflecteze asupra oricărei maşini şi să conducă ansamblul organismului." (Louis Lucas, *Medicina nouă*, p.45)

„În sufletul Lumii fluide, mediu care penetrează toate lucrurile, există un curent de iubire sau de atracţie şi un curent de furie sau de repulsie.

„Acest eter electromagnetic de care suntem magnetizaţi, acest corp ars de Sfântul Spirit, care reînnoieşte neîncetat faţa Pământului, este fixat de greutatea atmosferei noastre şi prin forţa atracţiei globului.

„Forţa de atracţie se fixează în centrul corpurilor şi forţa de proiecţie în conturul lor. Această dublă forţă acţionează prin spirale de mişcare contrare care nu se întâlnesc niciodată. Este aceeaşi mişcare ca cea a Soarelui care atrage şi respinge fără încetare aştrii din sistemul său. Orice manifestare a vieţii în ordinea morală dar şi în ordinea fizică este produsă de tensiunea extremă a acestor două forţe." (Christian, *Omul roşu din Ţiglărie*)

Cititorul curios să înveţe nu mi-o va lua în nume de rău, sper, pentru aceste note, care clarifică subiectul mai bine decât cele mai frumoase dizertaţii din lume.

După afirmarea acestei forţe universale, Hermes abordează Ocultismul practic, regenerarea Omului prin el însuşi şi a Materiei prin Omul regenerat.

Vom găsi destule detalii referitoare la acest aspect în *Elixirul Vieţii*, publicat de un *Chela* hindus[80] şi în operele Doamnei Blavatsky[81] şi de asemenea în Ritualul lui Eliphas Levi.

Există totuşi un punct pe care sunt obligat să îl abordez pentru explicarea anumitor povestiri, este vorba despre Filosofia Hermetică.

[80] Numărul 3 din *Lotus*
[81] *Isis Unveiled (Isis Dezvaluită)*

DESPRE ALCHIMIE

Graţie alchimiştilor datele ştiinţei antice au ajuns, în mare parte, până la noi. De aceea nu mă pot ocupa de principiile care îi ghidau pe acei cercetători fără a studia Ştiinţa ocultă în întregime.

Mă voi limita în acest scurt rezumat la a oferi o idee generală despre practica pe care se bazează poveştile simbolice[82].

Anumite persoane cred că este imposibil să cunoşti practica Marii Creaţii fără a putea fabrica piatra filosofală: este o greşeală. Alchimiştii au descris perfect operaţiile pe care le efectuau. Ele nu sunt universal obscure decât într-un punct, materialul folosit în operaţiuni.

Totuşi, înainte de a aborda acest subiect, trebuie să rezolvăm două probleme:

Ce este piatra filosofală?

Este o viclenie sau avem dovezi de netăgăduit ale existenţei sale?

Căutam de mult timp dovezi convingătoare despre existenţa transmutării, fără succes însă. Faptele nu lipsesc desigur, nici pomeneală de aşa ceva, dar pentru că fuseseră executate de alchimişti, le puteam trata drept viclenii, şi nu aveau nicio valoare pentru critica ştiinţifică.

Răsfoind lucrarea remarcabilă a lui M. Figuier[83], operă în care acest autor vrea să demonstreze că transmutarea nu a existat niciodată, am descoperit trei fapte constituind dovezile ştiinţifice, de netăgăduit, ale schimbării metalelor impure în aur.

Operaţiunea fusese executată departe de prezenţa alchimistului, care nu atinsese nici un instrument, şi operatorul era în fiecare caz un duşman declarat al alchimiei, necrezând în existenţa pietrei filosofale.

[82] vezi Nota lui Louis Lucas, câteva pagini în urmă
[83] *Alchimia şi Alchimiştii*

Am publicat critica acestor fapte în numărul 3 din *Lotus*[84], pe care i-l recomand cititorului curios. Rog aşadar orice persoană care ar vrea să nege transmutarea să îmi furnizeze mai întâi o negare ştiinţifică a acestor experienţe pe care continui să le consider de netăgăduit.

Piatra filosofală este o pulbere care poate avea mai multe culori diferite în funcţie de gradul său de perfecţiune dar care, practic, nu posedă decât două, alb şi roşu.

Adevărata piatră filosofală este *roşie.* Această pulbere roşie posedă trei virtuţi:

Ea *transformă* în aur mercurul sau plumbul în fuziune peste care punem un dram; spun în aur şi nu într-un metal care se apropie mai mult sau mai puţin, aşa cum a crezut, nu ştiu de ce, un savant contemporan[85].

Ea *constituie* un depurativ energic pentru sânge şi vindecă rapid, luată la exterior, orice boală;

Ea *acţionează* la fel asupra plantelor, făcându-le să crească, să se dezvolte şi să rodească în câteva ore.

Iată trei aspecte care le vor părea de-a dreptul fabuloase multor oameni, dar alchimiştii sunt toţi de acord pe această temă.

În rest este de ajuns să reflectaţi pentru a vedea că aceste trei proprietăţi nu constituie decât una singură: întărirea activităţii vitale.

Piatra filosofală este, aşadar, pur şi simplu, o condensare energetică a Vieţii[86] într-o cantitate mică de materie şi ea acţionează ca un ferment asupra corpurilor în prezenţa cărora este pusă. Este suficient un strop de ferment pentru a „creşte" o masă mare de pâine; în acelaşi fel, este suficientă puţină piatră filosofală pentru a dezvolta viaţa conţinută într-o materie oarecare, minerală, vegetală sau animală. Iată de ce alchimiştii îşi numesc piatra: *medicamentul celor trei regnuri.*

[84] *Piatra filosofală dovedită prin fapte*
[85] M. Berthelot
[86] vezi în cap. III, *Studiu despre Viaţa Universală*

Ştim acum ce este această piatră filosofală, destul pentru a-i recunoaşte descrierea într-o poveste simbolică, şi la asta trebuie să se limiteze ambiţiile noastre.

Să vedem acum fabricarea sa.

Iată care sunt operaţiunile esenţiale:

Extrageţi din mercur obişnuit un ferment special numit de alchimişti *Mercurul filosofilor.*

Faceţi ca acest mercur să acţioneze asupra argintului pentru a extrage, de asemenea, un ferment.

Faceţi ca fermentul Mercurului să acţioneze asupra aurului pentru a scoate şi de aici un ferment.

Combinaţi fermentul extras din aur cu fermentul extras din argint şi fermentul mercurial într-o retortă de sticlă foarte solidă şi în formă de ou, închideţi ermetic această retortă şi puneţi-o la fiert într-un cuptor special numit de către alchimişti *athanor.*

Athanorul nu diferă de alte cuptoare decât printr-o combinaţie care permite încălzirea pentru foarte mult timp şi într-un mod special a oului menţionat anterior.

Atunci (în timpul acestei fierberi), şi doar atunci, se produc anumite culori despre care vorbesc diversele povestiri alchimice.

Materia conţinută în ou devine mai întâi neagră, totul pare putrezit, această stare este desemnată prin numele de *cap de corb.* Imediat această culoare neagră este urmată de o albeaţă strălucitoare; această trecere de la negru la alb, de la obscuritate la lumină, este o excelentă piatră de încercare pentru a cunoaşte o poveste simbolică care vorbeşte despre alchimie. Materia astfel fixată în alb serveşte la transmutarea metalelor impure (plumb, mercur) în argint.

Dacă menţinem focul vom vedea această culoare albă dispărând treptat, materia capătă nuanţe diverse, de la culorile inferioare ale spectrului (albastru, verde) până la culorile superioare (galben, oranj) şi ajunge în final la roşu rubiniu. Piatra filosofală este atunci aproape gata.

Spun aproape gata, pentru că, în această stare, zece grame de piatră filosofală nu transformă mai mult de douăzeci de grame de metal.

Pentru a perfecta piatra este nevoie să o punem într-un ou cu puţin mercur al filosofilor şi să reîncepem să încălzim.

Operaţia care durase un an nu mai necesită decât trei luni şi culorile reapar în aceeaşi ordine ca prima dată.

În acest stadiu piatra transformă în aur de zece ori greutatea sa.

Reluăm din nou operaţiunea. Nu durează decât o lună, piatra transformă de o mie de ori greutatea sa de metal.

În sfârşit mai reluăm o ultimă dată şi obţinem adevărata piatră filosofală perfectă care transformă de zece mii de ori greutatea sa de metal în aur.

Aceste operaţiuni sunt desemnate sub numele de *multiplicare a pietrei.*

Când citim din lucrarea unui alchimist trebuie să vedem despre ce operaţie vorbeşte:

Dacă vorbeşte despre fabricarea mercurului filosofilor, caz în care va fi cu siguranţă de neînţeles pentru profan.

Dacă vorbeşte despre fabricarea pietrei propriu-zise, caz în care va vorbi clar.

Dacă vorbeşte de multiplicare, atunci va fi clar în totalitate.

Înarmat cu aceste date, cititorul va putea deschde cartea lui M. Figuier şi, dacă nu este inamicul unei veselii dulci, va putea citi paginile de la 8 la 52. Va descifra cu uşurinţă sensul poveştilor simbolice care sunt atât de obscure pentru M. Figuier şi îl determină să se hazardeze în explicaţii atât de joviale.

Dovadă povestea următoare pe care el o tratează ca Grimoar (p.41):

„Trebuie să începi la Apus, când soţul Roşu şi soţia Albă se unesc în Spiritul Vieţii	Punerea în retorta în formă de ou a celor doi fermenţi, Activ sau Roşu, Pasiv sau Alb.

pentru a trăi în iubire şi în linişte în proporţia exactă de Apă şi Pământ."	
„Dinspre Apus înaintază printre tenebre spre Septentrion."	Diferite grade ale Focului.
„Alterează şi dizolvă soţul între iarnă şi primăvară, schimbă apa într-un pământ negru şi ridică-te de-a lungul variatelor culori spre Răsărit unde se arată Luna plină. După Purgatoriu apare Soarele Alb şi Radios."	Cap de corb culorile operaţiunii (Hiplée) Alb.

Considerând o poveste simbolică trebuie să căutăm întotdeauna sensul hermetic care era cel mai ascuns şi care se găseşte cu siguranţă acolo. Cum Natura este identică peste tot, aceeaşi poveste care exprimă misterele Marii Opere ar putea semnifica de asemenea traseul Soarelui (mituri solare) sau viaţa unui erou fabulos. Doar iniţiatul va fi în stare să sesizeze al treilea sens (hermetic) al miturilor antice[87], în timp ce savantul nu va vedea acolo decât primul şi al doilea sens (fizic şi natural, parcursul Soarelui, Zodiac, etc.) şi ţăranul nu va înţelege decât primul sens (povestea unui erou).

Aventurile lui Venus, ale lui Vulcan şi ale lui Marte sunt celebre din acest punct de vedere printre alchimişti[88].

În concluzie, pentru a face piatra filosofală este nevoie de timp şi de răbdare. Cel care nu a ucis în el dorinţa[89] de aur nu va fi niciodată bogat, alchimistic vorbind.

Pentru a vă convinge este suficient să citiţi biografiile a doi alchimişti din secolul al XIX-lea, Cyliani[90] şi Cambriel[91].

---

[87] vedeţi Ragon, *Fasturi iniţiatice. – Masoneria ocultă.*
[88] Id, Id.
[89] Vezi admirabilul tratat intitulat *Lumină pe cărare* (la Carre)

II

Am dezvoltat destul prima modalitate pe care o avea iniţiatul pentru a-şi reda ideile.

Să revenim acum la al doilea mod şi să dezvoltăm, aşa cum am promis, folosirea semnelor geometrice sau astrologice.

Nimic nu este mai fastidios decât lista raporturilor între figurile geometrice şi numerele pe care le găsim un pic peste tot în celelalte care se ocupă de Ştiinţa ocultă. Această secetă vine din ceea ce nu au judecat à propos de a da dreptate acestor raporturi.

Pentru a stabili alianţa ideilor cu figurile geometrice, avem nevoie de o bază de dezvoltare solidă, cunoscută deja de noi. Punctul de plecare de la care vom porni sunt numerele

Este suficient să ne raportăm la finalul capitolului II pentru a înţelege dezvoltările care vor urma.

Din Unitate pornesc toate numerele şi toate nu sunt decât aspecte diferite ale Unităţii mereu identice cu ea însăşi.

Din Punct se nasc toate figurile geometrice şi toate aceste figuri nu sunt decât aspecte diferite ale Punctului[92].

Unitatea (I) va fi reprezentată analogic prin punct.

Primul număr căruia îi dă naştere 1 este 2.

Prima figură căreia îi dă naştere punctul este linia.

Doi (2) va fi reprezentat de linie —

Simplă sau dublă — —

Odată cu linia mai intră în joc şi o altă consideraţie, direcţia.

Numerele se divid în pare şi impare, în acelaşi fel liniile se încadrează în două direcţii principale.

---

[90] *Hermes dezvăluit*

[91] *Curs de Alchimie în nouăsprezece lecţii*

[92] Kabbala este fondată pe aceeaşi idee. Toate literele se nasc din una singură, י, *iod*, exprimându-i toate aspectele aşa cum Natura exprimă diferitele aspecte ale Creatorului. (vezi *Sepher Jesirah*)

Direcţia verticală | reprezintă Activul.

Linia orizontală — reprezintă Pasivul.

Primul număr care reuneşte opusele 1 şi 2 este Ternarul 3.

Prima figură completă, închisă, este triunghiul.

Trei (3) va fi reprezentat analogic prin △

Pornind de la numărul 3 ştim că cifrele reîncep seria universală, 4 este o octavă diferită de 1[93].

Următoarele figuri sunt aşadar combinaţii ale termenilor precedenţi şi nimic mai mult.

Cuaternarul (4) va fi reprezentat de forţe opuse două câte două, adică prin Linii opuse două câte două din punct de vedere al direcţiei.

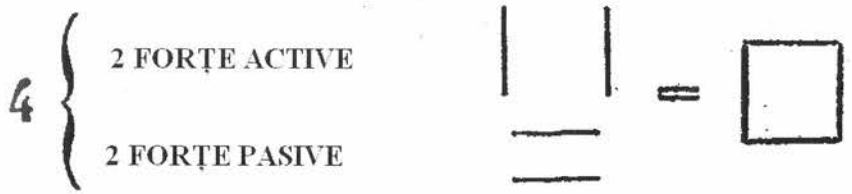

Când vrem să exprimăm o producţie a lui 4, intersectăm liniile active cu cele pasive în aşa fel încât să determinăm un punct central de convergenţă; este figura crucii, imagine a Absolutului.

Cifrei 5 îi corespunde steaua cu cinci colţuri simbolizând inteligenţa (capul uman) conducând celelalte patru forţe elementare (cele patru membre).

---

[93] vezi cap. II

Şase (6) = 3 + 3 = B + C = O

Numărului şase îi corespund cele două ternare, unul pozitiv şi unul negativ.

Şapte (7) = 4 + 3 =

Opt (8) = 4 + 4 =

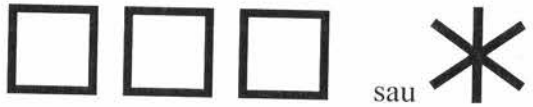

sau

Nouă (9) = 3 + 3 + 3 =

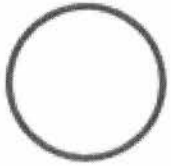

Zece (10) = Cercul etern =

Fiecare număr, după cum am spus, reprezintă o idee şi o formă. Acum suntem capabili să stabilim aceste raporturi:

NUMĂR	IDEE	FORMĂ
-	-	-
1.	Principiul	•
2.	Antagonismul	——— ———
3.	Ideea	
4.	Forma. Adaptarea	
5. Pentagrama		
6. Echilibrul ideilor		
7. Realizarea. Alianţa dintre idee şi formă		

8. Echilibrul formelor 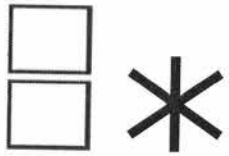

9. Perfecţiunea ideilor

10. Cercul Etern

Alte semne sunt folosite de către iniţiaţi şi de aceea devin indispensabile cunoaşterii; sunt semnele care desemnează planetele.

Sunt cu atât mai importante cu cât fiecare dintre ele poate fi explicat prin geometria calitativă despre care tocmai am vorbit[94].

Nu voi mai aborda aici acest studiu care ne va conduce departe fără rezultat imediat pentru a mă ocupa doar de generarea lor.

Activul şi pasivul sunt reprezentate în rândul planetelor prin Soare ☉ şi Lună ☽.

Acţiunea reciprocă dă naştere la patru elemente figurate prin cruce ☩.

♄ Saturn este luna dominată de elemente.

♃ Jupiter reprezintă elementele dominate de Lună.

[94] vezi *Monas Hieroglyphica* de John Dee, în Theatrum ceramicum.

♂ Marte este partea arsă de semnul zodiacal al Berbecului acţionând asupra Soarelui.

♀ Venus este Soarele dominând elementele.

În sfârşit sinteza tuturor semnelor precedente este Mercur conţinând în el Soarele, Luna şi elementele.

☿

Vom reveni în capitolul VI asupra marelui pentaclu alchimic.

Dacă utilizarea acestor semne nu apare de la prima abordare, vom vedea ulterior aplicarea lor.

Dar pentru a exersa aceste date, să traducem în limbaj geometric primele fraze ale Mesei de Smarald:

Adevărul în cele trei lumi:

Adevăr moral

Adevăr intelectual Adevăr fizic

Ceea ce este sus

△

este la fel

cu ceeea ce este jos

▽

pentru a face miracolele unui singur lucru

⊙

este ca şi cum toate lucrurile au fost şi au redevenit unul

Astfel toate lucrurile s-au născut din acest lucru unic prin adaptare ⊕ (crucea este semnul adaptării).

III

Dacă vrem să vorbim îndelung despre poveştile simbolice, a treia metodă folosită în Antichitate, ar trebui să revedem întreaga mitologie.

În afară de ceea ce a întreprins deja această lucrare[95], cadrul subiectului nostru nu ne permite să facem.

Totuşi nu aş vrea să părăsesc acest capitol fără a cita câteva extrase care arată modul în care traducerile Bibliei au căzut în eroare luând textele în sensul material.

Fabre d'Olivet s-a ridicat pe bună dreptate împotriva acestor pretenţii iar Saint-Yves d'Alveydre ne va lămuri mai bine reabilitând gândirea lui Moise.

„Pentru a-l elibera pe legiuitorul Evreilor de calomniile teologice al căror subiect a fost în legătură cu Tatăl Rasei Umane, îl rog pe cititor să ridice împreună cu mine vălul triplu despre care am vorbit.

„Asemănarea dintre IEVE masculin şi feminin ca el, Adam, are o semnificaţie mult mai vastă decât ceea ce formulează naturaliştii în ciuda lor, când, dorind să exprime Puterea cosmogonică care specifică omul, ca individ fizic, ei numesc această putere Regnul Ominal.

„Adam este hierograma acestui principiu universal; el reprezintă sufletul inteligent al Universului însuşi, Verb Universal animând totalitatea sistemului solar nu doar în Ordinea vizibilă ci şi, mai ales, în Ordinea invizibilă.

[95] Ragon, *Masoneria ocultă*

„Căci în timp ce Moise vorbeşte de principiul animator al sistemului nostru solar, nu mai vorbeşte de Adam ci de Noah.

„Umbra lui IEVE, gândire vie şi Lege organică a lui Elohim, Adam este Esenţa celestă de unde emană toate Umanităţile trecute, prezente, viitoare, nu doar aici jos ci şi în imensitatea cerurilor.

„Este Sufletul universal al Vieţii, Nephesh Hayah, al acestei substanţe omogene, pe care Moise îl numeşte Adamah, ceea ce Platon numeşte Pământ superior.

„Ori aici nu interpretez deloc, exprim literalmente gândirea cosmogonică a lui Moise; pentru că acesta este Adam al sanctuarelor din Teba şi din Bereschit, marele Om celest al tuturor templelor antice, din Galia până în mijlocul Indiei[96]."

„Faimosul şarpe din pretinsa Grădină a Raiului nu semnifică altceva, în textul egiptean a lui Moise, decât ceea ce Geoffroy Saint-Hilaire exprima (atracţia sinelui pentru sine): Nanash, Atracţia originală a cărei hieroglifă era un şarpe desenat într-un anume fel.

„Cuvântul Haroum, a cărui hierogramă anterioară este urmată de legislatorul Evreilor, este faimosul Hariman al primului Zoroastru şi exprimă antrenamentul universal al Naturii naturate, determinate de principiul precedent[97]."

„Cât despre pretinsul Eden, iată ce semnifică în textul hermetic al lui Moise, preot al lui Osiris:

„Gan-Bi-Heden, sejur al lui Adam-Eva, reprezintă Organismul Sferei Universale al Timpului Organizării Totalităţii a ceea ce este temporal.

„Faimoasele fluvii care sunt în număr de patru în unu, adică formează un cuaternar organic, nu exprimă mai mult Tigrul şi Eufratul, decât Tibrul, Sena sau Tamisa, căci, încă o dată, primele zece capitole ale lui Moise sunt o Cosmogonie şi nu o geografie.

[96] Saint-Yves d'Alveydre, p.135, *Adam*
[97] Saint-Yves d'Alveydre, *Misiunea Evreilor*, p.136. Cele patru fluvii

„De asemenea, aceste pretinse fluvii sunt în realitate nişte fluide universale care, pornind din Gan, Puterea organică prin excelenţă, inundă Sfera temporală, Heden, Timpul fără limite al lui Zoroastru, plasată ea însăşi între două Eternităţi, una anterioară, Kaedem, cealaltă posterioară, Gholim[98]."

În sfârşit, voi arăta, conform etimologilor fenicieni, câteva nume mitologice greceşti, realitatea importanţei numelor proprii pentru a exprima raţional majoritatea miturilor antice.

Euridice

Euridice(ευρυδιχτ) ראה (Rohe) Viziune, Claritate, Evidenţă.

רוש (dich) ceea ce arată sau învaţă precedate de **ΕΟ** (bine).

Numele acestei soţii misterioase, pe care a vrut în zadar să o redea luminii nu semnifică decât doctrina adevăratei ştiinţe, învăţătura a ceea ce este frumos şi veritabil din ceea ce Orfeu dorea sa ofere Pământului.

Dar omul nu poate imagina adevărul înainte de a ajunge la lumina intelectuală, fără a o pierde; dacă îndrăzneşte să o contemple în tenebrele raţiunii sale, ea dispare.

Iată semnificaţia fabulei Euridicei regăsite şi pierdute aşa cum o cunoaşte toată lumea." (Fabre d'Olivet).

[98] Saint-Yves d'Alveydre, *Misiunea Evreilor*, Ouroboros

Elena - Paris - Menelau

Elena הלל idee de splendoare, de glorie, de elevare[99] (Luna)

Paris רב sau פר (Bar sau Phar) toată naşterea, propagarea, extensia יש (Ish) - Fiinţa - Principiu **Παρις**

Menelau. מך (Men) tot ceea ce determină, reglează, defineşte un lucru. Facultatea raţională,

Μεγελαος raţiunea, măsura (latinescul Mens-Mesura)

ארש (Aosh) Fiinţa principiu acţionând; în faţa căruia plasăm prefixul ל (L) pentru a examina relaţia genitivă.

MENEH-L-AOSH Facultatea raţională sau reglatoare a Fiinţei în general, a omului în particular.

Câteva sensuri de nume proprii

Θεος ארש (Aos) o Fiinţă principiu, precedată de litera hemantică ת (θ th) care este semnul perfecţiunii.

Ηρωας איש precedat de הך (herr) exprimând tot ceea ce domină.

[99] Această Elena al cărui nume aplicat Lunii semnifică cea strălucitoare, această femeie pe care Paris o răpeşte de lângă soţul ei, Menelau, nu este altceva decât simbolul sufletului uman fermecat de principiul naşterii în faţa celui al Gândirii în numele căruia pasiunile morale şi fzice îşi declară război.

Δαιμων (Δημ) Pământul, reunit cu cuvântul **ων** existența.

Εον (Αιων) אי (Ai) un principiu de voință, un punct central de dezvoltare.

יוך (Ion) Facultatea generativă.

Acest ultim cuvânt semnifică, într-un sens restrâns, un porumbel şi a fost simbolul lui Venus. Este faimosul *Yoni* al indienilor şi chiar *Yin* al cinezilor, adică natura plastică a Universului. De aici numele de Ionia dat Greciei.

Poezie פאה (Phohe) Gură, voce, limbaj, discurs. **(ποιησις)**

Πθιησις יש (Ish). O ființă superioară. O Ființă Principiu, la figurat Dumnezeu.

Apolo אב (Ab sau Ap) legat de Wolon. Tatăl Universal, Infinitul Etern.

Dionysos **Διος** Zeul viu (genitiv)

(Διογοσος) νοος Spiritul şi Înțelegerea

Înțelegerea lui Dumnezeu cel Viu.

Orfeu אור (Aour) Lumina

רפא (Rophoe) Ceea ce arată sau învață, precedat de **ευ** (bine). Ce arată sau învață Lumina.

Hercule חרר sau שרר (Harr sau Sharr) Excelență, Suveranitate.

כל (Col) Tot.

(*Fabre d'Olivet*)

CAPITOLUL V
EXPRIMAREA ANALITICĂ A IDEILOR

Exprimarea analitică a ideilor; Tablouri analogice; Magia; Cele zece propoziții ale lui „Isis dezvăluită", de H. P. Blavatsky; Tabloul magic al Quaternarului lui Agrippa; Astrologia; Lectura tablourilor analogice; Adaptarea Ternarului;

În metodele folosite de către inițiat pentru a-şi exprima ideile, nu am văzut niciodată până aici ca forma generală de expunere să suporte nici cea mai mică modificare. Valoarea semnelor folosite variază; dar acolo se limitează metoda.

Ce este de făcut pentru a dezvolta într-un ansamblu armonios raporturile care există între subiectele tratate?

Vom vedea frecvent, parcurgând un tratat ocult, fraze de genul acesteia:

Vulturul se raportează la aer, frază de neînțeles dacă nu îi găsim cheia.

Această cheie rezidă în întregime într-o metodă de expunere stabilită după metoda generală a Ştiinței oculte: analogia.

Această metodă constă în a exprima ideile într-un asemenea mod încât observatorul să poată sesiza dintr-o privire raportul care există între legea, faptul şi principiul unui fenomen observat.

Astfel, dat fiind un fapt, puteți descoperi pe loc legea care îl conduce şi raportul care există între această lege şi o formulă a altor fapte.

Cum două lucruri (FAPTE) analoage unei aceleiaşi a treia (LEGE) sunt analoage între ele, veți determina raportul care există între faptul observat şi unul oarecare dintre alte fenomene.

Această metodă analizează, după cum vedem, şi clarifică poveştile simbolice; nu era folosită decât în temple şi între elev şi maestru. Ea era bazată pe construcţia tablourilor dispuse într-un anumit fel.

Pentru a descoperi cheia sistemului, să încercăm să reconstituim toate piesele.

După ce am citit o poveste simbolică, am descoperit că închidea în ea trei sensuri.

Mai întâi sensul pozitiv exprimat prin înseşi datele istoriei: un copil rezultă dintr-un tată şi o mamă; apoi un sens comparativ exprimat prin raporturile personajelor: raportul dintre Lumină, Umbră şi Penumbră; în sfârşit, un sens hermetic, şi prin aceasta foarte general: Legea producerii Naturii; Soarele şi Luna producând Mercurul.

Legea care domină toate acestea este Legea lui Trei.

Principiile sunt: *activul*, *pasivul* şi *neutrul*.

Pentru a descoperi legăturile care există între aceste trei fapte: producerea Copilului, producerea Penumbrei, producerea Mercurului, le scriu unele peste altele remarcând care este principiul activ (+), principiul pasiv (-) şi principiul neutru (∞) după cum urmează:

+ -	-	∞
Tată	Mamă	Copil
Lumină	Umbră	Penumbră
Soare	Lună	Mercur

Este suficientă o privire aruncată asupra acestui tabel pentru a vedea că legăturile sunt indicate în mod admirabil.

Toate principiile active ale faptelor observate sunt aranjate sub acelaşi semn + care le guvernează pe toate. Se întâmplă la fel şi cu principiile pasive şi neutre.

Toate faptele sunt aranjate în aceeaşi dispoziţie urmând o linie orizontală astfel încât citind acest tabel pe verticală ↓ vedem raporturile dintre principii; citindu-l pe orizontală → vedem raporturile dintre fapte şi principii şi, parcurcându-l în ansamblu, vedem cum se desprinde Legea generală.

O consideraţie importantă care rezultă din această dispunere este că, deoarece toate faptele sunt guvernate de aceeaşi lege, aceste fapte sunt analoage între ele şi pot fi înlocuite unele cu altele, având grijă să alegem pentru a înlocui un cuvânt cu un altul guvernat de acelaşi principiu.

De aici o mare confuzie în spiritul celor care văd două fapte în aparenţă discordante, legate unul de altul, ca în următoarea frază:

Mercurul nostru androgin
este copilul Soarelui bărbos şi al Lunii, tovarăşa sa.

Ce raport poate exista între acest metal, planetele şi naşterea ce li se atribuie?

Este totuşi o aplicaţie a tablourilor analogice deoarece:

Mercur androgin	
(Copil)	este Neutrul
Soare bărbos	
(Tată)	este Activul
Luna tovarăşă	
(Mama)	este Pasivul

Şi iată raporturile lor:

+	-	∞
Soare	Lună	Mercur
Tată	Mamă	Copil
Aur	Argint	Argint viu

Astfel încât alchimistul vroia să spună că dacă înlocuim Soarele cu echivalentul său aurul, şi Luna cu echivalentul său argintul:

Mercurul nostru androgin
este copilul Aurului şi al Argintului.

Să ne raportăm la câteva cuvinte despre alchimie din capitolul anterior şi vom înţelege totul.

Alte fraze sunt la fel de uşor de redus pentru cel care cunoaşte rapoartele, rămânând în acelaşi timp de neînţeles pentru profan.

Astfel, alchimistul nu va spune niciodată: a schimba solidul în lichid, ci: *a converti pământul* (solid) *în apă* (lichidă).

Rezultă de aici că mulţi ignoranţi luând frazele alchimice ad litteram şi citind:

Vei schimba apa în pământ
şi vei separa pământul de foc,

s-au ruinat înainte de a găsi mijlocul de a schimba apa în humus sau de a separa pământul de foc.

Ei au contribuit mult la aruncarea ştiinţei oculte în dizgraţia de care se bucură astăzi. Nu e nevoie să mergem prea departe pentru a găsi oameni instruiţi care afirmă cu gravitate că fizica anticilor se reducea la studiul celor patru elemente ale lor, pământ, apă, aer, foc. Aceşti oameni sunt cei care consideră cărţile hermetice atât de obscure.

Dacă am înţeles bine folosirea metodei analogice vom vedea imediat importanţa tablourilor care indică relaţiile dintre diferitele obiecte.

Aceste legături erau de o utilitate extremă în practica anumitor ştiinţe antice printre care Magia şi Astrologia.

Există asemenea prejudecăţi cu privire la aceste ştiinţe încât sunt necesare câteva cuvinte explicative.

Magia era punerea în practică a proprietăţilor psihice acumulate de-a lungul diferitelor stadii ale iniţierii.

Constatând peste tot existenţa Vieţii, anticii au remarcat de asemenea influenţa universală exersată de către Voinţă.

Dezvoltarea Voinţei este aşadar scopul pe care trebuie să-l urmărească orice om care îşi propune să le comande forţelor Naturii.

Putem aşadar să le comandăm acestor forţe? Veţi întreba dumneavoastră. Desigur. Dar cum acest lucru şochează la cel mai înalt nivel ideile contemporane, voi expune rezumatele următoare ca simple curiozităţi fără a pleda nici pro nici contra.

Lumea sensibilă se pare că este penetrată din toate părţile de o altă lume ce scapă acţiunii simţurilor şi este pur spirituală; lumea vizibilă ar fi dublată de o altă lume invizibilă.

Această lume invizibilă ar fi populată de fiinţe spirituale cuprinzând mai multe clase.

Unele, insensibile la bine şi la rău, dar putând să devină instrumentele unuia sau altuia, desemnate sub numele de spirite elementale sau Elementali.

Altele, vestigii vitale ale oamenilor imperfect dezvoltaţi, voinţe perverse şi sinucigaşi, sunt desemnate sub numele de larve. Ele sunt conduse de un singur lucru, dorinţa mereu nesatisfăcută.

În sfârşit, această lume invizibilă ar fi populată şi de ideile noastre, acţionând ca fiinţe reale (elementari).

„Fiecare gând al omului trece, în momentul în care s-a dezvoltat, în lumea interioară unde devine o entitate activă prin asocierea sa, ceea ce putem numi fuziunea sa, cu ELEMENTALUL, adică una dintre forţele semi-inteligente ale regnului Naturii. El supravieţuieşte ca o inteligenţă activă, creatură născută de spirit, pe o durată mai lungă sau mai scurtă în funcţie de durata originală a acţiunii cerebrale care i-a dat naştere.

„Astfel, un gând bun este perpetuat ca o putere binevoitoare la modul activ; un gând rău ca un demon răufăcător. Şi în acest

fel, omul populează în mod continuu curentul său în spaţiul unei lumi personale unde se înghesuie copiii fanteziilor sale, ai dorinţelor sale, ai impulsurilor sale şi ai pasiunilor sale; acest curent reacţionează proporţional cu intensitatea sa dinamică asupra oricărei organizări senzitive sau nervoase care se află în contact cu el. Budistul îl numeşte SHANDBA, hindusul îi dă numele de KARMA[100]. Adeptul involuează aceste forme conştient; ceilalţi oameni le lasă să scape fără a le conştientiza[101]".

Agentul cu ajutorul căruia acţionăm asupra acestor forţe intelectuale este Voinţa! Putem vedea în cap. III[102] că facultăţile umane sunt prin ele însele indiferente la bine şi la rău, alegerea lor variază în funcţie de impulsul pe care îl imprimă Voinţa. Este absolut la fel cu aceste fiinţe elementare.

Se întâmplă uneori ca fiinţele umane să abandoneze complet folosirea voinţei şi să încerce să se pună în legătură cu Lumea Invizibilă. Atunci creaţiile perverse, larvele, găsesc mijlocul de a-şi mări viaţa slabă acaparând-o pe cea a acestor oameni care, în Antichitate, constituiau vrăjitorii şi actualmente constituie persoanele mediumi printre spirite.

Diferenţa dintre un mag şi un vrăjitor constă în aceea că primul ştie ceea ce face şi ce rezultat va avea, în timp ce al doilea ignoră totul.

Importantă este aşadar Voinţa şi toate tradiţiile sunt unanime cu privire la acest subiect, după cum spune Fabre d'Olivet:

„Hierocles, după ce a expus acest prim mod de a explica versurile în discuţie, îl atinge uşor pe al doilea spunând că Voinţa omului poate influenţa Providenţa, dacă, acţionând într-un suflet puternic, este asistată de ajutorul cerului şi operează împreună cu el.

[100] Vezi cap. III, *Sistemul lui Pitagora*
[101] Kout-Houmi (Sinnet, *Lumea ocultă*, tradus de Gaboriau, p. 170)
[102] *Psihologia lui Pitagora*

„Aceasta era o parte a doctrinei predate în mistere şi a căror dezvăluire în faţa profanilor era interzisă.

Conform acestei doctrine, în care putem recunoaşte destule idei din Platon, Voinţa, potenţată de credinţă, poate subjuga Nevoia însăşi, poate controla Natura şi poate face miracole. Ea era principiul pe care se baza magia discipolilor lui Zoroastru.

Iisus spunea prabolic în acest sens că prin credinţă putem muta munţii şi nu făcea decât să urmeze tradiţia teosofică, cunoscută de toţi înţelepţii."

„Dreptatea inimii şi credinţa triumfă în faţa tuturor obstacolelor", spunea Kong-Tzee; „orice om poate deveni egal cu înţelepţii şi cu eroii a căror memorie este venerată de naţiuni", spunea Meng-Tzee; „puterea nu lipseşte niciodată, ci voinţa; doar dacă vrem vom reuşi."

Aceste idei teosofice chineze se regăsesc în scrierile indienilor şi chiar în cele ale câtorva Europeni, care, cum am arătat deja, nu aveau încă destulă erudiţie pentru a imita.

„Cu cât voinţa este mai mare, - spune Behme -, cu atât fiinţa este mai mare, cu atât este mai puternic inspirat."

Voinţa şi libertatea sunt acelaşi lucru[103].

„Este sursa de lumină, Magia, care face ceva din nimic. Voinţa care merge hotărât înaintea sa este credinţa; ea modelează propria formă în spirit şi supune toate lucrurile; prin ea un suflet primeşte puterea de a-şi exercita influenţa într-un alt suflet şi de a-l pătrunde în esenţele sale cele mai intime.

Când acţionează împreună cu Dumnezeu, ea poate răsturna munţii, poate sparge stâncile, poate stinge comploturile netrebnicilor, poate sufla asupra lor dezordine şi spaimă; ea poate opera toate minunile, le poate comanda cerurilor, mării, poate înlănţui chiar moartea; totul este supus. Nu există ceva ce să putem numi şi ea să nu poată comanda în numele Eternului.

Sufletul care execută aceste lucruri măreţe nu face decât să imite profeţii şi sfinţii, Moise, Iisus şi apostolii. Toţi aleşii au o

[103] Fabre d'Olivet, *Versuri de aur*, p.251, *Voinţa*

putere asemănătoare. Răul dispare în faţa lor. Nimic nu ar putea să-i facă rău celui în care sălăşluişte Dumnezeu[104]."

Raporturile dintre lumea vizibilă şi lumea invizibilă fuseseră aplicate tuturor acestor fiinţe spirituale şi magii le dăduseră nume cu ajutorul cărora cereau să fie numiţi.

Ajutorul lor nu folosea decât unui lucru: la a concentra în jurul adeptului o mai mare cantitate de Forţă Universală, de Mişcare, prin intermediul căreia putea produce rezultate proporţionale cu intensitatea facultăţilor sale psihice.

„Creierul uman este un generator inepuizabil de forţă cosmică de cea mai rafinată calitate, care îşi trage energia inferioară din natura brută; adeptul complet a făcut din el însuşi un centru rezonant de virtualităţi din care se vor naşte corelaţii peste corelaţii de-a lungul epocilor ce vor veni. Astfel este cheia puterii misterioase pe care o posedă de a proiecta şi de a materializa în lumea vizibilă formele pe care imaginaţia sa le-a construit în invizibil cu ajutorul materiei cosmice inerte.

Adeptul nu creează nimic nou; el nu face decât să folosească, manipulându-le, materiale pe care Natura le înamagazinează în jurul lui, materia primă care durând eternităţile a trecut prin toate formele.

El nu are altceva de făcut decât să aleagă cea de care are nevoie şi să o readucă la existenţa obiectivă. Acesta nu ar părea oare visul unui nebun în ochii savanţilor voştri biologi[105]?"

Raporturile dintre vizibil şi invizibil fuseseră extinse până la cele mai îndepărtate limite astfel încât ştiam lanţul prin care un obiect, oricare ar fi acela, ajungea la inteligenţa căreia îi datora forma. De aici folosirea unor anumite obiecte, a anumitor caractere pentru a fixa voinţa în operaţiunile magice.

Aceste obiecte nu foloseau decât la a forma un punct de sprijin pentru voinţa adeptului pentru a acţiona ca un magnet puternic asupra Forţei Universale.

[104] Jacob Boehme, Întrebarea 6

[105] Kout-Houmi (Loc., cit., p.167)

Un adept nu poate produce un efect împotriva Naturii, un miracol, pentru simplul motiv că aşa ceva nu există.

Nu aş şti cum să explic mai bine acest lucru decât citând concluziile din „Isis Dezvăluită" a doamnei H.P. Blavatsky:

„1. Nu există miracole; tot ceea ce se întâmplă este rezultatul LEGII eterne, imuabile, mereu active. Miracolul aparent nu este decât operaţiunea forţelor antagoniste faţă de ceea ce Dr. B. Carpenter (membru al Societăţii Regale), om cu mari cunoştinţe, dar puţină ştiinţă, numeşte legile bine demonstrate ale Naturii. Ca mulţi dintre confraţii săi, Doctorul Carpenter ignoră un fapt şi anume că pot exista Legi altădată cunoscute şi acum necunoscute ştiinţei.

„2. Natura este *tri-una*[106].

„1. Natura vizibilă, obiectivă;

„2. Natura invizibilă, ocultă, naturantă, model exact şi principiu vital al celeilalte.

„3. Deasupra acestora două se află Spiritul, sursa tuturor forţelor, Etern şi Indestructibil.

„Naturile inferioare se schimbă constant; cea mai elevată niciodată.

„3. Omul este, de asemenea, *tri-unul*.

„1. Corpul fizic este omul obiectiv.

„2. Corpul astral, vitalizant sau Sufletul, este omul real.

„3. Acestea două, tonalizate şi iluminate de al treilea, nemuritorul Spirit.

„Când omul real reuşeşte să se topească în acesta din urmă el devine o entitate nemuritoare.

„4. Magia considerată ca ştiinţă este cunoaşterea acestor principii şi a căii prin care omniştiinţa şi omnipotenţa Spiritului şi controlul său asupra forţelor Naturii pot fi achiziţionate de către individ cât acesta este încă în corp.

[106] Diviziunea ternară este baza oricărui ezoterism. Totuşi acest ternar îşi atinge dezvoltarea deplină în Septenar (Papus)

„Considerată ca artă, Magia este aplicaţia acestor cunoştinţe în practică.

„5. Cunoaşterea arcanelor, rău înţeleasă, constituie vrăjitoria; pusă în aplicare cu ideea de Bine, ea constituie adevărata Magie sau Înţelepciunea.

„6. Mediumul este opusul adeptului. Mediumul este instrumentul pasiv în faţa influenţelor străine, adeptul exersează în mod activ forţa sa asupra sa însuşi şi a tuturor forţelor inferioare.

„7. Tot ceea ce este, ce a fost sau ce va fi, existând ca stereotip în lumina astrală, tabletă a universului invizibil, adeptul iniţiat, folosindu-se de viziunea propriului său spirit, poate şti tot ceea ce a fost cunoscut şi tot ce urmează a fi cunoscut.

„8. Rasele umane diferă în daruri spirituale dar şi în darurile corporale (culoare, statură, etc.). La anumite popoare vizionarii prevalează în mod natural, la altele sunt oamenii-medium.

„Unii sunt dedicaţi vrăjitoriei şi îşi transmit regulile secrete ale practicii din generaţie în generaţie. Aceste reguli îmbrăţişează fenomenele psihice mai mari sau mai mici.

„9. O fază de abilitate magică este extracţia voluntară şi conştientă a omului din adâncuri (forma astrală), în afara omului exterior (corp fizic).

„În cazul câtorva oameni-medium această ieşire are loc, dar ea este inconştientă şi involuntară; cu ei corpul este mai mult sau mai puţin catalepsiat în acest moment; dar la adepţi nu ne putem da seama de absenţa formei astrale, căci simţurile fizice sunt alerte şi individul pare a fi doar o stare de reculegere, „a fi în altă parte" după cum se spune.

„Nici timpul nici spaţiul nu oferă nici un obstacol în calea peregrinării formei astrale.

Taumaturgul absolul, abil în ştiinţa ocultă, poate face în aşa fel încât corpul său fizic pare că dispare sau ia în aparenţă orice formă îi place. Poate lua forma sa astrală vizibilă sau i se pot da aparenţe proteice.

În ambele cazuri rezultatul provine dintr-o halucinaţie Mesmerică colectivă a simţurilor tuturor martorilor.

Halucinaţia este atât de perfectă încât cel care este subiect ar jura pe viaţa sa că a văzut o realitate când de fapt nu este decât un tablou al spiritului său imprimat pe conştiinţa sa de către voinţa irezistibilă a Mesmerisorului.

„Dar în timp ce forma astrală poate merge peste tot, poate pătrunde orice obstacol şi poate fi văzută la orice distanţă în afara corpului fizic, acesta din urmă este subiectul metodelor obişnuite de transport. El poate fi ridicat în condiţii magnetice speciale, dar nu poate trece dintr-un loc în altul decât printr-o metodă obişnută.

„Materia inertă poate, în anumite cazuri şi sub anumite condiţii, să fie dezintegrată, să treacă prin ziduri, apoi să fie reconstituită; dar acest lucru este imposibil cu organismele vii.

„Swedenborgienii cred şi ştiinţa arcanelor ne învaţă că adesea sufletul abandonează corpul viu şi că în fiecare zi, în fiecare condiţie a existenţei, întâlnim astfel de cadavre vii. Acesta poate fi rezultatul unor cauze variate, printre care o spaimă, o durere, o disperare prea puternică, un atac violent de boală.

„În „carcasa" vacantă poate intra şi locui forma astrală a unui adept vrăjitor sau a unui elementar (suflet uman descărnat ataşat de pământ) sau, foarte rar, a unui elemental. Un adept al Magiei albe are desigur aceeaşi putere; dar, cu excepţia cazului în care are obligaţia de a împlini un scop important şi cu totul excepţional, nu se va polua ocupând corpul unei persoane impure.

În nebunie, fiinţa astrală a pacientului este fie pe jumătate paralizată, tulburată şi subiect al unei influenţe a oricărui spirit care trece, fie plecată pentru totdeauna şi corpul este în posesia unei entităţi vampirice în curs de dezintegrare care se agaţă cu disperare de Pământul din care vrea să guste plăcerile senzuale pentru o scurtă perioadă prelungită prin acest expedient.

„10. Piatra angulară a Magiei este o cunoştinţă practică şi aprofundată a Magnetismului şi a Electricităţii, a calităţii lor, a

corelării lor şi a potenţialităţii lor. Ceea ce este mai ales necesar este a fi familiarizat cu efectele lor în şi asupra regnului animal şi omului.

„Există proprietăţi oculte la fel de ciudate ca cele ale magnetului în multe alte minerale pe care practicienii Magiei trebuie să le cunoască, proprietăţi pe care ştiinţa aşa-zis exactă le ignoră total.

„Plantele au, de asemenea, într-un grad uimitor, proprietăţi mistice şi secretele ierburilor de vis şi de farmec nu sunt pierdute decât pentru ştiinţa europeană şi îi sunt necunoscute, cu excepţia unor cazuri bine definite cum ar fi opiumul şi haşişul. Şi chiar efectele fizice înseşi ale acestor plante asupra organismului uman sunt privite ca nişte cazuri evidente de dezordine mentală temporară.

Femeile din Thesalia şi Epir, femeile hierofante din ritualurile lui Sabasius nu şi-au dezvăluit secretele la căderea sanctuarului lor. Ele sunt şi acum conservate şi cei care cunosc natura lui Soma ştiu la fel de bine proprietăţile altor planete.

„Pentru a rezuma în câteva cuvinte, Magia este ÎNŢELEPCIUNEA SPIRITUALĂ, Natura este aliata materială, pupila şi servitoarea Magicianului. Un principiu vital comun umple toate lucrurile şi acest principiu resimte dominarea voinţei umane împinse la perfecţiune.

Adeptul poate stimula mişcările forţelor naturale în plante şi animale la un grad supra-natural. Aceste acţiuni, departe de obstrucţiona cursul Naturii, acţionează, dimpotrivă, ca adjuvanţi furnizând condiţiile unei acţiuni vitale mai intense.

Adeptul poate domina senzaţiile şi poate altera condiţiile corpurilor fizice şi astrale ale altor persoane non adepte. El poate, de asemenea, să guverneze şi să folosească după bunul plac spiritele elementelor[107], dar nu-şi poate exersa acţiunea asupra Spiritului nemuritor al niciunei fiinţe umane vii sau moarte, deoarece aceste spirite sunt în aceeaşi măsură cele ale esenţei

[107] Elementali

divine şi nu sunt subiecte ale nici unei dominări străine." (H. P. Blavatsky)

Acest pasaj remarcabil face lumină în privinţa acestui secret al practicilor magiei şi asupra fenomenelor obţinute în zilele noastre de către spiritişti; este totuşi interesant de căutat originea acestor teorii privitoare la intermediarii dintre om şi invizibil, de aceea am recurs din nou la Fabre d'Olivet:

„Cum Pitagora îl desemna pe Dumnezeu prin 1 şi materia prin 2, el exprima Universul prin numărul 12, care rezultă din reuniunea celor doi. Acest număr se forma prin multiplicarea lui 3 prin 4, ceea ce înseamnă că acest filosof concepea Lumea universală ca fiind compusă din trei lumi particulare care, înlănţuindu-se una cu cealaltă cu ajutorul a patru modificări elementare, se dezvoltă în douăsprezece sfere concentrice.

„Fiinţa inefabilă care umplea aceste douăsprezece sfere, fără a fi prins de niciuna, era Dumnezeu. Pitagora îi conferea adevărul drept suflet şi lumina drept corp. Inteligenţele care populau cele trei lumi erau, în primul rând, Zeii nemuritori propriu-zişi, în al doilea rând eroii glorificaţi, în al treilea rând demonii tereştri.

„Zeii nemuritori, emanaţii directe ale Fiinţei Necreate şi manifestări ale facultăţilor sale infinite, erau astfel numiţi pentru că nu puteau cădea niciodată în uitarea Tatălui lor, să rătăcească în tenebrele ignoranţei şi ale impietăţii; în locul în care sufletele oamenilor care produc, în raport cu gradul lor de puritate, eroi glorificaţi şi demonii tereştri, puteau muri uneori din viaţa divină prin depărtarea lor voluntară de Dumnezeu; căci moartea esenţei intelectuale nu era, după părerea lui Pitagora, imitat de Platon în acest sens, decât ignoranţă şi impietate.

„Conform sistemului emanaţiilor unitatea absolută în Dumnezeu era concepută ca sufletul spiritual al Universului, principiul existenţei, lumina luminilor; se credea că această Unitate creatoare, inaccesibilă înţelegerii înseşi, producea prin emanaţie o difuziune de lumină care, procedând din centru spre circumferinţă, mergea pierzând insensibil din stălucirea şi puritatea sa, pe măsură ce se îndepărta de sursă până la hotarele

tenebrelor în care se pierdea confundându-se cu ele; pentru ca razele sale divergente, devenind din ce în ce mai puţin spirituale şi, de altfel, respinse de către tenebre, se condensau amestecându-se cu ele şi, luând o formă materială, formau toate speciile de fiinţe pe care Lumea le cuprinde.

„Astfel se admitea între Fiinţa Supremă şi om un lanţ incalculabil de fiinţe intermediare ale căror perfecţiuni descreşteau în raport cu depărtarea lor de Principiului Creator.

„Toţi filosofii şi sectanţii, care admiră această ierarhie spirituală, şi-au imaginat, sub raporturi proprii, fiinţele din care era formată. Magii Persiei, care vedeau acolo genii mai mult sau mai puţin perfecte, le dădeau nume relative la perfecţiunea lor şi se foloseau apoi de aceste nume pentru a le evoca: de aici provine magia pesanilor pe care evreii au primit-o prin tradiţie în timpul captivităţii lor în Babilon şi pe care au numit-o Cabala (Cabala ţine la origini de tradiţia mistică iudaică - cuvântul provine din cuvântul ebraic Kabbalah).

Această magie s-a amestecat cu Astrologia printre caldeeni, care considerau astrele ca fiind fiinţe vii aparţinând lanţului universal al emanaţiilor divine; ea s-a legat în Egipt de misterele Naturii şi s-a închis în sanctuare, unde preoţii predau sub scoarţa simbolurilor şi a hieroglifelor. Pitagora, concepea această ierarhie spirituală ca o progresie geometrică, vedea fiinţele care o compuneau sub raporturi armonioase şi fonda prin analogie Legile Universului pe baza legilor muzicii. El numea armonie mişcarea sferelor celeste şi se folosea de numere pentru a exprima facultăţile fiinţelor diferite, relaţiile lor şi influenţele lor. Hierocles menţionează o carte sacră atribuită acestui filosof în care numeşte Divinitatea Numărul Numerelor.

„Platon care considera, după câteva secole, aceste fiinţe ca idei şi tipuri, căuta să le pătrundă natura, să şi le supună prin dialectica şi forţa gândirii.

„Synesius, care reunea doctrina lui Pitagora cu cea a lui Platon, îl numea pe Dumnezeu când Numărul numerelor când Ideea ideilor. Gnosticii le dădeau fiinţelor intermediare numele

de Eoni. Acest nume, care semnifică în egipteană un Principiu de Voinţă, dezvoltându-se printr-o facultate plastică inerentă s-a aplicat în greacă unei durate infinite[108]."

Pentru a arăta până în ce punct erau împinse aceste raporturi de către vechii maeştri în ocultism, voi reproduce unul dintre tablourile magice ale lui Agrippa, cel al Cuaternarului.

Cititorul va putea vedea, prin studiul său, modul în care faptele, legile şi principiile sunt dispuse în tablouri analogice.

Vom vedea, de exemplu, de ce pentru a le comanda spiritelor AERULUI este nevoie de o pană de VULTUR[109] conform raporturilor analogice care există între element şi pasăre.

Toate aceste practici nu servesc, repet acest lucru, decât la fixarea voinţei.

[108] Fabre d'Olivet, *Versurile de aur ale lui Pitagora*
[109] Eliphas Levi, *Dogma şi Ritualul Înaltei Magii, Ritualul*

SCALA LUI 1 PENTRU CORESPONDENŢA ELEMENTELOR

	FOC	AER	APĂ	PĂMÂNT	
Arhetip	י	ו	ה	ה	
Îngerii din Axele Cerului	Mihail	Raphael	Gabriel	Uriel	
Stăpânii Elementelor	Serafimi	Heruvimi	Tards	Ariel	Arhetip
	Leu	Vultur	Om	Viţel	
Triplicitatea Semnelor	Berbec	Gemeni	Rac	Taur	
	Leu	Balanţă	Scorpion	Fecioară	
	Săgetător	Vărsător	Peşti	Capricorn	
Stele şi Planete	Marte şi Soarele	Jupiter şi Venus	Saturn şi Mercur	Stele fixe şi Luna	
Calitatea Elementelor Celeste	Lumină	Diafan	Agilitate	Comunitate	
Elemente	Foc	Aer	Apă	Pământ	
Calităţi ale acestor Elemenete	Cald	Umed	Frig	Sec	
Timp	Vară	Primăvară	Iarnă	Toamnă	
Axele Lumii	Orient	Occident	Miazănoapte	Miazăzi	
Genuri de Perechi Perfecte	Animale	Plante	Metale	Pietre	Macrocosmos Legea Gravitaţiei şi
Feluri de Animale	mergând	zburând	înnotând	reptile	a Corupţie
Elemente ale Plantelor	seminţe	flori	frunze	rădăcini	
Metale	Aur şi Fier	Aramă şi Cositor	Mercur (Argint Viu)	Plumb şi Argint	
Pietre	Strălucitoare şi arzătoare	Uşoare - transparente	Limpezi - congelate	Grele - mate	
Elemente ale Omului	Înţelegere	Spirit	Suflet	Corpul	
Puteri ale Sufletului	Înţelegere	Raţiune	Fantezie	Simţuri	
Puteri Judiciare	Credinţă	Ştiinţă	Opinie	Experienţă	
Virtuţi Morale	Justiţie	Temperanţă	Prudenţă	Forţă	

Simţuri	Vedere	Auz	Gust şi Miros	A atinge	
Elementele Corpului Uman	Spirit	Carne	Dispoziţii	Os	
Spirit Cvadruplu	Animal	Vital	Care dă naştere	Natural	Microcosmos Lege de Prudenţă
Dispoziţii	Furie	Sânge	Flegmă	Melancolie	
Complexe	Impetuozitate	Veselie	Lene	Lentoare	
Fluvii ale Infernului	Phlegeton	Cocyte	Styx	Acheron	
Demoni Dăunători	Samael	Azazel	Azael	Mahazel	
Maeştri Demoni	Orien	Pagnus	Egyen	Amacus	

O altă problemă pe care aş dori cel puţin să o abordez înainte de a merge mai departe este cea a predicţiei evenimentelor viitoare.

Ştiinţa divinatorie prin excelenţă este Astrologia.

Dacă ne amintim datele doctrinei lui Pitagora referitoare la Libertate şi Necesitate, va fi uşor să vedem raţiunile teoretice care îi ghidau pe cercetători în aceste studii.

Cum totul este analogic în Natură, legile care ghidează Lumile în cursul lor trebuie să ghideze, de asemenea, şi umanitatea, creierul Pământului şi oamenii, aceste celule de umanitate.

Totuşi, imperiul Voinţei este atât de mare, după cum am văzut anterior, încât poate merge până la a domina Nevoia.

De aici această formulă care formează baza Astrologiei:

Astra inclinant, non necessitant.
(astrele se înclină dar nu „au nevoi").

Nevoia pentru om derivă din acţiunile sale anterioare, din ceea ce hinduşii numesc Karma sa. Această idee este, de

asemenea, a lui Pitagora şi, prin urmare, a tuturor sanctuarelor antice.

Iată naşterea acestui Karmei:

„Nirvana, se pune în *Isis*, semnifică certitudinea nemuririi individuale în Spirit, nu în Suflet; acesta fiind într-o emanaţie finită, particulele sale, compuse din senzaţii umane, din pasiuni şi aspiraţii spre o formă obiectivă de existenţă, trebuie să se dezintegreze neapărat înainte ca spiritul nemuritor închis în MINE să fie eliberat şi, prin urmare, asigurat împotriva oricărei noi transmigrări. Şi cum ar putea atinge omul această stare, atât timp cât UPADANA, această dorinţă de A TRĂI şi de a trăi încă, nu a dispărut din Fiinţa simţitoare, din AHANCARA înveşmântat, de un corp eterat?

„Upadana, sau dorinţa intensă care produce Voinţa, este cea care dezvoltă Forţa şi aceasta din urmă este cea care dă naştere Materiei, adică unui obiect având o formă. Astfel, Minele dezincarnat, doar pentru că are această dorinţă care nu moare, furnizează în mod inconştient condiţii pentru propriile sale generaţii succesive, sub diverse forme; acestea din urmă depind de starea sa mentală şi de Karma sa, adică de acţiunile bune sau rele din existenţa sa anterioară. Din ceea ce numim cu toţii Meritele sale sau Greşelile sale." (H.P. Blavatsky)

Aşadar, ansamblul acestor merite şi al acestor greşeli este cel care constituie pentru om Nevoia sa. Sunt puţini cei care ştiu să îşi conducă voinţa la o astfel de dezvoltare încât să îşi influenţeze destinul; astfel înclinaţiile astrelor „creează nevoi" pentru majoritatea oamenilor.

„Viitorul se compune din trecut; adică drumul omului parcurs în timp şi pe care el îl modifică prin intermediul puterii libere a voinţei sale, l-a parcurs şi l-a modificat deja; în acelaşi fel, pentru a folosi o imagine sensibilă, că Pământul, descriindu-şi orbita anuală în jurul Soarelui, conform sistemului modern, parcurge aceleaşi spaţii şi vede desfăşurându-se în jurul lui

aproape aceleaşi aspecte: în aşa fel încât, urmând din nou un drum pe care şi l-a trasat, omul ar putea, nu doar să-şi recunoască urmele paşilor ci să prevadă obiectele pe care le va întâlni, din moment ce le-a văzut deja, dacă memoria sa ar conserva imaginea, dacă această imagine nu ar fi ştearsă printr-o acţiune necesară a naturii sale şi a legilor providenţiale care o guvernează.

„Principiul prin care am afirma că viitorul nu este decât o întoarcere în trecut nu ar fi suficient pentru a-i cunoaşte canavala; avem nevoie de un al doilea principiu care era cel prin care stabileam că Natura este asemănătoare peste tot şi, prin urmare, că acţiunea sa fiind uniformă în cea mai mică sferă ca şi în cea mai mare, în cea mai înaltă ca şi în cea mai joasă, putem concluziona de la una la alta prin analogie.

„Acest principiu decurgea din dogmele antice relative la animarea Universului, atât în general cât şi în particular: dogmă consacrată la toate naţiunile şi conform căreia învăţam că nu doar Marele Tot, dar şi lumile nenumărate care sunt asemeni unor membre, Cerurile şi Cerul Cerurilor, Astrele şi toate Fiinţele care le populează până la planete însele şi la metale, sunt pătrunse de acelaşi suflet şi crescute de acelaşi Spirit.

Stanley atribuie această dogmă caldeenilor, Kircher egiptenilor şi savantul Rabbin Maimonides îi găseşte originile la sabeeni[110]."(25)

Dacă vrem să ştim care este originea acestor idei despre Astrologie, vom vedea că, asemeni tuturor marilor ştiinţe cultivate în antichitate, ea era răspândită pe toată suprafaţa pământului după cum demonstrează autorul, pe care nu pot să nu îl evoc:

„Lasă-i pe nebuni să acţioneze şi fără scop şi fără cauză,
Tu trebuie, în prezent, să contempli viitorul."

[110] Fabre d'Olivet, *Versurile de aur*, p.273, *Karma*, Unitatea Universului

„Adică, tu trebuie să consideri care sunt rezultatele unei anumite acţiuni şi să doreşti ca aceste rezultate ce depind de voinţa ta, cât încă nu s-au născut, vor deveni domeniul Nevoii în momentul în care acţiunea va fi executată şi crescând în trecut odată ce s-au născut, vor contribui la formarea canavasului (suportul pe care pictezi şi înscrii) unui nou viitor.

„Îl rog pe cititorul curios în legătură cu astfel de abordări să reflecteze o clipă asupra ideii lui Pitagora. El va găsi acolo adevărata sursă a ştiinţei astrologice a anticilor. El nu ignoră, fără îndoială, ce autoritate extinsă exersa altădată această ştiinţă pe faţa pământului.

Egiptenii, caldeenii, fenicienii nu o separau de cea care conduce cultul zeilor. Templele lor nu erau decât o imagine rezumată a Universului şi turnul care servea drept observator se ridica alături de altarul destinat sacrificiilor.

Peruvienii urmăreau în această privinţă aceleaşi folosinţe ca grecii şi romanii.

Peste tot Marele Pontif unea sacerdotul de ştiinţa Horoscopului sau astrologică şi ascundea cu grijă, în adâncul sanctuarului, principiile acestei ştiinţe. Ea era un secret de stat la etrusci şi la Roma după cum este încă în China şi Japonia. Brahmanii nu încredinţau elementele decât celor pe care îi considerau demni de a fi iniţiaţi.

„Ori, nu trebuie decât să îndepărtăm pentru o clipă vălul prejudecăţilor pentru a vedea că o ştiinţă universală, legată peste tot de ceea ce oamenii recunosc ca fiind cel mai sfânt lucru, nu poate fi produsul nebuniei şi al stupidităţii, aşa cum a repetat de sute de ori mulţimea moraliştilor.

„Antichitatea întreagă nu era desigur nici proastă nici nebună şi ştiinţele pe care le cultiva, astăzi complet necunoscute, nu existau mai puţin[111]".

[111] Fabre d'Olivet, *Versurile de aur* ale lui Pitagora, p.270. Astrologie

ALFABET DE ASTROLOGIE

În acest *Tratat Elementar* vom înţelege că ne este imposibil să abordăm în mari detalii un subiect atât de vast şi atât de complex precum Astrologia.

Le vom da studenţilor câteva tablouri simple care le vor permite să le recunoască foarte bine în lucrările tehnice. Îi rugăm pe studenţi să înveţe pe de rost aceste câteva tablouri şi astfel vor observa cum multe obscurităţi vor dispărea.

Cei care vor dori să studieze în totalitate această ştiinţă vor găsi datele necesare în *Tratat de Astrologie Judiciară*, de Abel Haatan[112] şi în rezumatul lui Selva[113].

Pentru relaţiile dintre Astrologie şi Magie, vedeţi *Tratatul elementar de Magie practică*, p.228 şi următoarele[114].

PLANETE	SEMNE	CULORI	ZILELE SĂPTĂMÂNII	METALE
Saturn	♄	Negru	Sâmbătă	Plumb
Jupiter	♃	Albastru	Joi	Staniu
Marte	♂	Roşu	Marţi	Fier
Soarele	☉	Galben	Duminică	Aur
Venus	♀	Verde	Vineri	Aramă
Mercur	☿	Multicolor	Miercuri	Mercur
Luna	☽	Alb	Luni	Argint

Planetele masculine – Saturn, Jupiter, Marte, Soarele.

[112] 1 vol. in-8, 1895, Chamuel, editor, 5, strada Savoie
[113] Id., Id.
[114] Id., Id.

Planetele feminine – Venus, Luna.

Planetele neutre (masculine cu masculinele şi feminine cu femininele) – Mercur.

Planete benefice – Jupiter, Venus, Soarele.

malefice – Saturn, Marte.

neutre – Mercur, Luna.

PĂRŢILE CERULUI
DOMICILIU AL PLANETELOR

	Casa Principală sau Diurnă	Casa Secundară sau Nocturnă
SATURN	Capricorn	Vărsător
JUPITER	Săgetător	Peşti
MARTE	Berbec	Scorpion
SOARE	Leu	-
VENUS	Taur	Balanţă
MERCUR	Fecioară	Gemeni
LUNA	Rac	-

Semnele ZODIACULUI

Vezi cele două tablouri ale lui Abel Haatan, p.51 din lucrarea sa.

Semnele de Foc:	Berbec, Leu, Săgetător
Semnele de Pământ:	Taur, Fecioară, Capricorn
Semnele de Aer:	Gemeni, Balanţă, Vărsător
Semnele de Apă:	Rac, Scorpion, Peşti

SITUAŢII ALE PLANETELOR
(Semne Curente)

☌	*Conjuncţie* sau reuniune a planetelor
⚺	*Dodectil (dorutila)*, unghi de 30 de grade între planete
⚹	*Sextilă*, de 60 de grade
□	*Cuadratură*, unghi de 90 de grade
△	*Trigon (trină)*, unghi de 120 de grade
⚻	*Inconjuncţie grup de cinci*, unghi de 150 de grade
☍	*Opoziţie*, unghi de 180 de grade

Când, ca urmare a persecuţiilor puterii arbitrare, iniţiaţii au fost obligaţi să salveze principiile ştiinţei lor, ei au compus în conformitate cu astrele o carte misterioasă, rezumat şi cheie a întregii ştiinţe antice şi au trimis această carte profanilor fără să le dea cheia.

Alchimiştii au înţeles sensul misterios al acestei cărţi şi mai multe dintre tratatele lor, printre altele cele douăsprezece chei ale lui Bazile Valentin, sunt bazate pe interpretarea sa. Guillaume Postel a regăsit sensul şi l-a numit Geneza lui Enoch[115], Rozele-Cruci îl deţineau la rândul lor[116] şi iniţierile elevate nu au pierdut

[115] *Cheile lucrurilor ascunse*, Amsterdam 1646

[116] Rozele-Cruci afirmau de exemplu că au o carte în care pot învăţa tot ceea ce se află în toate celelalte cărţi făcute sau care vor fi făcute (Naude, citat de Figuier, p. 299)

acest secret după cum o dovedesc lucrările teosofului Saint-Martin[117] stabilite după aceste date.

Vom găsi dezvoltări ale acestui subiect în ultimele capitole din *Ritualul Înaltei Magii* a lui Eliphas Lévi.

Am vrut să arunc o privire rapidă asupra ştiinţelor pentru care tablourile analogice sunt indispensabile; sper că cititorul nu mi-o va lua în nume de rău.

Poveştile simbolice reprezintă sensul pozitiv al adevărurilor enunţate, tablourile corespund sensului comparativ şi analizei acestor adevăruri; vom studia imediat semnele care corespund sintezei.

Mai întâi două chestiuni rămân de elucidat: construcţia şi lectura acestor tablouri.

Pentru a construi un tablou analogic mai întâi se determină cifra (1, 2, 3, 4, etc.) pentru care este dezvoltat tabloul.

Astfel, tabloul magic de mai jos este construit după cifra 4.

Va trebui să avem deci atâtea coloane câte principii sunt de studiat, adică atâtea coloane câte unităţi reprezintă cifra respectivă.

Să luăm, de exemplu, patru fapte oarecare şi să le determinăm poziţia după numărul trei.

Osiris	Isis	Horus
Tată	Mamă	Copil
Soare	Lună	Mercur
Lumină	Umbră	Penumbră
Foc	Apă	Aer

Nu trebuie să confundăm aceste Roze-Cruci cu titularii celui de-al 18-lea grad monarhic care poartă acelaşi titlu şi nu ştiu nimic. (vezi *Franc-Masoni şi Theosophi*, numărul 5 din *Lotus*)

[117] mai ales lucrarea urmărind: *Tabloul natural al raporturilor care există între Dumnezeu, Om şi Univers*

Vedem o expunere în acest tablou dar nu ştim ale cui dezvoltări sunt aceste fapte. De aceea este necesar să adăugăm o coloană suplimentară, pe lângă coloanele precedente, în care vom scrie ceea ce lipseşte.

Prima coloană suplimentară	Coloana Pozitivă	Coloana Negativă	Coloana Neutră
-	-	-	-
Dumnezeu conform egiptenilor	Osiris	Isis	Horus
-	-	-	-
Familia	Tată	Mamă	Copil
Cei trei Aştri	Soarele	Luna	Mercur
Claritate	Lumină	Umbră	Penumbră
Elementele	Foc	Apă	Aer

Dar toate aceste fapte, oricât de numeroase ar fi, se ordonează după ierarhia celor Trei Lumi; de aceea trebuie să mai adăugăm o coloană care ridică la doi numărul coloanelor suplimentare care trebuie adăugate oricărui tablou analogic.

Iată tabloul definitiv:

	+	-	∞	
Prima coloană suplimentară	Coloana pozitivă	Coloana negativă	Coloana neutră	A doua coloană suplimentară
Dumnezeu conform egiptenilor	Osiris	Isis	Horus	Lumea arhetipală
Familia	Tată	Mamă	Copil	Lumea morală

Cei trei Aştri	Soare	Lună	Mercur	Lumea materială
Claritatea	Lumină	Umbră	Penumbră	
Elementele	Foc	Apă	Aer	

Este suficient să ne raportăm la tabloul lui Agrippa pentru a vedea utilizarea acestei coloane a Celor Trei Lumi.

Lectura şi practica tablourilor analogice sunt în mare parte bazate pe lectura meselor numerice antice, printre altele a mesei lui Pitagora.

Această lectură se face pe baza triunghiului dreptunghic după cum urmează:

1	2	3	4
5	6	7	8
9	10	11	12
13	14	15	16

Dacă avem de căutat ce număr rezultă din înmulţirea lui 3 cu 4, rezultatul căutat va fi la unghiul drept al unui triunghi dreptunghic, celelalte două unghiuri ale sale vor fi formate de elementele înmulţirii după cum urmează:

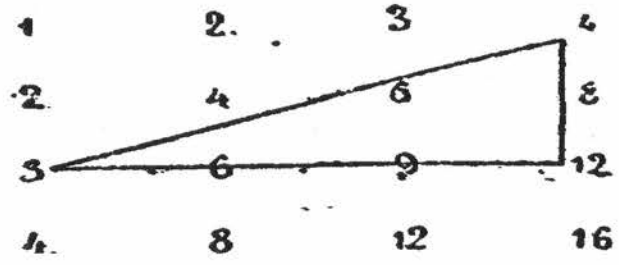

Vedem că rezultatul 12 se regăseşte la unghiul drept al triunghiului dreptunghic.

Este suficient să aplicăm aceste date la un tablou analogic pentru a forma fraze ciudate pentru cine nu deţine cheia, astfel:

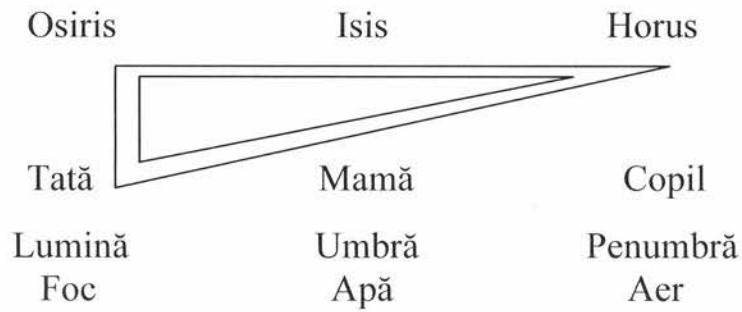

Prima frază: Osiris este Tatăl lui Horus.
A doua frază: Osiris este Lumina lui Horus.
A treia frază: Osiris este Focul lui Horus.

Este inutil, cred, să insist pe multiplele combinaţii care pot rezulta din acest mod de a scrie. Putem întoarce unghiul drept al triunghiului şi să-l fixăm pe cuvântul Horus, de exemplu, şi să citim fraza următoare:

Horus este Penumbra lui Osiris, frază destul de obscură pentru cine nu-i cunoaşte cheia.

Am dat la începutul capitolului diverse aplicaţii ale acestei metode încât ni se pare inutil să revenim.

Tocmai am elucidat încă un procedeu misterios folosit de către iniţiaţi pentru a-şi manifesta ideile.

Mai avem încă câteva date referitoare la două dintre cele mai mari ştiinţe ale Sanctuarului: Magia şi Astrologia.

Să ne urmăm drumul şi vom vedea dacă vom fi la fel de mulţumiţi de studiul modului celui mai secret de care era înconjurată învăţătura Ştiinţei oculte: *pantaclele* sau *figurile simbolice*.

Dar mai întâi să rezumăm într-un tabel Trei dintre cunoştinţele contemporane. Acest tabel ar putea fi mult lărgit; însă credem că exemplele date vor fi suficiente pentru a-l lămuri pe cititor.

CÂTEVA ADAPTĂRI
ALE TERNARULUI LA CUNOŞTINŢELE CONTEMPORANE

Lumile	Rapoarte Reducere la Unitate	Pozitiv – Activ +	Negativ-Pasiv -	Neutru participând la ambele ∞
Lumea divină	Dumnezeu conform creştinilor Dumnezeu conform egiptenilor Dumnezeu conform hinduşilor	Tată Osiris Brahma	Fiu Isis Siva	Sfântul Duh Horus Vichnou
Lumea intelectuală	Silogism Cauzalitate Persoanele verbului Multiplicare Diviziune Spaţiu Timp Muzică Diviziunea astrelor	Major Cauză Cea care vorbeşte Multiplicator Divizor Lungime Prezent Terţă Soare	Minor Mijloc Cui i se vorbeşte Multiplicator Divizat Lăţime Trecut Chintă planetă	Concluzie Efect Despre cine se vorbeşte Produs Cât Profunzime Viitor Mediantă Satelit
Lumea fizică sau minoră	Om Familie Regnurile naturii Regnul vegetal Culori simple Chimie Forţe în general Magnetism Electricitate Căldură Lumină Materie	Cap Voinţă Tată Regn animal Dicotiledonate Roşu Acid Mişcare Atracţie Pozitiv Cald Lumină Gazoasă	Pântece Corp Mamă Regn mineral Acotiledonate Albastru Bază Odihnă Repulsie Negativ Frig Umbră Solid	Piept Viaţă Copil Regn vegetal Monocotiledonată Galben Sare Echilibru Echilibru Neutru Temperat Penumbră Lichid

CAPITOLUL VI
DESPRE EXPRIMAREA SINTETICĂ A IDEILOR

Despre exprimarea sintetică a ideilor; Pantaclele; Şarpele şi Semnificaţia sa; Metoda explicativă a Pantaclelor; Crucea; Triunghiul; Pecetea lui Solomon; Deviza lui Cagliostro; Tetragrammaton יהוה; A 21-a Cheie a lui Hermes; Cele trei limbi primitive; Sfinxul şi Semnificaţia sa; Piramidele; Pentagrama; Triunghiul dreptunghic şi Cartea chineză Tchen-Pey.

Iniţiatul se poate adresa exprimându-şi ideile cu ajutorul poveştilor simbolice corespunzătoare FAPTELOR sensului pozitiv.

Mulţi înţeleg încă, dacă nu sensul, cel puţin cuvintele care compun tablourile analogice corespunzătoare LEGILOR şi în sensul comparativ.

Înţelegerea totală a ultimei limbi pe care o foloseşte iniţiatul este rezervată doar adepţilor.

Înarmaţi cu elementele pe care le posedăm, putem totuşi aborda explicaţia parţială a acestei metode sintetice, ultima şi cea mai elevată dintre Ştiinţele oculte. Ea constă în a rezuma cu exactitate, într-un singur semn, faptele, legile şi principiile corespunzătoare ideii pe care vrem să o transmitem.

Acest semn, adevărată reflectare a semnelor naturale, se numeşte pantaclu.

Înţelegerea şi folosirea pantaclelor corespunde PRINCIPIILOR şi sensului superlativ în ierarhia ternară.

Noi avem două lucruri de ştiut în legătură cu aceste figuri misterioase, în primul rând construcţia lor, apoi, şi mai ales, explicarea lor.

Am oferit deja reducţia Mesei de Smarald în semne geometrice. Este un adevărat pantaclu pe care l-am construit astfel; totuşi, pentru mai multă claritate, vom construi un altul.

Secretul cel mai ascuns, cel mai ocult al sanctuarului, era, după cum ştim, demonstrarea existenţei unui agent universal, desemnat de o mulţime de nume, şi punerea în practică a puterilor achiziţionate prin studiul său.

Cum ar trebui să procedăm pentru a desemna această forţă printr-un semn?

Pentru aceasta să îi studiem proprietăţile.

Înainte de toate această forţă unică este dotată cu două calităţi polarizabile, asemeni Creatorului său pe care îl ajută să o constituie; ea este activă şi pasivă, atractivă şi repulsivă, pozitivă şi negativă în acelaşi timp.

Avem o mulţime de modalităţi de a reprezenta activul; îl vom putea desemna prin cifra 1 marcând pasivul prin cifra 2, ceea ce ar genera 12 pentru activ-pasiv. Acesta este procedeul pitagorician.

Putem de asemenea să-l desemnăm printr-o bară verticală, reprezentând pasivul printr-o bară orizontală; atunci vom avea crucea, altă imagine a activ-pasivului. Acesta este procedeul gnosticilor şi al Rozelor-Cruci.

Dar aceste două desemnări, semnificând activ-pasivul, nu menţionează pozitivul şi negativul, atractivul şi repulsivul.

Pentru a ne atinge scopul, ne vom căuta reprezentarea în domeniul formelor, în Natura însăşi, unde pozitivul va fi reprezentat prin plin şi negativul, dimpotrivă, printr-un vid. Din această manieră de a concepe activul rezultă imaginile faloide ale antichităţii.

Aşadar, un plin şi un vid, iată elementele graţie cărora exprimăm primele calităţi ale forţei universale.

Dar această forţă este de asemenea dotată cu o mişcare perpetuă, într-o asemenea măsură încât Louis Lucas a desemnat-o prin acest nume. Ideea mişcării ciclice răspunde în geometria calitativă cercului şi numărului zece.

Un plin, un vid şi un cerc.

Iată punctul de plecare al pantaclului nostru.

Plinul va fi reprezentat prin coada unui şarpe, vidul prin capul său şi cercul prin corpul său. Acesta este sensul **ουροδορος** (Uroboros) - ului antic.

Şarpele este încolăcit asupra lui însuşi în aşa fel încât capul său (vid-atractiv-pasiv) încearcă în continuu să îşi devoreze coada (plin-repulsiv-activ), care fuge într-o mişcare eternă.

Iată reprezentarea forţei. Com vom exprima legile?

Acestea, ştim acest lucru, sunt armonice şi prin urmare echilibrate. Ele sunt reprezentate în lume prin Orientul pozitiv al Luminii, echilibrat prin Occidentul negativ al Luminii sau pozitivul Umbrei; prin Sudul pozitiv al căldurii, echilibrat de Nordul negativ al Căldurii sau pozitivul Frigului. Două forţe, Lumina şi Căldura se opun una alteia în *pozitiv* şi *negativ* pentru a constitui un *cuaternar*, iată imaginea Legilor Mişcării desemnate prin Forţele sale Echilibrate.

Reprezentarea lor va fi crucea:

Vom adăuga aşadar între gura şi coada şarpelui sau în jurul lui imaginea Legii care conduce mişcarea, cuaternarul.

Cunoaştem forţa universală şi reprezentarea sa precum şi cea a legilor sale. Cum îi vom exprima mersul?

Ştim că această forţă evoluează şi evoluează continuu curente vitale care se materializează, apoi se spiritualizează, care ies şi intră constant în unitate. Unul dintre aceste curente, cel care merge dinspre Unitate spre Multiplicitate, este deci pasivul descendent; celălalt care merge de la Multiplicitate spre Unitate este activul ascendent.

Mai multe mijloace ne vor fi furnizate aşadar pentru a reprezenta mersul forţei universale.

O vom putea desemna prin două triunghiuri, unul negru şi descendent, celălalt alb şi ascendent. Aici se află procedeul folosit în pantaclul martinist.

O vom putea desemna prin două coloane, una albă, cealaltă neagră (procedeu urmat în Franc-Masonerie, coloanele JAKIN şi BOHAS) sau prin poziţiile date braţelor unui personaj, unul ridicat pentru a desemna curentul ascendent, celălalt lăsat spre pământ pentru a desemna curentul descendent.

Să reunim toate aceste elemente şi vom vedea apărând figura care constituie a 21-a cheie a Tarotului, imaginea absolutului.

Şarpele reprezintă forţa universală, cele patru animale simbolice, legea forţelor echilibrate emanate din această forţă, cele două coloane din centrul şarpelui, mersul Mişcării şi tânăra fată, produsul care rezultă, Viaţa.

Ουροδορος-ul considerat singur, fără dezvoltarea sa, exprimă aşadar unul dintre principiile cele mai generale care există.

Va fi următoarea imagine:

În Lumea divină : Din acţiunea Tatălui asupra Fiului.

În Lumea Intelectuală: Din acţiunea Libertăţii asupra Nevoii.

În Lumea Materială sau Fizică: Din acţiunea Forţei asupra Rezistenţei.

Această figură este încă susceptibilă de o mulţime de aplicaţii. Într-un cuvânt, este un pantaclu, o imagine a absolutului.

Explicarea Pantaclelor

Aceste figuri care par la prima abordare atât de misterioase devin totuşi, în marea majoritate a cazurilor, relativ uşor de explicat.

Iată care sunt regulile cele mai generale pe care le putem cita pentru această explicaţie:

A descompune figura în elementele sale;

A vedea situaţia pe care o ocupă aceste elemente în figură unele în raport cu celelalte;

A căuta ştiinţa de care se apropie cel mai mult pantaclul

I

Descompunerea Figurii în elementele sale

Orice pantaclu, oricât de complex ar părea, poate fi descompus într-un anumit număr de elemente raportându-se la geometria calitativă (vezi capitolul IV)

Vom trece în revistă un anumit număr de elemente graţie cărora munca va deveni mult mai uşoară.

Dar, înainte de toate, ţin să ofer o metodă pe care trebuie să o folosim întotdeauna când determinarea elementelor este dificilă, numărarea lor. Le găsim întotdeauna aranjate câte trei, câte şapte sau câte douăsprezece.

Dacă sunt aranjate câte trei, ideea pe care o conţin este cea Activ-Pasiv-Neutru şi consecinţele sale.

Dacă sunt aranjate câte şapte, ele se raportează fie la şapte planete, fie la culorile operei hermetice, şi a treia consideraţie (ştiinţa la care se raportează figura) lămureşte atunci descrierea.

În sfârşit, dacă sunt aranjate câte douăsprezece, ele exprimă orice mişcare zodiacală şi a Soarelui în special.

Odată înlăturată această dificultate, să vedem câteva dintre principalele elemente.

Crucea exprimă opoziţia forţelor două câte două pentru a da naştere celei de-a cincea esenţe.

Este imaginea acţiunii Activului asupra Pasivului, a Spiritului asupra Materiei.

În mod natural capul domină corpul, Spiritul domină Materia; când vrăjitorii vor să îşi exprime ideile într-un pantaclu, ei îşi formulează imprecaţiile distrugând armonia figurii, ei pun crucea cu capul în jos şi astfel exprimă următoarele idei:

Materia domină Spiritul;
Răul este superior Binelui;
Tenebrele sunt preferabile Luminii.

Omul trebuie să se lase ghidat doar prin cele mai joase instincte ale sale şi să facă totul pentru a-şi distruge inteligenţa, etc.

Ştim că crucea îşi exprimă ideile pentru că ea este formată dintr-o bară verticală (imagine a activului) şi o bară orizontală (imagine a pasivului) cu toate analogiile legate de aceşti termeni.

Pătratul exprimă opziţia forţelor active şi pasive pentru a constitui un echilibru; de aceea este în mod deosebit imaginea formei.

Triunghiul exprimă idei diferite urmând poziţiile pe care le ia vârful său.

Triunghiul însuşi este format din două linii opuse, imaginea lui 2 şi a antagonismului, care se va pierde în Infinit fără a se întâlni niciodată dacă o a treia linie nu ar veni să le unifice pe amândouă şi prin aceasta să le readucă la Unitate constituind prima figură închisă.

Triunghiul cu vârful în sus reprezintă tot ceea ce urcă de jos în sus.

Este în mod special simbolul Focului, al căldurii[118].

„Este misterul ierarhic al Luminii şi al Materiei radicale ale Focului Elementar, este principiul formal al Soarelui, al Lunii, al Stelelor şi al întregii Vieţi naturale.

[118] „Ca flacăra unei torţe tinde mereu să se ridice oricum am întoarce-o, la fel omul a cărui inimă este înflăcărată de virtute, orice accident i s-ar întâmpla, se îndreaptă mereu spre scopul pe care înţelepciunea i-l indică." (*Proverbe* de Brahme Barthrihari)

„Această lumină primitivă duce în sus toate fenomenele virtuții sale fiind purificată de Unitatea din care ea își împrumută ardoarea[119]."

Triunghiul cu vârful în jos reprezintă tot ceea ce coboară de sus în jos.

Este în mod deosebit simbolul Apei, al umidității.

„Este Apa supracelestă unde Materia metafizică a Lumii ieşite din Spiritul Prototip; Mama tuturor lucrurilor care produce Cuaternarul din Binar.

„Toate aceste mişcări tind în jos şi de acolo individualizează Materiile particulare şi corpurile tuturor lucrurilor dându-le existență.[120].

Unirea a două triunghiuri reprezintă combinația Caldului cu Umedul, a Soarelui cu Luna, principiul oricărei creații, circulația Vieții din Cer pe Pământ şi dinspre Pământ spre Cer, evoluția hinduşilor.

Această figură numită pecetea lui Solomon, reprezintă Universul şi cele două Ternare ale sale: Dumnezeu şi Natura; este imaginea Macrocosmosului.

Ea explică cuvintele lui Hermes în Masa de Smarald:

[119] *Umbra ideală a Înțelepciunii universale*
[120] *Umbra ideală a Înțelepciunii universale*

„El urcă de pe Pământ spre Cer şi iar coboară pe pământ şi primeşte forța lucrurilor superioare şi inferioare."

Ea reprezintă şi virtuțile **(η, ζασιλεια, χαι η δωξα, χαι η δυναμις)** răspândite în ciclurile generatoare (εις τους αιωνας) ale versetului ocult din Pater, a lui Saint-Jean, care este recitat încă de către preoții ortodocşi.

„Este perfecțiunea Universului în opera mistică de şase zile care vorbeşte Lumii despre sus şi jos, despre Orient şi Occident, despre Sud şi Septentrion.

„Astfel această hieroglifă a Lumii descoperă cele şapte lumini în Misterul celor şapte zile ale Creației, pentru că centrul Senairului face Septenarul pe care se derulează şi se află Natura şi pe care Dumnezeu l-a ales pentru a sanctifica Numele Său adorabil.

Spun aşadar că Lumina Lumii iese din Septenar pentru că urcăm în el în Denar care este Orizontul Eternității de unde pleacă toată bucuria şi virtutea lucrurilor." (*Umbra ideală*)

Cititorul trebuie să fie capabil, după indicațiile precedente, să înțeleagă aceste pasaje ca fiind ale unei scrieri de cel mai pur misticism.

II

Situaţia Elementelor

A determina elementele care compun un pantaclu, este un punct important, dar nu trebuie să se limiteze aici munca investigatorului.

Poziţia pe care o ocupă aceste elemente aruncă o lumină vie asupra punctelor obscure şi această poziţie este relativ uşor de detrminat prin metoda opoziţiilor.

Această metodă constă în a aplica inteligenţei unui element rămas obscur semnificaţia opusă a elementului plasat în opoziţie cu acesta.

Fie următorul element:

P

L **D**

Iată trei litere formând deviza lui Cagliostro.

Să presupunem că am ajuns să regăsim sensul primeia şi să vedem că semnifică: Libertate; mi-am văzut supoziţia confirmată de triunghiul cu vârf superior reprezentat prin cele trei puncte şi situat după el, caut semnificaţia celeilalte litere, **D**.

Conform metodei opoziţiilor, ştiu că această literă, opusă primeia, va avea un sens reciproc primului sens, Libertate; acest sens trebuie să fie conţinut de ideea de Necesitate. Dar triunghiul cu vârf inferior îmi indică imediat că această necesitate este pasivă în manifestările sale şi ideea de Datorie vine să îi ia locul literei **D**, reacţia lui **L** asupra lui **D** dând Puterea.

Acest exemplu foarte simplu permite sesizarea datelor metodei opoziţiilor care este de mare utilitate în explicarea

figurilor misterioase. Această metodă este mereu folosită desemnând opuşii prin culori diferite ca cele două coloane **J** şi **B** ale franc-masonilor, una roşie, cealaltă albastră, fie desemnându-le prin forme diferite ca gura şi coada şarpelui, imagini ale activului şi ale pasivului, sau simbolurile naşterii plasate pe coloanele masonice, fie dându-le direcţii diferite ca în Pecetea lui Solomon (cele două triunghiuri cu vârfurile opuse) sau în cruce (opoziţia liniilor).

Culori
Forme opuse
Direcţii

Acestea sunt cele trei moduri prin care sunt desemnate antagonismele în pantacle.

Regăsim aplicarea acestora în diferitele moduri de a reprezenta cuaternarul, imagine a absolutului. (vezi *Ciclul numerelor*, capitolul II)

Literal, cuaternarul (cele patru elemente) este desemnat prin patru litere ebraice יהוה.

Prima י (Iod) reprezintă Activul.

A doua ה (He) este imaginea pasivului.

A treia ו (Vau) reprezintă legătura care le uneşte pe cele două.

În sfârşit a patra ה (He) este al doilea He, repetat, şi indică perpetuitatea producţiilor Osiris-Isis.

Pentru a scrie aceste litere după modelul iniţiaţilor, trebuie să le dispunem în cruce astfel:

În acest caz direcţia indică semnificaţia elementelor, pentru că aceste elemente active (י iod şi ו vau) sunt pe aceeaşi linie verticală.

Elementele pasive pe aceeaşi linie orizontală.

Putem, de asemenea, să desemnăm acest cuaternar prin forme diferite:

Toiagul, imagine a activului, va reprezenta litera Iod י)

Cupa, scobită, imagine a pasivului, va reprezenta primul He ה.

Spada sau imaginea alianţei dintre activ şi pasiv,

Crucea va reprezenta litera Vau ו.

Discul va reprezenta două cupe suprapuse şi prin urmare de 2 ori 2 indicând repetiţia lui He ה.

Toiag sau Treflă	acestea sunt elementele
Cupă sau Inimă	imaginile absolutului
Spadă sau Pică	care constituie cărţile
Disc sau Caro	de joc.

Aceste elemente sunt pictate în două feluri opuse (roşii şi negre) pentru a arăta felul în care cuaternarul este format prin opoziţia două câte două a forţelor primordiale, una activă - roşie şi alta pasivă - neagră.

Iată rezumatul geometric pentru această modalitate de a considera cuaternarul:

Toiag
+
R
O
Cupă + __ negru __ - Disc
Ş
U
-
Spadă

Consideraţi a 21-a cheie a Cărţii lui Hermes şi veţi găsi toate acestea în cele patru animale simbolice.

Pe scurt, a doua metodă de explicare constă în a opune partea de sus a figurii cu partea de jos, dreapta cu stânga pentru a extrage astfel lămuririle necesare explicării.

Se întâmplă rar ca sensul unei figuri, oricât de misterioasă ar fi, să nu apară combinând prima metodă (separarea elementelor) cu aceasta.

Toate aceste consideraţii în legătură cu explicarea figurilor vor părea poate inutile pentru unii cititori: dar să se reflecteze că ştiinţa antică rezidă aproape în întregime în pantacle şi atunci, fără îndoială, vor scuza monotonia acestor detalii.

Nu regăsim aplicarea acestor date în modul de a scrie cele trei limbi primitive: Chineza, Ebraica, Sanscrita[121]?

Chineza se înscrie de sus în jos, adică vertical, şi de la dreapta la stânga.

Ebraica se scrie orizontal şi de la dreapta la stânga.

Sanscrita se scrie orizontal de la stânga-la dreapta.

După Saint Yves d'Alveydre[122], direcţia scrierii ar indica originea instrucţiei popoarelor.

[121] vezi operele lui Fabre d'Olivet despre limba ebraică

Dacă aplicăm aceasta scriiturilor anterioare, vom vedea că:

Toate popoarele care scriu asemeni chinezilor adică dinspre Cer înspre Pământ[123] au o origine care atinge de foarte aproape sursa primitivă (chinezii sunt singurii care posedă încă o scriere ideografică).

Toate popoarele care scriu ca Evreii, dinspre Orient spre Occident, şi-au primit instrucţia dintr-o sursă orientală.

În sfârşit, toate popoarele care scriu asemeni Sanscritului, dinspre Occident spre Orient, şi-au luat ştiinţa din sanctuarele primitive metropolitane din Occident şi mai ales de la Druizi.

Astfel, am putea considera chineza ca pe o rădăcină primitivă care, parte din cer, ar da ca rejeton ebraica sau sanscrita, urmând să fie considerată ca activă sau pasivă, ca orientală sau occidentală. Toate acestea se rezumă în următoarea schemă:

Sanscrită **C H I N E Z Ă** Ebraică

[122] *Misiunea evreilor*

[123] Moreau de Dammartin, în *Tratat despre Originea caracterelor alfabetice* (Paris, 1339), demonstrează că literele chinezeşti sunt extrase din configuraţia semnelor celeste.

III

Ştiinţa la care se referă Pantaclul

Este un lucru important să descompui o figură în elementele sale, să găseşti sensul acestor elemente prin metoda opoziţiilor; dar nu aici trebuie să se oprească munca cercetătorului.

Să presupunem că se întâmplă să raportăm la şapte planete cele şapte elemente ale unei analize dificile; ar fi satisfăcător?

Doar sensul general al Pantaclului poate clarifica acest subiect. Dacă este vorba despre Astrologie, sensul pozitiv atribuit planetelor va fi suficient; dacă este vorba despre Alchimie, sensul comparativ va fi util şi planetele vor desemna culorile operei[124]; în sfârşit dacă este vorba despre Magie, planetele se vor raporta numelor inteligenţelor care le guvernează.

Vedem ce importanţă are determinarea sensului unui pantaclu şi această determinare nu poate fi obţinută decât combinând primele două metode: 1. descompunerea în elemente; 2. opoziţia elementelor.

În sfârşit, să spunem că această specificare a sensului figurilor misterioase nu există aproape niciodată în figurile antice şi că ele nu desemnează analogic cele trei semnificaţii corespunzătoare celor trei lumi.

Să aplicăm acum datele anterioare la explicarea figurilor simbolice celor mai uşor de întâlnit ale Ştiinţei oculte.

[124] „Totuşi când regele a intrat, mai întâi s-a dezbracat de roba sa de postav din aur fin, bătută în frunze foarte răsfirate şi i-o dădu primului său om care se numeşte Saturn. Saturn o luă şi o păstră patruzeci de zile sau patruzeci şi două cel mult de când a luat-o; apoi regele se îmbrăcă din nou cu vesta sa din catifea fină şi i-o dădu celui de-al doilea om care se numeşte Jupiter, care o păstră douăzeci de zile întregi. Jupiter, din porunca regelui, i-o dădu Lunii, care este a treia persoană, etc." (Bernard le Trevisan)

Mă voi abţine să analizez explicaţiile pe care cititorul le va putea regăsi la fel de uşor ca mine prin folosirea metodelor de mai sus.

Sfinxul

Religiile se succed pe Pământ, generaţiile trec şi ultimii veniţi cred în orgoliul lor că pot sfida cunoştinţele Antichităţii. Mai presus de orice sectă, mai presus de orice ceartă, mai presus de orice greşeală se ridică Sfinxul imobil care răspunde printr-un tulburător: Ce sunt eu? ignoranţilor care blamează ştiinţa.

Templele pot fi distruse, cărţile pot dispărea fără ca cele mai înalte cunoştinţe dobândite de către antici să fie uitate. Sfinxul rămâne şi este de ajuns.

Simbol al Unităţii, el rezumă în sine formele cele mai ciudate ale ambelor.

Simbol al Adevărului, el arată raţiunea tuturor greşelilor chiar în contrastele sale.

Simbol al Absolutului, el manifestă cuaternarul misterios.

Doar religia mea este cea adevărată, strigă creştinul fanatic.

A voastră este opera unui impostor, doar a mea vine de la Dumenzeu, răspunde Evreul.

Toate cărţile voastre sfinte sunt copii ale Revelaţiei noastre, ţipă hindusul.

Toate religiile sunt minciuni, nimic nu există în afara Materiei, principiile tuturor cultelor vin din contemplarea astrelor, doar ştiinţa este adevărată, susţine savantul modern.

Şi Sfinxul se ridică deasupra tuturor disputelor, imobil, rezumat al Unităţii tuturor cultelor, al tuturor ştiinţelor.

Ei îi arată creştinului Îngerul, Vulturul, Leul şi Taurul care îi însoţesc pe evanghelişti; Evreul recunoaşte în el visul lui Ezechiel; hindusul, secretele lui Adda Nari şi savantul va trece disprețuitor când va regăsi sub toate aceste simboluri legile celor

patru forţe elementare: magnetismul, electricitatea, căldura şi lumina.

Nehotărât în legătură cu mersul său în viaţă, viitorul iniţiat îl întreabă pe Sfinx şi Sfinxul răspunde:

„Priveşte-mă, spuse el, am un cap uman în care sălăşluieşte ştiinţa, cum îţi indică ornamentele iniţiatului care îl decorează.

„Ştiinţa îmi conduce drumul în viaţă, dar singură ea nu este de mare ajutor. Am gheare de leu la cele patru membre ale mele; sunt înarmat pentru acţiune, îmi fac loc în dreapta şi în stânga, în faţă şi în spate, nimic nu rezistă în faţa vitejiei conduse de ştiinţă.

„Dar aceste labe nu sunt atât de solide decât pentru că ele sunt grefate pe şoldurile mele de taur. Când am întreprins o dată o acţiune, mi-am urmat scopul în mod laborios cu răbdarea boului care ară ogorul.

„În momentele de slăbiciune, când descurajarea mă învăluie, când capul meu nu se mai simte destul de puternic pentru a-mi dirija fiinţa, atunci îmi agit aripile de vultur. Mă ridic în domeniul intuiţiei, citesc în Inima Lumii secretele Vieţii Universale, apoi revin să îmi continui opera în linişte."

Capul meu îţi recomandă	să Ştii
Ghearele mele	să Îndrăzneşti
Şoldurile mele	să Vrei
Aripile mele	să Taci

Învaţă aşadar, să Vrei, să Afli, să Ştii, să Îndrăzneşti, şi dacă vei Şti, să Taci.

Urmează-mi sfaturile şi viaţa ţi se va părea dreaptă şi frumoasă.

„Fruntea Sfinxului vorbeşte de inteligenţă
Sânii săi de iubire, unghiile sale de luptă
Aripile sale sunt Credinţa, Visul şi Speranţa
Şi şoldurile de Taur munca de aici, jos.

„Dacă ştii să munceşti, să crezi, să iubeşti, să te apere,
Dacă nu, eşti înlănţuit de nevoi vii,
Dacă inima ta ştie să vrea şi spiritul tău să înţeleagă;
Rege al Tebei, te salut, iată-te încoronat[125]!"

CAP

ARIPI

ŞOLDURI

LABE **LABE**

În acest simbol al Sfinxului apar două mari opoziţii:

În faţă: Capul (ştiinţa) se opune labelor (curajul).

În spate: şoldurile (munca) se opun, de asemenea, labelor (curajul).

Între cele două: există intuiţia (aripile), care le reglează.

Curajul va acţiona într-un mod eficace dacă ştiinţa îl domină mereu atât cât să îl ghideze (labele din faţă).

(capul)

curajul în studii va fi încoronat de succes dacă se lasă condus de către Muncă şi Perseverenţă.

(labele din spate) (şoldurile taurului)

În sfârşit excesele în Acţiune sau în Studiu trebuie să fie temperate de uzajul imaginaţiei (aripile de vultur).

O altă opoziţie apare, cea dintre Sus şi Jos, armonizate prin Mijloc.

SUS - CAP - ARIPI
MIJLOC - ŞOLDURI DE TAUR
JOS - LABELE DIN FAŢĂ - LABELE DIN SPATE
\+ -

[125] Eliphas Lévi, *Fabule şi Simboluri*

Sus sălăşluiesc Ştiinţa şi Imaginaţia, jos practica în ştiinţă (labele din faţă), practica în imaginaţie (labele din spate).

Teoria trebuie să domine şi să conducă întotdeauna practica, cel care vrea să descopere adevărurile Naturii doar prin existenţa materială seamănă cu un om care ar vrea să treacă de cap pentru a-şi pune membrele în acţiune.

Nici teorie fără Practică.
Nici Practică fără Teorie.
Nici Teorie fără Muncă
Nici Practică
Iată ce ne mai spune Sfinxul.

Să rezumăm toate acestea într-o figură după indicaţiile pe care tocmai le-ai descoperit.

În faţă	Cap uman	=	Activ	+
+	labele din faţă	=	Pasiv	-
În spate	aripi de vultur	=	Activ	+
-	labele din spate	=	Pasiv	-
Mijloc	între cele două şi unindu-le	=		Neutru
∞	vedem şoldurile taurului	=		∞

Vom desemna partea din faţă a Sfinxului activ printr-o bară verticală.

Spatele pasiv îl vom desemna printr-o bară orizontală şi vom obţine următoarea figură:

Cap uman
I
Aripi de vultur - Şolduri - Labele din spate
I
Labele din faţă

Sau în rezumat:

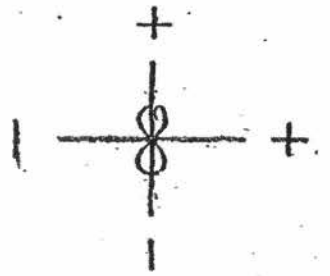

Această ultimă figură ne indică legile forţelor elementare emanate de Forţa Universală:

Nord - Frig – Negativul Căldurii
I
Occident — Soare sau — Orient -
Umbra - Negativul Viaţa Universală Pozitivul
Luminii a Lumii noastre Luminii
I
Sud - pozitivul căldurii

Aceasta este o altă semnificaţie a Sfinxului.

Piramidele

Sfinxul nu este singurul monument simbolic pe care ni l-a lăsat moştenire Egiptul.

Urmele centrelor antice de iniţiere subzistă încă în Piramide.

„În faţa oraşului Cairo, podişul Gizeh, care se detaşează ca un pinten din lanţul libic, poartă încă pe malul stâng al Nilului trei monumente care au sfidat acţiunea Timpului şi a oamenilor: sunt Piramidele.

„Aceste trei mase, cu baze pătrate, uşor inegale ca mărime, formează prin situarea lor un triunghi în care o faţă priveşte Nordul, alta Ocidentul şi a treia Orientul.

Cea mai mare, situată la unghiul din Nord şi spre Deltă, simbolizează forţa Naturii; a doua, ridicată la Sud-Vest, la distanţă de o săgeată faţă de prima, este simbolul Mişcării; şi ultima, construită la Sud-Est de aceasta, la distanţă de o aruncătură de băţ faţă de a doua, simbolizează Timpul.

La Sud de aceasta din urmă, la o distanţă mediocră, pe o linie care se prelungeşte de la Est la Vest, se înalţă trei alte piramide formând mase mai puţin considerabile şi în apropierea cărora se îngrămădesc numeroase pietre colosale pe care le-am putea considera ca ruinele unei a şaptea piramide.

Într-adevăr este permis să presupunem că egiptenii doriseră să reprezinte prin şapte vârfuri sau conoide în formă de flacără, cele şapte lumi planetare ai căror genii ne conduc Universul şi pe care le-a revelat Hermes." (Christian, *Istoria Magiei*, pp.99-100)

Fiecare piramidă este construită pe o bază pătrată, simbolizând prin aceasta materia, forma, semnul, adaptarea.

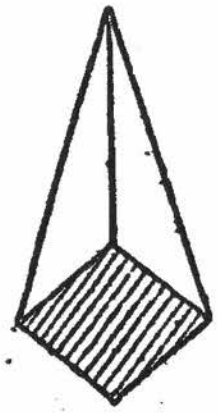

Elevarea fiecărei laturi este Ternară, simbolizând ideea şi teoria.

Ce înseamnă această supremaţie a Ternarului asupra cuaternarului?

Ternarul domină cuaternarul, adică:

Ideea	-	Semnul
Spiritul	-	Materia
Teoria	-	Practica.

Ansamblul piramidei este format din 4 şi 3, adică din şapte, simbol al alianţei dintre idee şi semn, dintre spirit şi materie, dintre teorie şi practică, este Realizarea.

În partea de sus Piramida ne arată un punct matematic (vârful său) de unde pleacă patru idei (patru triunghiuri). Aceste patru idei se bazează pe o formă unică (baza) şi prin aceasta îşi arată solidaritatea.

Regăsim în studiul acestor piramide, misterioasa tetragramă.

Pentagrama

Pentagrama sau steaua cu cinci colţuri, steaua arzătoare a francmasonilor, este încă un pantaclu şi încă unul dintre cele mai complete pe care ni le putem imagina.

Sensurile sale sunt multiple, dar ele conduc toate la ideea primordială a alianţei dintre cuaternar şi Unitate.

Această figură desemnează mai ales omul şi în această accepţiune pe care urmează să o studiem.

Vârful superior reprezintă capul, celelalte patru vârfuri, membrele omului. Putem considera, de asemenea, acest pantaclu

ca imagine a celor cinci sensuri; dar această semnificaţie prea pozitivă nu trebuie să ne oprească.

Fără a dori să explicăm aici în totalitate secretele acestei figuri, putem arăta cât de uşoară este interpretarea care poate ghida punerea sa în practică.

Într-adevăr, magicienii se folosesc, pentru a acţiona asupra spiritelor, *pentagrama cu vârful în sus*, vrăjitorii *pentagrama cu vârful în jos*.

Pentagrama cu vârful în sus indică omul a cărui voinţă (capul) conduce pasiunile (membrele).

Ideea fiind reprezentată prin 3 şi materia (diada) prin 2, putem demonstra această dominaţie a Spiritului asupra Materiei descompunând astfel Pentagrama:

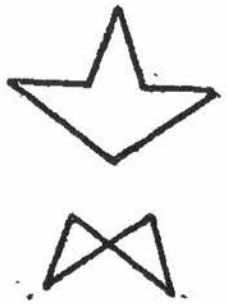

Pentagrama cu vârful în jos reprezintă aceeaşi figură ca şi crucea răsturnată, este omul ale cărui Pasiuni antrenează Voinţa, este omul pasiv, omul care îşi lasă voinţa subjugată de către spiritele rele, este Mediumul.

În această situaţie, Pentagrama indică materializarea Spiritului, omul care consimte în a-şi pune capul în jos şi picioarele în aer.

Pentagrama poate reprezenta aşadar Binele sau Răul în funcţie de direcţia pe care o urmează şi de aceea este imaginea omului, a Microcosmosului capabil de a face Bine sau Rău urmându-şi voinţa.

Triunghiul Dreptunghic

Există un pantaclu cunoscut din cea mai îndepărtată antichitate în China, este vorba despre triunghiul dreptunghic ale cărui laturi au o lungime specială.

Ele au respectiv 3, 4 şi 5 astfel încât pătratul ipotenuzei 5x5=25 este egal cu pătratul celorlalte două laturi 3x3=9 şi 4x4=16; 16+9=25.

Dar sensul atribuit acestui pantaclu nu se opreşte aici; numerele au într-adevăr o semnificaţie misterioasă pe care o putem interpreta astfel.

3. ideea, aliată cu 4, forma, face echilibru cu 5, Pentagrama sau Omul;

Sau, într-o altă interpretare:

Esenţa absolută 2, plus Omul 4, determină echilibrul Răului 5.

Vedem că această ultimă interpretare nu diferă de prima decât prin aplicarea aceloraşi principii la o lume inferioară, după cum arată următoarea dispoziţie:

Idee - Esenţă
Formă - Om
Om - Rău.

Studiul pentagramei ajunge în rest pentru a explica aceste contradicţii aparente.

Oferim cu rol informativ cartea chinezească *Tchen-pey*, bazată pe datele anterioare. Este extrasă din *Literele edificatoare* (t. 26, p. 146, Paris 1783). Misionarul care a tradus-o o declară anterioară incendiului cărţilor, 213 av. J.C. Claude de Saint-Martin a publicat un comentariu mistic al acestei cărţi în *Tratatul Numerelor* (Dentu, Paris, 1863).

După cum putem observa, această carte se bazează pe cele 22 de chei ale cărţii lui Hermes.

CELE 22 DE TEXTE
DIN CARTEA CHINEZEASCĂ TCHEN-PEY

1.

„În Antichitate, Tcheou-Kong l-a interogat pe Chang-kao şi a spus: Am auzit spunându-se că sunteţi priceput în ceea ce priveşte numerele; se spune că Pao-hi a oferit reguli pentru măsurarea cerului.

2.

Nu putem urca în cer, nu putem măsura pământul cu piciorul şi cu degetul; vă rog să îmi spuneţi fundamentele acestor numere.

3.

„Chang-kao spune:

4.

„Yu-en (cerc) vine din Fang (pătrat) 4 = 10

5.

„Fang vine din Ku.

6.

„Ku vine din multiplicarea lui 9 cu 9, ceea ce dă 81.

7.

„Dacă separăm Ku în două, facem un Keou larg de trei şi un Kou lung de patru. O linie King uneşte cele două laturi Keou, Kou face unghiuri, King este de cinci.

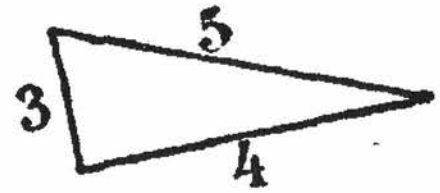

8.

„Vedeţi jumătatea lui Fang.

9.

„Fang sau Plat face numerele 3, 4, 5.

10.

„Din cele două Ku se obţine un Fang lung de 25, este Tsi-ku total al Ku (5 x 5 = 25).

11.

„Prin cunoaşterea fundamentelor acestor calcule, Zu a adus Imperiul într-o stare bună.

12.

„Tcheou-Kong spune:

„Iată cine este mare, aş dori să ştiu cum să folosesc Ku.

Chang-kao răspunde:

„Ku cel nivelat şi unit este pentru a nivela nivelul.

13.

„Yen-ku este pentru a vedea înaltul sau înălţimea.

14.

„Fou-ku este pentru a măsura profunzimea.

15.

„Go-ku este pentru a şti depărtarea.

16.

„Ouan-ku este pentru cerc.

17.

„Ho-ku este pentru Fang.

18.

„Fang este din resortul Pământului. Yu-en este din resortul Cerului, Cerul este Yu-en, Pământul este Fang.

19.

„Calculul lui Fang este tien. Din Fang vine Yu-en.

20.

„Figura Ly este pentru a reprezenta, a descrie, a observa Cerul. Desemnăm Pământul printr-o culoare brună şi neagră. Desemnăm Cerul printr-o culoare amestecând galben şi roşu aprins.

„Numerele şi calculul pentru Cer sunt în fidura Ly. Cerul este ca un înveliş, Pământul se găseşte sub acest înveliş şi această figură sau instrument serveşte la cunoaşterea adevăratei situaţii a Cerului şi a Pământului.

21.

„Cel care cunoaşte pământul se numeşte înţelept şi abil. Cel care cunoaşte cerul se numeşte Puternic înţelept fără pasiuni. Cunoaşterea lui Keou-ku dă înţelepciunea, prin ea cunoaştem pământul; prin această cunoaştere a pământului ajungem la cunoaşterea cerului şi dacă eşti puternic înţelept şi fără pasiuni, eşti Ching. Laturile Keou şi Ku au numerele lor; cunoaşterea acestor numere o dovedeşte pe cea a tuturor lucrurilor.

22.

Tcheou-Kong spune:

„Nu există nimic mai bun.

PARTEA A III-A

Introducere

ADAPTAREA ŞTIINŢEI OCULTE

Capitolele anterioare i-au furnizat cititorului cheia uşii misterioase care separă lumea vizibilă de lumea invizibilă.

Am văzut modul în care Ştiinţa era ascunsă, modul în care ea ascundea ceea ce descoperise, să vedem acum ce putem dezvălui în legătură cu însuşi obiectul acestor precauţii: Lumea invizibilă.

Să deschidem uşa şi să nu ne lăsăm orbiţi de lumina care răzbate, să nu ne fie teamă să spunem ceea ce trebuie spus, pentru că maeştrii au vrut ca anumite mistere să fie revelate în secolul al XIX-lea şi tot ceea ce este scos la lumina zilei va rămâne ascuns pentru profanii şi pentru spiritele vinovate. Ce aţi sesizat aşadar în această zonă ascunsă a Universului?

O istorie ocultă precedând şi creând istoria evidentă a istoricilor asemeni sevei ascunse sub scoarţă, care precede şi creează frunzele şi florile patente ale copacului.

O ştinţă ocultă dominând ştiinţele profane, aşa cum Soarele îşi domină cortegiul de planete în învăţătura exoterică: ştiinţa sufletului care vine să ilumineze ştiinţa corpului.

O artă ocultă: a lega şi a dezlega sufletele. Cel mai înalt punct de elevare pe care îl poate atinge un om încarnat. Dar despre acest subiect nu trebuie să vorbim încă fără prudenţă.

Să spunem totuşi tot ceea ce poate fi spus în legătură cu Invizibilul şi cu misterele sale.

Istoria Pământului şi transformările sale revelând cauzele reale ale evoluţiei şi ale involuţiei continentelor, raselor şi popoarelor.

Istoria sufletului uman şi a transformărilor sale.

Istoria Universului şi a forţelor naturale, umane şi divine în acţiune în acest Univers.

Fiecare învăţătură cuprinde trei grade:

- Gradul pozitiv sau studiul fizic;
- Gradul superlativ sau studiul metafizic;
- Gradul comparativ sau studiul analogic formând mijlocul dintre cele două studii de mai sus.

Să luăm un exemplu:

Studiul Cerului cuprinde:

- Studiul fizic care se raportează într-o anumită măsură la ceea ce numim astăzi *Astronomie*;
- Stiudiul metafizic, care se raportează la ceea ce a devenit *Astrologia în partea sa teoretică şi elevată*: Genealogia.
- Studiul analogic sau studiul *Influenţelor*, prin care Astrologia se apropie de Ştiinţa Temperamentului, de Istoria naturală şi de Medicină.

Este foarte uşor să găseşti, chiar şi în zilele noastre, aceste două diviziuni ale oricărei ştiinţe cu adevărat sintetice; pentru că doar în epoca Renaşterii toate ştiinţele umane au fost tăiate în două.

Partea fizică şi materială a fiecărei ştiinţe a devenit de atunci un tot separat botezat cu numele pompos de *Ştiinţă exactă sau pozitivă.*

Partea metafizică şi analogică a fiecărei ştiinţe a fost disprețuită şi respinsă şi a fost inclusă în *Ştiinţele Oculte.*

Istoricii au avut chiar curajul de a pretinde că partea metafizică constituise începutul şi bâlbâiala fiecărei ştiinţe; dar faptele se acumulează astăzi pentru a arăta greşeala grosolană a spuselor istoricilor.

Să dăm câteva nume de ştiinţe mutilate astfel.

VIZIBIL	INVIZIBIL	
SECŢIUNEA CORPORALĂ SAU MATERIALĂ A ŞTIINŢEI - Partea Pozitivă	SECŢIUNE VIE SAU ANIMICĂ - Partea Analogică	SECŢIUNEA SPIRITUALĂ SAU METAFIZICĂ - Partea Cauzală
Fizică Chimie Astronomie Matematică numere (aritmetică) forme (geometrie) semne (algebră şi desen). Istorie naturală. Zoologie. Botanică. Mineralogie. *Anatomie.* *Fiziologie.* *Psihologie.*	Magia Naturală Alchimia Astrologia (studiul influenţelor) Influenţe şi raporturi vii ale numerelor. - Magie. Influenţe şi raporturi vii ale formelor. - Matematică. Influenţe şi raporturi vii ale semnelor. - Hieroglifism. Natura Vie. - Terapeutica sacră. *Psihurgia*	Metafizica Filosofia Hermetică. Genealogia (studiul cauzelor spirituale). (aplicaţie Mitologia). Crearea numerelor. Crearea Formelor. - THORAH. Crearea semnelor. (Pitagorism). Principiul Naturii *Teurgia*

Cei care vor citi cu atenţie acest tabel îşi vor da seama de spaţiul care ar fi necesar pentru a dezvolta fiecare element.

Nu dorim să intrăm în astfel de detalii aici, vrem doar să îi arătăm cititorului cum a fost înşelat spunându-i-se că *partea vizibilă* a fiecărei ştiinţe constituia ştiinţa şi cum i s-a scuns în mod sistematic, fiind învăţat să disprețuiască întreaga *parte invizibilă* - singura cu adevărat vie.

De aici dezvoltarea tuturor acestor ştiinţe moarte care îl pun pe inginerul ce termină Şcoala politehnică într-o stare constantă de inferioritate, din punct de vedere al invenţiilor, în raport cu muncitorul sau cu ignorantul ghidat de facultăţi intuitive.

Toţi iniţiaţii au semnalat cauza acestei erori şi Calude de Saint-Martin, filosoful necunoscut, povesteşte în *Crocodilul*[126] cum au pierdut savanţii cheile de aur.

Malfalti de Monteregio, în a sa *Mathese*[127], oferă modul de a reface legătura ruptă şi, mai aproape de noi, un simplu ţăran, Louis Michel (de Figanieres) dezvoltă, în stare de inspiraţie, cele mai înalte idei despre Adevărul viu şi despre Ştiinţa vie universală[128].

Orice s-ar spune, Ştiinţa ocultă este sinteza acestor ştiinţe şi trebuie să avem grijă să nu o confundăm cu ceea ce dicţionarele numesc *Ştiinţele oculte*, care includ două dintre cele mai elevate secţiuni ale fiecărei ştiinţe; dar care nu au, luate separat, caracterul unitar şi sintetic al Ştiinţei oculte.

Credem că este util de adăugat un rezumat al înaltelor învăţături tradiţionale, cel puţin referindu-ne la punctele indispensabile.

Vom aborda doar obiectele următoare, lăsând restul pentru un studiu mult mai extins:

Pământul şi istoria sa secretă;

Rasa albă şi constituirea tradiţiei;

Evoluţia Spiritului nemuritor al omului şi diferitele sale planuri de existenţă;

Fiinţele invizibile cu care omul se află în raport în aceste diverse planuri.

---

[126] Claude de Saint-Martin, *Crocodilul* sau Războiul dintre Bine şi Rău

[127] Malfalti de Monteregio, *Mathese* (republicată în jurnalul *Vălul lui Isis*, 5, strada Savoie, Paris)

[128] Louis Michel (de Giganieres), *Opere* (*passim*)

CAPITOLUL VII

PĂMÂNTUL ŞI ISTORIA SA SECRETĂ

Dacă privim un glob terestru reproducând starea actuală a continentelor şi a mărilor, şi dacă ne ataşăm de descrierea fizică a ceea ce vedem, vom face precum analistul care descrie exteriorul unei cărţi, greutatea sa, etc, fără a şti ce se află înăuntru.

Dacă, crezând că avansăm astfel, ne adresăm geologului, acesta ne va povesti istoria fizică şi chimică a materialelor care au servit la construirea cărţii noastre. Va fi deja mult mai interesant, dar nu va fi complet.

Să ne adresăm iniţiatului şi să îi cerem cheia a ceea ce este scris în această carte colosală care este globul tersetru. Şi iniţiatul ne va răspunde: IEVE.

IEVE ceea ce înseamnă ciclul numărului Patru şi acesta se transcrie în limbaj astronomic şi fizic: Est-Vest-Sud-Nord.

În acest moment Pământul este format dintr-un singur continent: Europa. Toate celelalte suprafeţe nu sunt decât resturi de continente dispărute sau în curs de transformare.

Ori, Europa înseamnă Nord şi Rasa Albă, şi acest fapt presupune că această rasă a fost precedată de alte rase umane şi, în concluzie, de alte continente complete, *pentru că fiecare rasă umană realmente diferită este produsul evoluţiei unui continent* real, pesonal şi diferit.

A existat aşadar o rasă Sud, Rasa Neagră, pentru care Africa reprezintă astăzi locul de origine.

O rasă Vest, Rasa Roşie, al cărei loc de origine este reprezentat de America.

Şi, în sfârşit, o rasă Est, Rasa Galbenă, al cărei punct de plecare îl constituie Asia: toate acestea după ciclul ESVN.

care se traduce mai bine EV-SN (Est-Vest, Sud-Nord) din punctul de vedere al Istoriei.

Trebuie să ne amintim de o observaţie capitală.

În orice dispariţie sau evoluţie a unui continent, locul acestui continent care a dat naştere rasei umane caracteristice a respectivului continent, supravieţuieşte şi trăieşte ca martor pe planetă.

Iată raţiunea de a fi reală şi filosofică a acestor mase de pământ pentru care geograful ne descrie corpul şi geologul viaţa.

Iniţiatul singur ne poate vorbi despre Spirit.

Pământul a fost aşadar dominat succesiv de către patru mari rase:

- Rasa Galbenă.
- Rasa Roşie.
- Rasa Neagră
- Rasa Albă.

Fiecare dintre aceste rase a creat, din punctul său personal de vedere, o evoluţie intelectuală încoronată de o Ştiinţă şi o Tradiţie şi confirmată printr-o Involuţie a Divinităţii în respectiva rasă.

Mai mult, fiecare rasă a folosit procedee specifice pentru a se ridica de la starea instinctivă la starea de iluminare divină. De

aici diferenţa aparentă dintre diversele tradiţii sub care găsim mereu o unitate pe care doar iniţiatul o poate înţelege în întregime.

Vom vorbi mai târziu despre aceste tradiţii, să revenim acum la istoria Pământului.

*
* *

Totul este viu în Natură. Pământul este o fiinţă, o fiinţă vie la fel ca un câine, ca un copac, un om, un mineral sau Soarele.[129]

Aceste legi ale vieţii Pământului au fost percepute vag de către Ştiinţa Pozitivă sub numele de Magnetism terestru, de electro-magnetism cu efectele şi cauzele lor.

Înclinaţia Pământului pe elipsă şi deplasările periodice ale polului terestru determină anul platonic (25.000 de ani).

Dacă Ecuatorul şi Elipsa s-ar confunda, Pământul ar fi într-o stare de armonie fizică din punct de vedere al anotimpurilor, climatelor, pe care le ignoră în totalitate.

Pentru că această armonie nu există, polii tereştri oscilează periodic şi, din această oscilaţie, derivă transformările suportate de continente şi gravate în memoria oamenilor sub formă de cataclisme geologice sau de potop.

Fiecare pol terestru poate ocupa, conform tradiţiei secrete (dar nu şi ştiinţei actuale), opt situaţii succesive în raport cu ecuatorul.

Aici este *legea celor opt poli tereştri* pe care ne vom mulţumi să o numim fără a intra în detalii.

De unde vine această înclinaţie a elipsei în raport cu ecuatorul? Toate iniţierile sunt unanime în legătură cu acest subiect; vine de la LUNĂ.

Luna, destinată iniţial să facă parte integrantă din Pământ, a fost proiectată în spaţiu şi această proiectare a determinat

[129] vezi pentru detalii: *Viaţa universală* a lui Louis Michel de Figanieres

cataclismul cunoscut sub numele de potop universal, pentru că înclinaţia pe elipsă s-a produs în acel moment şi apele polului au măturat toate continentele locuite.

Louis Michel oferă cheia acestui mister povestind că Pământul a fost format din patru planete pe cale de dezintegrare devenite continente terestre şi că Luna, menită să formeze un continent, a refuzat să fie combinată cu celelalte planete şi a fost condamnată, prin propria sa voinţă, să se dezintegreze cu titlu de simplu satelit.

Să nu uităm că există popoare ale căror nume indică faptul că nu au cunoscut Luna.

Cititorul trebuie doar să întrevadă acest mister şi nu vom insista mai mult asupra acestui aspect.

Fiecare continent, conducându-şi rasa umană către civilizaţie, rasa evoluată a găsit de fiecare dată marile legi secrete ale Naturii.

Printre aceste legi, cele care se raportează la viaţa terestră şi la fazele sale a dat naştere revelaţiei ciclurilor.

Fiinţa umană manifestă la exterior funcţiile sale vitale prin pulsaţii ale inimii (de 60-70 pe minut) şi prin expiraţii şi inspiraţii (20 pe minut). Bătăile inimii manifestă, de asemenea, doi timpi de contracţie (sistola) şi de dilatare (diastola) inimii.

Mai mult, fiinţa umană parcurge patru stadii: copilăria, tinereţea, maturitatea şi bătrâneţea, traversând perioade de veghe şi perioade de somn, corespunzătoare în general zilelor şi nopţilor.

Iată un rezumat rapid a ceea ce am putea numi cicluri ale vieţii umane, începând de la pulsaţii pentru a ajunge la perioada de 20 de ani pe care se extinde fiecare vârstă (copilărie, tinereţe, etc.) a fiinţei umane.

Iniţiaţii ştiau că omul încarnat nu făcea decât să reflecte la dimensiuni reduse legile marelui om celest şi au fost conduşi la a căuta pentru rase mai întâi, apoi pentru umanitatea terestră, apoi pentru universul însuşi, perioadele ciclice analoage celor ale

fiinţei umane şi cuprinzând în dezvoltările lor atât Pământul cât şi fiecare dintre popoare şi fiecare dintre rase.

Astfel, reacţia zilei şi a nopţii, produsă prin situarea respectivă a Pământului şi a Soarelui, a dat naştere zilei şi nopţii terestre, manifestând sistola şi diastola planetei şi cuprinzând fiecare o dimineaţă, un prânz, o după-amiază şi o seară, manifestând pulsaţiile locale ale corpului terestru, numărate în ore, minute şi secunde.

Poziţiile respective ale Pământului şi ale Lunii au produs o perioadă care a reprezentat pentru Pământ ceea ce inspiraţia şi expiraţia reprezentau pentru om; o lună împărţită în patru săptămâni; două de inspirare (N. L. şi P. L.) şi două de expiraţie (P. L. şi N.L.).

Mişcarea Pământului în jurul Soarelui (conform teoriilor actuale) reproduc pentru Pământ, sub numele de an, ceea ce ziua era pentru om, anul cuprinde o perioadă de activitate (Primăvară-Vară) corespunzătoare perioadei (miezul nopţii-prânz); şi o perioadă de producţie şi odihnă (Toamnă-Iarnă) corespunzătoare perioadei (Prânz-Miezul nopţii) a zilei.

Se cuvine să le adăugăm acestor etape perioada electro-magnetică de 520 de ani (redescoperită în zilele noastre de Bruck)[130], care este pentru Pământ ceea ce este anul pentru om, şi marele an platonic de 25.000 de ani este pentru Pământ ceea ce este una dintre cele patru vârste pentru fiinţa umană.

Să ni se permită aici o scurtă digresiune cu privire la această lege cuaternară despre care am vorbit deja pe parcursul operei noastre şi a cărei *adaptare* o realizăm aici.

Legea generală ni se prezintă sub forma a două mari perioade, una de ascensiune, alta de declin, separate fiecare de o perioadă caracteristică ce anunţă că se va schimba direcţia curentului.

Astfel, pentru a reprezenta ziua omului avem următoarea figură:

[130] Bruck, *Magnetismul terestru*

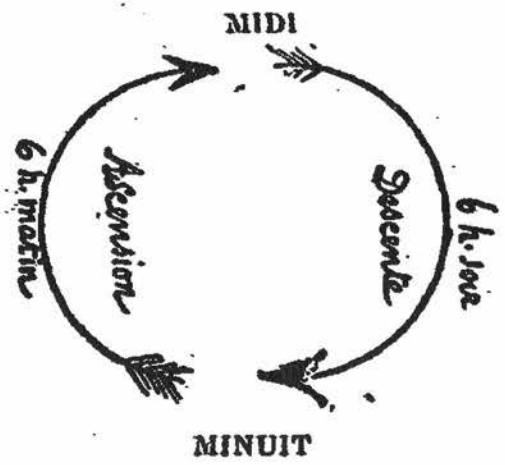

Această figură este aplicabilă tuturor perioadelor, chiar şi celor mai mici, de tipul circulaţiei.

Într-adevăr, diastola şi sistola sunt separate fiecare de o perioadă de odihnă a inimii.

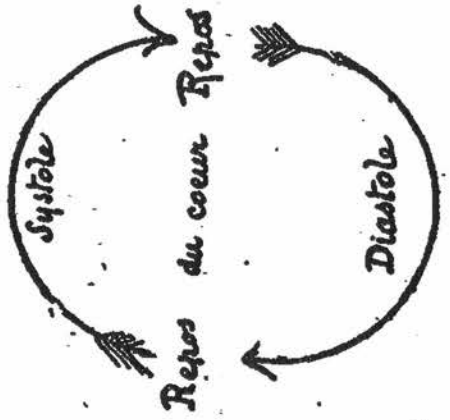

Această lege este, aşadar, o lege realmente universală şi se aplică la fel de bine evoluţiei cât şi involuţiei Forţei Divine în

Univers cât şi circulaţiei forţei vitale purtate de sânge în organismul uman.

Astfel, vechile colegii iniţiatice stabiliseră pentru fiecare rasă umană şi pentru fiecare popor perioade ciclice în timpul cărora acea rasă sau acel popor îşi trăieşte perioada copilăriei, a tinereţii, a maturităţii sau a bătrâneţii.

Brahmanii indieni, moştenitori ai tradiţiei negre şi a unei părţi din tradiţia galbenă au, la rândul lor, mari perioade de 432.000 de ani, aplicabile raselor umane.

Dar nu trebuie să uităm că, într-o familie, când bunicul ajunge aproape de mormânt, nepotul încă mai creşte în stadiul de copil. Dacă am vrea să îi aplicăm acestui copil legile care i s-au aplicat bunicului său am face o mare greşeală.

Ori, *fiecare dintre emisferele terestre are legi de evoluţie şi de involuţie complementare în mod reciproc* şi când umanitatea unei emisfere este în stadiul de bătrâneţe, plină de experienţă, cealaltă umanitate a celeilalte emisfere este în stadiul copilăriei şi *invers*.

Actualmente (1896), Orientul şi în special Asia se află la epoca înţelepciunii şi a bătrâneţii, în timp ce Europa, pivot central, îşi încheie adolescenţa şi America iese din mormânt în starea de copilărie spre tinereţe.

Brahmanii indieni ştiu foarte bine că Europa şi-a avut Mesia acum abia 20 de secole, în timp ce Asia şi l-a avut pe al său în urmă cu mai mult de 87 de secole şi, totuşi, anumiţi scriitori din Occident ar dori să aplice emisferei noastre legile ciclice care conduc Orientul şi pretind că noi suntem într-o perioadă de obscurizare şi de involuţie (Kali-Youga). Este o greşeală foarte mare de care trebuie să se ferească toţi ocultiştii din Occident; pentru că ar fi foarte periculoasă pentru intelectualitatea rasei noastre.

Când un continent se afundă în Pământ, un altul se naşte în emisfera opusă, şi ar însemna să nu cunoaştem nici o lege a Creaţiei dacă am vrea să aplicăm continentului care vine legile continentului care dispare. Or, acest lucru este la fel de adevărat

pentru o rasă , pentru un popor dar şi pentru un om. Să evităm, aşadar, cu grijă o astfel de eroare şi să nu credem că doar ciclurile brahmanice sunt aplicabile Europei sau Americii, cel puţin cu privire la modul lor de aplicare.

„Brahmanii înşişi preconizează astăzi Satya-Youg (epoca neagră) şi calomniază epoca actuală şi acest lucru în ciuda propriilor lor anale care semnalează a treia epocă drept cea mai strălucitoare şi cea mai fericită. A fost vârsta maturităţii lor; astăzi ei sunt în decrepitudine; şi privirile lor, asemeni celor ale bătrânilor, se întorc adesea spre perioada copilăriei[131]":

Înarmaţi cu aceste date, putem aborda acum fără teamă istoria raselor care au dominat Pământul.

Rasele galbene, roşii, negre şi albe şi-au îndeplinit evoluţia succesivă pe aceeaşi planetă sau fiecare continent terestru nu este decât cristalizarea unei alte planete.

Resturile a patru dintre aceste planete au format Pământul după cum ne învaţă înalta revelare semnată de Louis Michel de Figanieres[132]?

Luna este unul dintre aceste continente destinate pentru a forma Pământul şi care a fost separată voluntar de celelalte, determinând astfel non armonia terestră şi devenind nu un satelit normal ci un cancer al Pământului?

Sunt chestiuni prea elevate şi prea grave pentru a fi tratate în câteva pagini. Curioşii sunt invitaţi să citească în legătură cu această temă operele lui Louis-Michel de Figanieres, în ciuda dificultăţii lor aparente şi să considerăm problema ca fiind rezolvată începând istoria noastră atunci când toate continentele terestre sunt formate şi urmând metoda lui Fabre d'Olivet, fără a merge nici mai departe nici mai sus.

Vom lăsa, aşadar, deoparte istoria rasei Galbene, a rasei Orientale ale cărei resturi le vom regăsi cu Fo-hi.

---

[131], p.102

[132] *Viaţa universală*

Rasa Occidentală şi rasa Roşie, care ţinuse sceptrul civilizaţiei pe Pământ înaintea Negrilor, (vom aminti de frumoasele colonii din Marea Britanie, din Bretania, din Spania şi din Ţările de Jos, din Italia unde Etruscii erau o colonie roşie şi în sfârşit în Egipt unde rasa roşie a fondat colonia atlantă, după marea catastrofă), le transmit celorlalte rase înaltele adevăruri ale iniţierii.

Începem să aflăm abia acum în Occident, că Egiptul era o colonie de roşii, dintre care cele mai frumoase rămăşiţe au fost regăsite în Peru[133].

Dispariţia Atlandidei transferă sceptrul Puterii în mâinile rasei negre care a cucerit imediat tot pământul locuibil în acea vreme.

Rasa Albă se năştea atunci în apropiere de Polul Nord.

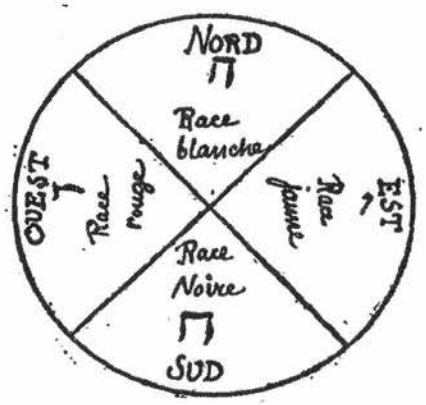

„Voi călători într-o epocă destul de îndepărtată de cea în care trăim; şi îmi voi întări ochii care ar putea fi slăbiţi de o lungă

[133] Pentru a-ţi da seama de adevărul acestei aserţiuni este suficient să compari hieroglifele, Sfinxul, Piramidele Peruvienilor, sau arta etruscă şi arta egipteană. Vezi pentru detalii: *Istoria naţiunilor civilizate ale Mexicului şi ale Americii de Sud*, 4 volume, scrisă de abatele Brassan de Bourbourg; *Id Caria Americană*, de colonelul Dussaert (Paris 1882) şi *Ocultul la Aborigenii din America de Sud*, de doctorul Henri Girgois, care dă argumente puternice care nu apără aceeaşi teză

prejudecată, şi voi fixa de-a lungul secolelor momentul în care Rasa Albă, din care facem parte, şi-a făcut apariţia pe scena lumii.

În acea vreme, a cărei dată voi încerca să o determin ulterior, Rasa Albă era încă slabă, sălbatică, fără legi, fără arte, fără cultură de nici un fel, golită de amintiri şi prea lipsită de înţelegere pentru a concepe vreo speranţă. Ea locuia în prejma Polului Boreal, de unde îşi are originea.

Rasa Neagră, mai veche decât ea, domina atunci pământul şi ţinea sceptrul ştiinţei şi al puterii: ea stăpânea toată Africa şi cea mai mare parte a Asiei, unde cucerise şi comprimase Rasa Galbenă.

Câteva rămăşiţe ale Rasei Galbene lâncezeau obscur pe vârfurile celor mai înalţi munţi ai Americii şi supravieţuiau oribilei catastrofe care tocmai le lovise; aceste fragile rămăşiţe erau necunoscute; Rasa Roşie căreia îi aparţinuseră, posedase până nu demult emisfera Occidentală a Globului; Rasa Galbenă, pe cea Orientală, Rasa neagră, pe atunci suverană, se întindea la Sud pe linia ecuatorială; şi, după cum am spus, Rasa Albă, care nu făcea decât să se nască, rătăcea în împrejurimile Polului Boreal[134]."

Să ni se permită aici să facem dreptate şi să exprimăm toată admiraţia noastră în faţa iniţiatului care, devansând descoperirile criticii istorice contemporane a ştiut să smulgă din Planul astral, unde era fixată, istoria rasei noastre.

Toate şcolile iniţiatice din Occident trebuie să onoreze ca pe unul dintre cei mai mari maeştri pe care i-a trimis Providenţa, pe autorul Istoriei Filosofice a Genului Uman, Fabre d'Olivet.

În faţa muncii acestui mare spirit, studentul se opreşte, curpins în acelaşi timp de teamă şi de admiraţie, şi iniţiatul salută în limba sa spiritele celui care a cerut Rugăciunii şi Extazului cheile pe care predecesorii săi le înstrăinaseră şi le renegaseră.

[134] Fabre d'Olivet, *Istoria filosofică*, p. 67

Maestru venerat, oricare ar fi loviturile pe care calomnia Institutelor şi Academiilor le îndreaptă către domnia voastră, fiţi sigur că veţi găsi în inima oricărui elev adevărat al tradiţiei occidentale, un adăpost pentru viitor.

Fabre d'Olivet a fost lumina curentului pitagorician şi opera sa magnifică expune o singură latură a revelaţiei – latura enciclopedică.

Unui alt mare iniţiat, dublat de un om cu suflet mare, Saint Yves d'Alveydre, îi datorăm revelarea şi justificarea celuilalt curent: curentul Bisericii Patriarhilor, a Profeţilor lui Iisus, adică latura vie şi polul de iubire creatoare al revelaţiei pe care o vom aborda la finalul acestui tratat.

Şi acum, voi rezuma cât mai bine cu putinţă istoria rasei noastre aşa cum ne-a transmis-o Fabre d'Olivet ale cărui opere trebuie să fie vademecumul oricărui ocultist veritabil la începutul studiilor sale.

Rasa Albă, născută în apropierea Polului Nord, a fost mai întâi în stadiu sălbatic şi rătăcitor, ignorând faptul că au mai existat alte fiinţe umane pe Pământ.

Protejaţi de climatul lor, Albii au crescut ca număr şi ca forţă. Apoi a început coborârea progresivă spre Sud, traversând imensele păduri ale Pământului Cailor Ross-land (Rusia de astăzi) care i-au adus pe Albi până pe pământurile superioare Poll Land (Polonia) şi de acolo pe pământurile înalte Teuts-Land (Europa Centrală), limitate la nord de Graniţa Sufletelor D'AHN-Mark şi la vest de pământurile inferioare Holl-Land şi Gholl-Land (Galia). Aici a avut loc întâlnirea dintre Rasa Albă şi Rasa Neagră.

Albii, slabi şi fără arme serioase, au fost luaţi în masă ca sclavi şi au fost însărcinaţi cu muncile în mine sau în construcţia fortăreţelor. Dar, au învăţat în suferinţă, să folosească armele perfecţionate de către duşmanii lor şi, la umbra pădurilor impenetrabile, s-au perfecţionat în arta de a lupta împotriva Negrilor.

Dar, în ciuda tuturor lucrurilor, bazându-se doar pe forţele lor fizice, albii nu ar fi făcut progrese rapide fără ajutorul Providenţei Divine care avea planuri mari pentru rasa lor.

Femeia a fost aleasă de la început de Invizibil pentru a acţiona profetic asupra Rasei Albe, iar Albii îşi datorează sănătatea profeţiei unei femei în stare de extaz, Voluspa.

Doi mari şefi albi au fost avertizaţi de către Voluspa că luptătorii negri, ascunşi în număr mare în împrejurimi, nu aşteptau decât sfârşitul luptei dintre albi pentru a interveni şi a-i nimici pe supravieţuitori. Această revelaţie supranaturală a lovit puternic spiritul celor doi şefi care s-au unit şi i-au exterminat pe negri.

Dar, plini de recunoştinţă pentru cea care făcuse profeţia, ei au creat, începând cu acea zi, colegiile preoţeselor şi autoritatea druidelor a crescut rapid.

Acestea au pierdut curând orice uniune reală cu invizibilul celest şi, pentru a-şi masca slăbiciunea, ele au introdus în rasa albă sacrificiile umane şi regimul terorii. Astfel, femeia, pe atunci atotputernică, a provocat reacţia teribilă care urma să îl priveze pe bărbat de orice libertate pentru mult timp.

Deja o parte a celţilor fusese expatriată pentru a scăpa de despotismul druidelor (spre anul 10.000 înainte de Hristos) şi câştigase teritoriu de-a lungul regiunilor ocupate de către negri, ţinutul care avea să devină Arabia. O parte dintre aceşti celţi rătăcitori sau *bodhoni* va constitui mai târziu, după nenumărate vicisitudini, poporul evreu[135]. Aceasta este originea statutului inferior al femeii la evrei.

Să revenim la celţii noştri rămaşi în Europa sub tirania druidelor.

---

[135] Din amestecul care s-a realizat atunci între sângele borean şi cel sudic (boreal) au apărut arabii. Toate cosmogoniile unde găsim femeia prezentată drept cauza răului şi sursa fecundă a tuturor nefericirilor care au asaltat pământul, au apărut de aici. (Fabre d'Olivet, *Istoria filosofică*, p.173, primul volum)

Rasa Albă a fost pe punctul de a fi nimicită de un flagel teribil: lepra, contractată în comunicările cu negrii şi care a cunoscut progrese înspăimântătoare - în ciuda înmulţirii sacrificiilor umane oferite de către druide Zeului Thor şi Zeiţei Freya.

Providenţa i s-a adresat de această dată unui om de geniu: druidului Ram.

Ram suferea în sufletul său văzând pe de o parte ravagiile făcute de lepră în corpurile albilor şi pe de altă parte ravagiile nu mai puţin înspăimântătoare făcute de către exacţiunile druidelor în spirite.

Încărcat de aceste gânduri, tânărul druid a adormit la rădăcina unui stejar şi curând planul astral i s-a arătat în fiinţa sa luminoasă. Ram a văzut apărând sufletul colectiv al rasei sale, Marele Herrmann, care i-a dezvăluit că vâscul de stejar pregătit într-un anumit fel era remediul leprei şi metoda de a reda colegiului druizilor autoritatea pe care le-o furaseră druidele.

Ram a anunţat această revelaţie şefului colegiului său şi experienţa a confirmat realitatea viziunii.

Druizii au păstrat pentru ei secretul preparării vâscului şi o sărbătoare comemorativă transmite acest eveniment din generaţie în generaţie. Această sărbătoare a fost recoltarea vâscului în fiecare an în epoca înnoirii forţelor Pământului (de Crăciun).

Fabre d'Olivet povesteşte (conform propriilor sale viziuni astrale) cum au făcut druidesele eforturi disperate pentru a păstra autoritatea care le scăpa.

Ram a fost citat ca „purtând un mesaj de la strămoşi" adică pentru a fi sacrificat pe altar.

Ram a refuzat, şi, pentru a evita un război civil, a plecat de pe acel teritoriu împreună cu mai multe mii de celţi care au devenit adepţii profeţiei sale (spre 6700 înainte de Hristos).

Ram s-a îndreptat spre Sud-Est, a mers de-a lungul Mării Caspice; s-a oprit pentru mai mulţi ani la poalele munţilor Urali unde şi-a mărit armata cu toţi albii stabiliţi de mai mult timp în aceste regiuni şi, după ce şi-a organizat întru-totul forţele a

întreprins cucerirea Indiei aflate pe atunci în stăpânirea negrilor[136]. În acest scop a trecut lanţul Uralilor şi a stabilit prima tabără între Marea Caspică şi Marea Aral.

De aici, prin sine însuşi şi prin locotenenţii săi, i-a împins Ram pe negri până la insula Lanka (Ceylan) unde Pha-Rawon-ul negru a fost strivit definitiv şi şi-a pierdut viaţa[137].

Poemul hindus Ramayana povesteşte o parte dintre aceste fapte măreţe. În acea epocă a început Imperiul lui Ram care a avut o mare influenţă asupra tuturor tradiţiilor rasei albe.

Abia îndrăznesc să spun aici câte secole numără cronologii.

Am arătat deja că putem, cu ajutorul calculelor astronomice, să stabilim epoca lui Ram cu aproximativ 5000 de ani înaintea erei noastre, presupunând că nu au existat corecturi ale calendarului runic; dar cine ne poate asigura că nu au fost?

Arrien care, fără îndoială, a scris după tradiţiile originale, afirmă că de la acest Teocrat până la Sandrocothes, care a fost învins de către Alexandru, au fost număraţi 6402 ani. Plinius este de acord cu Arrien deşi nu pare să-l fi copiat. Ori fiecare ştie că expediţia lui Alexandru în India a avut loc cu 326 de ani înainte de Hristos, de unde rezultă că putem stabili de la Ram până în anul curent 1821 o durată de 8550 de ani[138].

De la acest an până la Iisus Hristos	.....	1896
De la Iisus Hristos până la Alexandru	.....	326
De la Alexandru până la Ram	.....	6402
	Total	8624
Şi înainte de Iisus Hristos	.....	6728

Stăpân al Lumii, care trebuia să prezidéze civilizaţia întregii sale rase, Ram şi-a organizat imperiul după formele teocratice şi

[136] „Căci a fost un timp când malurile Gangelui erau locuite de către etiopieni" (Învăţătura Brahmanilor) *Viaţa lui Appolonius*, capitolul III citat de Amaravella, *Iniţiere*

[137] Vezi pentru detalii Fabre d'Olivet, primul volum, p.253 şi următoarele

[138] Fabre d'Olivet, *Istoria filosofică*, primul volum, p.217

religioase. El a stabilit în Tibet sediul Suveranului-pontif şi schimbându-şi numele de războinic Ram (Berbecul) în cel al preotului care fusese Lam (Mielul), el a fondat cultul Lamic, acest cult al *mielului mistic* pe care îl regăsim ca o caracteristică a rasei ariene.

Aici încep istoricii profani istoria. Ei văd Rasa Albă sau ariană plecând din India pentru a aduce de acolo tradiţia albă a întregului Pământ; dar nu ştiu că albii veniseră din Occident în India.

Tot ce prezentăm aici va fi poate considerat ca un pur roman şi totuşi avem certitudinea că, în treizeci de ani, nici una dintre cărţile serioase de istorie nu va mai avea alte baze în afară de cele oferite de Fabre d'Olivet[139].

La nevoie am putea opri aici digresiunea noastră şi să facem trimiteri la istorici; dar preferăm să rezumăm în câteva pagini punctele cele mai importante de reţinut pentru orice ocultist adevărat.

Ram frapează lumea într-o asemenea măsură prin conduita sa cu adevărat providenţială încât toate popoarele albe şi alte câteva l-au plasat pe erou în analele lor unde este uşor de regăsit sub următoarele nume:

[139] Am în faţa ochilor o carte mare care tratează Ştiinţa Istoriei; în care cronologia, bazată pe cea a lui Usserius este prezentată într-o serie de tablouri numeroase.

Văd acolo, printre altele, că Prometeu le dezvăluise oamenilor folosirea focului în anul 1687 înainte de Hristos; că Cadmus le-a arătat grecilor arta de a scrie în anul 1493; că un evreu le-a procurat Dactilelor descoperirea fierului în anul 1406; că Ceres a oferit folosirea plugului în anul 1386; şi toate acestea cu multe secole după instaurarea regatului lui Siapone şi a lui Argos, în timp ce Phoronee oferise deja codul leilor Argienilor; că Sparta fusese construită; că fuseseră create monede de aur în Atena şi că Semiramis uimise lumea prin magnificele grădini pe care le crease în Babilon. Desigur că este admirabil faptul că erau regate fără pluguri, coduri de legi fără litere, monede de aur fără foc şi oraşe construite fără fier! Fabre d'Olivet, p.344

DIFERITE NUME DATE LUI RAM

India	.....	Rama
Tibet	.....	*Lama*
China	.....	*Fo*
Japonia	.....	*Pa*
Nordul Asiei	.....	*Pa Pa*
		Pa-di-shah sau Pa-si-pa
Persia	.....	*Giam-Shyd*
Iran	.....	*Giam-Shyd*
Arienii	.....	*Dionysos*

Aceste nume vor fi suficiente pentru a regăsi unitatea în mijlocul diversităţii istoriilor mitice referitoare la Ram.

Adăugăm acestor nume Zodiacul cu semnele cărora Ram şi-a amestecat istoria, după cum o va face mai târziu Moise pentru istoria Pământului şi vom găsi, de asemenea, adaptarea părţii mitice din astronomie.

Semnele Zodiacului, în număr de douăsprezece, sunt ceea ce există mai remarcabil în sfera celestă; celelalte nu folosesc decât prin dezvoltarea triplei expresii.

În inventarea (născocirea, scornirea) acestor semne a pus Ram toată forţa geniului său.

Cel care îi poartă numele Berbecul trebuie considerat ca fiind primul. Dar cărei părţi a anului trebuie să îi corespundă? Dacă este la început, aşa cum pare sigur, trebuie plasat în solstiţiul de iarnă, acestei nopţi-mame numite de către celţi Modra-Nect. Atunci, examinând starea cerului, vedem astăzi că această noapte cade în Săgetător; ceea ce dă o retrogadare cu aproape patru semne sau o sută douăzeci de grade.

Or, calculând aceste o sută douăzeci de grade, aflăm, pentru antichitatea Zodiacului, precizarea de 8640 de ani; ceea ce nu se îndepărtează prea mult de cronologia Ariană despre care am vorbit.

Urmând această ipoteză, se constată că semnul Balanţei cădea în solstiţiul de vară şi împărţea anul în două părţi egale.

Cum Ram a fost confundat/asemănat cu Soarele, care era desemnat tot prin semnul Berbecului, a fost foarte uşor de spus, aşa cum au făcut mulţi scriitori, cursul acestui astru şi diversele sale influenţe caracterizate prin cele douăsprezece semne pe care le străbate; dar reflectând asupra istoriei acestui celebru Teocrat, aşa cum am povestit-o, observăm că este destul de bine exprimată de figurile care însoţesc aceste semne.

Mai întâi este Berbecul, care fuge cu capul întors spre spate, cu ochiul fixat spre ţara pe care o părăseşte. Iată situaţia lui Ram abandonându-şi ţara.

Un Taur furios pare să vrea să îi stea în cale; dar jumătate din corpul său afundată în mâl îl împiedică în acţiunea sa; cade în genunchi. Aceştia sunt celţii desemnaţi prin simbolul lor, care, în ciuda tuturor eforturilor ajung să i se supună lui Ram.

Gemenii care urmează nu exprimă rău deloc alianţa cu sălbaticii Touranieni.

Racul semnifică meditaţiile şi întoarcerea în sine; Leul, luptele sale şi mai ales insula Lanka desemnată de acest animal; Fecioara înaripată purtând o ramură de palmier în mână, indică victoria sa; prin Balanţă nu e caracterizată oare egalitatea pe care o stabileşte între învinşi şi învingători?

Scorpionul poate sugera vreo revoltă, vreo trădare; Săgetătorul răzbunarea. Capricornul, Vărsătorul şi Peştii se referă mai mult la partea morală a istoriei; ei vorbesc despre evenimentele din bătrâneţe şi, poate, prin cei doi Peşti, a vrut să exprime modul în care credea că sufletul său va fi legat de cel al succesorului său.

Cum figurile emblematice ale sferei au fost inventate în apropiere de Balk, spre al treizeci şi şaptelea grad de latitudine, astronomii au putut vedea că cercul trasat din latura polului austral de către Constelaţiile Navei, Balenei, Altarului sau Centaurului, şi vidul lăsat sub ele în cele mai vechi sfere,

desenează cu exactitate orizontul acestei latitudini şi dau, în consecinţă, locul inventării lor[140].

Iniţierea ortodoxă a rasei albe a fost mereu caracterizată de culoarea Albă, simbol al forţei, al masculului.

Imperiul lui Ram a durat în jur de treizeci şi cinci de secole şi atunci a început lenta deplasare a polului civilizaţiei din India, unde îl adusese Ram, până în Celtida, unde ar fi trebuit fixat iniţial.

Iată cheia acestei schisme feminine pe care Fabre d'Olivet nu a vrut să o dea deşi o cunoştea.

Cauza vizibilă a dizlocării Imperiului lui Ram a fost schisma celor care, sprijinindu-se pe muzică, au vrut să plaseze pasivul mai presus de activ. Dar cauza invizibilă era mult mai înaltă. Tocmai am presimţit acest lucru.

Aceşti revoltaţi au folosit Culoarea Roşie ca semn al protestului lor, ca emblemă, şi de la ei datează originea purpurei ca simbol al Puterii.

Ei au fost desemnaţi sub diferite nume: Pastori, Yonis, Yonijas, Palli-Fenicieni - plecaţi din India în jurul anului 2700 înainte de Hristos (Invazia Pastorilor) după ce au cucerit Arabia şi aproape toată Asia Minor şi după ce au stabilit fundamentele marilor imperii ale Feniciei şi Asiriei.

Care era, aşadar, situaţia Egiptului în acea epocă?

Egiptul, aşa cum îl vom vedea mai târziu în legătură cu istoria tradiţiilor, păstrase aproape intactă vechea tradiţie atlantă venind de la Rasa Roşie şi transmisă prin Rasa Neagră.

Imperiul lui Ram avusese o mare influenţă în Egipt unde guvernarea prin Fa-Raon cu formă teocratică prosperase; dăduse în epoca în care ne situăm paisprezece dinastii ale Egiptului.

Vechiul Imperiu se sfârşise cu a zecea dinastie, durase din 5004 până în 3064 înainte de Hristos, adică până în momentul dizlocării Marelui Imperiu al lui Ram.

---

[140] Fabre d'Olivet, *Istoria filosofică*, p.259 (primul volum).

Poate chiar acestei dizlocări trebuie să îi atribuim naşterea primei dinastii diospolitane (a unsprezecea a Egiptului).

Oricum ar fi, hoarda asiaticilor invadatori a trebuit să ameninţe Egiptul spre 2600 în timpul celei de-a treisprezecea dinastii. Într-adevăr, în acest moment, simţind pericolul şi prevăzându-i consecinţele, preoţii *au creat Marile Mistere pentru a conserva tradiţia roşie pură fără pată.*

Totuşi, în jurul anului 2200 înainte de Hristos, Pastorii au invadat Egiptul unde au făcut carnagii şi masacre fără număr. Dar, temându-se de represaliile ortodocşilor rămaşi în India, i-am văzut pe aceşti asiatici fortificând noua lor cucerire la graniţa cu Arabia, ceea ce îi uimeşte pe toţi istoricii profani care nu deţin cheia acestui mister atât de simplu.

În legătură cu aceasta ascultaţi ce spune Marius Fontanes.

„Legenda a făcut din această invazie o înlănţuire de orori.

S-a afirmat totuşi, pentru mult timp şi fără ezitare, că Egiptul a fost jefuit, ruinat, distrus în mod sistematic prin foc şi sabie; că o parte a populaţiei masculine a fost victima furiei „Asiaticilor josnici" şi a pierit în aceste masacre, „cealaltă parte" fiind transformată în sclavi.

Invazia este sigură; indiscutabilă şi domnia lui Shalif inaugurând o dinastie, a cincisprezecea; mult mai puţin sigură este originea acestor invadatori care denunţaţi ca „Asiatici josnici" de către Manethon, *vor apăra în curând Egiptul împotriva asiaticilor*[141], conform aceluiaşi istoric.

Fără a fi înţeles dacă aceşti asiatici erau revoltaţi, care se temeau de represaliile altor asiatici rămaşi ortodocşi, acest punct al istoriei a rămas obscur pentru istorici.

Să îl ascultăm acum pe Manethon care ne confirmă părerea.

Manethon îi numeşte pe invadatori „Poporul lor în întregime, spune el, a fost numit *Hyksos*, adică regi pastori, pentru că *hyk* înseamnă în limba sacră rege şi sos, conform

[141] Marius Fontanes, *Egiptul*, p.218

dialectului vulgar pastor sau pastori; de aici cuvântul compus Hyksos[142]. Manethon adaugă că era vorba despre arabi".

Ştim de ce am putea să îi credem arabi pentru că veneau din Arabia după ce au cucerit acest ţinut şi i-au alungat în deşert pe adevăraţii arabi dintre care o parte au luat numele de „Evrei", ceea ce înseamnă *rătăcitori.* Acest lucru este atât de important încât îl vom cita textual pe Fabre d'Olivet.

„Indienii dizidenţi, aşa cum s-a constatat de către toate legendele sanscrite, nu au reuşit niciodată să facă mari progrese în India propriu-zisă; dar acest lucru nu a împiedicat ca, pe de altă parte, să devină extrem de puternici."

Prima dată s-au stabilit în mod considerabil spre Golful Persic; de acolo au trecut în Yemen, pe care l-au cucerit în ciuda opunerii violente pe care au întâlnit-o acolo. Celţii bodhoni, stăpâni ai Arabiei de multă vreme, după ce au rezistat atât cât au putut, obligaţi să cedeze în faţa Destinului, au preferat să plece din ţară decât să se supună. O mare parte a trecut în Etiopia, restul s-a răspândit în deşert şi acolo s-au împărţit în popoare rătăcitoare, care au fost numite Evrei din acest motiv[143].

Totuşi fenicienii punând stăpânire pe Marea care separă Arabia de Egipt le-au dat numele şi au venit, după spusele lui Herodot, să ocupe malul Mediteranei, unde şi-au stabilit sediul imperiului lor[144].

În acea epocă, imperiul caldeean a fost întors pe dos. Unul dintre şefii fenicienilor, cunoscut sub numele de Balli, a făcut cucerirea teritoriul Plaksha, Asia Minor, şi a construit pe malurile

[142] A venit un rege pe nume Timoeos. Sub acest rege, nu ştiu de ce, Dumnezeu a suflat spre noi un vânt nefavorabil şi contrar oricărei evidenţe, din părţile Orientului, oameni de rase josnice, venind pe neaşteptate, au invadat ţara şi au luat-o cu forţa, cu uşurinţă, fără luptă. (Manethon)

[143] Cuvântul hebri, din care s-a format cuvântul evreu, înseamnă transportat, depostat, expatriat, trecut dincolo. Are aceeaşi rădăcină ca şi cuvântul *harbi* din arabă; dar are mai multă forţă deoarece exprimă o dizlocare mai mare.

[144] Pouranas ai hinduşilor îi dau numele de Palestinian; este Palestina propriu-zisă, Idumeea sau Fenicia.

Eufratului faimosul oraş Babel, căruia i-a dat numele său. Acest Balli, numit Belos sau Belus de către greci şi latini, a fost aşadar fondatorul acestui imperiu celebru care a fost numit când Babilonian, când Sirian sau Asirian.

Evreii, inamici implacabili ai fenicienilor, din cauză că apăruseră din aceşti celţi bodhones, alungaţi de către aceşti pastori ai Arabiei fericite şi constrânşi să meargă să rătăcească în deşerturi, evreii, spuneam, i-au dat acestui Balli numele de Nembrod pentru a exprima violenţa şi tirania uzurpării sale. Dar au încercat în zadar să oprească torentul care năvălea asupra lor. De la Nil până la Eufrat totul a suportat timp de câteva secole jugul acestor pastori formidabili care, deşi aşezaţi pe tron, păstrau acest nume care le fusese dat în mod injurios.

Înaltul Egipt a rezistat mult timp eforturilor lor datorită partizanilor viguroşi care aveau acolo facultatea masculină, sub numele de Iswara, Israel sau Osiris; dar, în sfârşit, facultatea opusă l-a purtat peste tot; şi Zeiţa Isis la tebaide şi Zeiţa Mylidha la babilonieni, au fost aşezate deopotrivă deasupra lui Adon.

În Phrygia, buna Mamă Ma, numită Dindymene sau Cybele de către greci, la privat pe Atis, Tatăl suveran, de forţa sa virilă; şi preoţii săi nu s-au putut păstra decât oferindu-i ca sacrificiu acelaşi lucru pe care ortodoxia o considera emblema cultului ei[145].

Vom vedea acum toate eforturile făcute de către iniţiaţi pentru a repara consecinţele acestei schisme feminine ai cărei adepţi au luat culoarea roşie.

Să lăsăm deoparte India unde Krischen (Gopalla) (2600 înainte de Hristos) apoi, mai târziu, Foe (Sakya)(1600 înainte de Hristos), s-au străduit să regăsească unitatea pierdută şi să ne îndreptăm spre Est, pe pământurile ilustrate altădată de Rasa Galbenă.

[145] Fabre d'Olivet, *Istoria filosofică*, p.276 la 278

Acolo, un iniţiat de geniu, reunind bandele răspândite, nu doar că a salvat Rasa Galbenă de dispariţia la care era chemată, dar i-a dat şi impulsul psihic necesar unei cariere noi şi fructuase.

Acest om a fost cunoscut sub numele de Fo-Hi şi a creat centrul său de acţiune chiar în epoca în care Krischen acţiona în India şi unde Marile Mistere erau create în Egipt, adică din 2700 în 2600 înainte de Hristos[146], în acelaşi timp cu apariţia în Persia a primului Zoroastru.

Fabre d'Olivet spune în legătură cu acest subiect:

„Printre Popoarele care trăiau dincolo de Gange, un alt Teosof, nu mai puţin curajos (decât Zoroastru), numit Fo-Hi, a pretins că prima schismă a Pallis-ilor se născuse dintr-o neînţelegere şi că ar fi fost evitată cu uşurinţă dacă am fi examinat că cele două facultăţi sexuale fuseseră greşit aşezate pe cele două principii cosmogonice Iswara şi Pracriti."

Din acest moment istoria analitică poate fi reluată de orice istoric bun.

Ne vom opri acum în privinţa acestui subiect.

Vom relua acum istoria, dar într-o formă sintetică şi mai ales în raporturile sale cu *tradiţia ezoterică*.

[146] *Cartea Împăraţilor Chinei*, extrasă din Biblioteca Misiunilor străine confirmă puţine lucruri în preajma acestor date, din moment ce Fo-Hi şi Xin-Num îl preced imediat pe Hoam-Ti care se consideră că ar fi domnit în jurul anului 2697 înainte de Hristos.

Marii Mesageri Divini [147]

Vechile civilizaţii Galbene, Roşii şi Negre i-au lăsat moştenire Rasei Albe cunoştinţe istorice, ştiinţifice şi religioase al căror ansamblu constituie o tradiţie transmisă în mai multe moduri şi pe diverse căi în funcţie de popoarele care au avut ca sarcină această transmitere.

Am putut vedea în primele capitole ale acestei cărţi principalele procedee folosite pentru a învălui şi a ascunde învăţătura ezoterică; să facem acum adaptarea învăţăturilor noastre anterioare.

Omul nu este lăsat singur în cariera pe care o îndeplineşte.

Dacă Destinul îl obligă să se supună uneori în faţa umilinţei şi a suferinţei, voinţa sa liberă poate primi învăţături preţioase din partea Providenţei.

Providenţa nu poate acţiona asupra oamenilor decât prin oameni şi, marii iniţiaţi ieşiţi fie din fraternităţile care păstrează tradiţia, fie din ascensiunea personală datorată Rugăciunii şi extazului, sunt însărcinaţi în epocile de îndoială şi de tulburare ca să le amintească oamenilor originea lor divină şi scopul existenţei lor aici jos.

În legătură cu sufletul uman şi cu istoria sa vom vedea mai târziu originea invizibilă a acestor mari iniţiaţi pe care îi tratăm aici în raport cu latura lor efectivă şi vizibilă.

Ceea ce i-a împiedicat pe cei mai mulţi istorici să remarce aceste inflorescenţe de iniţiaţi, este obişnuinţa de a scrie separat istoria fiecărui popor fără a se preocupa de istoria Pământului în întregime pentru o epocă dată. Această din urmă metodă ne-a furnizat învăţături preţioase.

Vom începe cu venirea lui Ram în Asia lăsând intenţionat deoparte epoca anterioară.

[147] Acest termen de „Mare Mesager" a fost împrumutat din operele lui Louis Michel de Figanieres

Aceasta ne permite totuşi să începem de la 6700 înainte de Hristos.

Imperiul lui Ram durează 35 de secole şi în 3200 înainte de Hristos izbucneşte în India marea schismă care trebuia să readucă civilizaţia celtă la polul său originar.

Curentul ionian al pastorilor, *curent esenţialmente exoteric,* are nevoie de venirea unei inflorescenţe de iniţiaţi însărcinaţi să readucă la unitate dualismul creat de către ionieni. Această inflorescenţă se produce în jurul anului 2700 înainte de Hristos şi îi dă naştere lui Fo-Hi în China, lui Krishna, Krischen sau Gopalla în India, primului Zoroastru în Iran şi lui Sanchonian în Tyr în acelaşi timp cu stabilirea Marilor Mistere în Egipt.

Cum se face că niciun istoric nu s-a gândit să remarce această splendidă mişcare Providenţială pe care un simplu tablou îl prezintă clar?

Dar este singurul? Nici pe departe. Morala Rasei coboară la un asemenea nivel, castele deţin peste tot Puterea şi strivesc autoritatea, fac asemenea excese în jurul lui 1600 înainte de Hristos, încât Spiritul Providenţial se manifestă încă o dată şi vine să ilumineze Pământul cu razele sale.

Foe (Sakya) în India, al doilea Zoroastru în Iran, Moise în Egipt şi Orfeu în Tracia, vin din nou să îi reamintească Rasei originile sale celeste şi să aducă printre oameni adevărata Împărăţie a lui Dumnezeu, de care se îndepărtaseră[148].

[148] Orfeu a îmbrăcat în cele mai strălucitoare culori, ideile lui Ram, Zoroastru şi Krischen; el a creat politeismul poeţilor; el a înflăcărat imaginaţia instinctivă a popoarelor.

Moise, transmiţându-ne unitatea divină a Atlantelor, desfăşurând în faţa ochilor noştri drepturile eterne, a purtat inteligenţa umană la o înălţime unde s-a menţinut uneori cu greutate.

Foe, revelând misterul existenţelor succesive, explicând marea enigmă a Universului, arătând scopul vieţii, i-a vorbit inimii omului, a emoţionat toate pasiunile sale, a exaltat mai ales imaginaţia animică.

Aceşti trei oameni care pornesc de la acelaşi adevăr, dar care se leagă de el în moduri proprii pentru a evidenţia una dintre feţe, dacă ar fi putut fi reuniţi ar fi reuşit poate să cunoască Divinitatea Absolută.

Ce importanţă au adaptările divine date revelaţiei ieşite din aceleaşi planuri celeste, ce importanţă au mijloacele diferite folosite de fiecare iniţiat pentru a traduce această revelaţie unică; ştim că Sfinxul are patru modalităţi pe care ne putem baza pentru a descifra enigma care decorează sanctuarul.

Foe va fi în primul rând intelectual; Zoroastru, magician şi naturalist; Moise singur va readuce Rasa la ortodoxia celor roşii şi a lui Ram, graţie unui jug de fier impus poporului său.

Orfeu, camarad al iniţierii lui Moise, ridicat în acelaşi templu ca şi Osiris, îi va încânta pe traci, ascunzând unitatea ezoterismului ideii sub multitudinea formelor infinitelor sale manifestări, dezvăluind ierarhia forţelor sale Principii, pe care Sachoniaton le lăsase doar să se întrevadă. Pentru aceasta va fi asasinat de către supravieţuitorii iniţierii celtice a druidelor; dar ideea sa nu devine decât mai frumoasă şi constituie de aici înainte farul care va ghida Grecia abia născută spre gloriosul său viitor.

Epoca marilor schimbări se apropie cu paşi repezi, doar şase secole ne despart de creştinism şi Providenţa pregăteşte calea.

În anul 500 înainte de Hristos, vedem cum se naşte cea mai întinsă şi cea mai frumaosă dintre inflorescenţele divine.

Marii Mesageri cereşti se înmulţesc şi Pământul întreg îşi înalţă glasurile spre cer.

În China este Lao-Tzee şi Kong-Tzee; în Japonia este Son-Mou; în India, este al patrulea Budda (care nu trebuie confundat cu Sakya, predecesorul); în Persia, este redactorul principal al lui Zend-Avesta, Ultimul Zoroastru în Egipt, marea Universitate se dezvăluie sub numele de Hermes, la Evrei este Esdras care restabileşte Sherul graţie caldeanului Daniel; în Grecia şi în întreg Occidentul, este vocea puternică a lui Pitagora care îi dezvălui Occidentului principiul evoluţiei sale viitoare; chiar în

Moise, în unitatea sa insondabilă, Orfeu în infinitatea facultăţilor şi atributelor sale, Foe în principiul şi finalitatea concepţiilor sale. (Fabre d'Olivet)

viitoarea Romă, este Numa care leagă tradiţia etruscă roşie de fabulele aduse de viitorii stăpâni ai lumii.

Care sitoric este acum destul de orb pentru a nu vedea şi pentru a nu înţelege?

Vom vorbi despre anii ce au precedat creştinismul? Trebuie să amintim misiunile budiste ajunse la Şcoala din Alexandria şi formând rădăcini până la Esenieni; îi putem numi printre aceştia pe Hillel şi Jean-Baptiste, cele două mari voci care au precedat Verbul încarnat; trebuie să-l numim pe Socrate, divinul, şi pe Platon, geniul supraomenesc, şi pe înţeleptul Aristotel, care se străduiesc toţi să dezvăluie marele mister care se pregăteşte?

Dar iată: oracolele tac dintr-o dată, Marele Şarpe corupător pare să insereze definitiv umanitatea în inelele sale negre şi totuşi Profeţii şi Vizionarii tresaltă, lumina secretă a Naturii se luminează cu un foc divin; imaginile misterioase anunţate cu mult timp în urmă apar în Astral şi lumea invizibilă în întregime vibrează pierdută, pentru că Regina Constelaţiilor, cea care conduce uniunea oricărui suflet celest cu orice mesager: Fecioara din ceruri şi-a creat imaginea terestră şi, Verbul Tatălui, se decojeşte şi se acoperă cu carne pentru a ajunge pe Pământ .... Mister al Misterelor, Ieou ... Sabaot cel Bun emană lumina lor celestă, Arhanghelii şi Tronurile, Dominaţiile şi Îngerii iau cunoştinţă de această lume atât de îndepărtată de esenţa lor şi se dezvăluie Luminii Virgine ...

Apoi iniţiaţii din Caldeea, magii, pornesc la drum şi corpurile lor de lumină urmează, la sosirea sa, scânteia divină care cade pe Pământ ... Lumina intelectuală să fie ca în Principiul, Lumina Fizică s-a arătat; iată-l venit printre noi pe Mesia Rasei Albe ... Christ s-a întrupat.

Nici o comparaţie nu poate fi stabilită între Verb şi Salvatorii altor rase care, în Mister stau de-a dreapta sa. Numai adevăraţii iniţiaţi înţeleg acest Mister şi nu e aici locul pentru a dezvolta acest subiect.

În acelaşi timp cu Verbul, Marii Mesageri câştigau Pământul şi dacă Hristos, umanizând divinul (stabilind ש în mijlocul lui Jahve יהוה ceea ce a constituit numele său cabalistic, acesta devine יהשוה Iehoshua) evolua planul intelectual al umanităţii; două mari Spirite concurau cu operele profund umane ale lui Apolonius din Thyane evoluând planul instinctiv şi Ondin evoluând planul animic al aceleiaşi umanităţi terestre.

Această privire sintetică asupra istoriei ne va permite să înţelegem ceea ce avem acum de spus despre tradiţia în sine.

Vom da totuşi pentru cei care vor dori să meargă mai departe un tablou general ale cărui detalii nu vor fi dezvoltate decât într-una dintre lucrările noastre viitoare: *Istoria Tradiţiei ezoterice*.

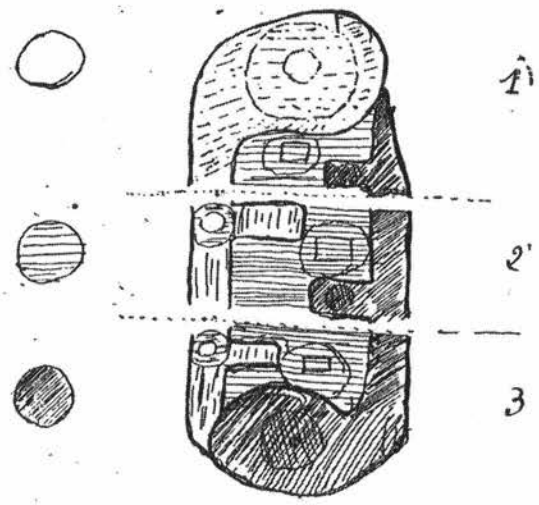

CHEIA TERNARULUI ŞI A BINARULUI
Pentru studiul Cabalei

CAPITOLUL VIII

RASA ALBĂ ŞI CONSTITUIREA TRADIŢIEI SALE

Preliminarii

Tradiţia pe care o deţinem noi astăzi provine din două surse destul de diferite.

1. Sub numele de Filosofie Hermetică, de Kabbală sau alte denumiri de acelaşi tip, noi deţinem o tradiţie venită direct de la roşii şi de la negri şi adaptată la Occident de către Moise, de către iniţiaţii egipteni, Pitagora, şcoala din Alexandria, gnostici, kabbaliştii evrei, alchimişti şi de organizaţia Rose-Croix.

2. Sub numele de Tradiţie Orientală, Taoism, Brahmanism, Budism sau alte denumiri de acelaşi gen, putem în aceeaşi măsură să studiem anumite puncte ale tradiţiei negrilor, care are puncte comune cu cea a galbenilor şi a fost modificată de către Celţii stabiliţi în India.

Această tradiţie, adaptată la nivelul raselor din Orient de către Ram, Krishna, Buddha şi adepţii lui, pe de o parte, de către Fo-Hi, Kong-Tzeu, Son-Mou şi Zoroastru, pe de altă parte, propăvăduiesc aceleaşi adevăruri ca tradiţia Occidentală; dar într-o manieră puţin abordabilă pentru mintea noastră.

3. În sfârşit, aceste două mari curente tradiţionale s-au aflat de mai multe ori în contact în cursul istoriei, aşa cum se regăsesc chiar şi astăzi. De aici au derivat mai multe curente anexe printre care semnalăm: Odin, iniţiat al lui Zoroastru şi creator al tradiţiei teutonice, popularizată în zilele noastre de către Wagner, anumite secte gnostice şi Templierii, etc.

4. Pentru a concluziona, este nevoie să adăugăm la aceste curente tradiţionale: amintirile populare (Folclorul), tradiţia

druizilor, în ceea ce priveşte Antichitatea, şi aporturile noi aduse Rasei Albe de către precursori, Mesia şi develateurs (mărturisitorii) Mesiei, adică întrega creştinătate, Gnoza, Islamismul şi Babismul, fără a lua în calcul revelaţiile anexe ca cele ale lui Louis Michel şi ale altora ca el.

Ne dăm seama ce prudenţă trebuie să păstrăm pentru a ne recunoaşte în toate aceste curente care formează *veritabila sevă* a arborelui istoric şi a Rasei Albe. Realizăm, de asemenea, valoarea reciprocă a cestor diferite tradiţii în raport cu mintea noastră de acum.

Pentru noi, Celţi şi occidentali, tradiţia care se racordează cel mai bine la spiritul nostru este tradiţia kabbaliscă regenerată de Creştinism şi faptul că, de la originea ei, sute de trimişi şi iniţiaţi au digerat-o şi au făcut-o asimilabilă inteligenţei noastre. Această tradiţie a devenit clară iar învăţăturile ei pot fi redate în întregime în fiecare dintre limbile noastre europene, mulţumită eforturilor revelatorilor.

Această învăţătură trebuie deci să formeze baza oricărei iniţieri occidentale; dar aceasta nu înseamnă că nu este foarte util să studiem celelalte tradiţii; *însă acest lucru trebuie făcut numai atunci când deţinem destul de bine tradiţia occidentală.*

Dacă vrem să urmăm altă cale, dacă pretindem să propăvăduim numai tradiţia Orientală, în locul tradiţiei rasei noastre, vom proceda asemenea oratorului care ar vorbi în chineză unei adunări formate din francezi. Vom fi înţeleşi de către trei orientali; ceilalţi ne vor întoarce spatele. Trebuie să mai adăugăm că tradiţiile din Orient, străine de creştinism, nu înţeleg veritabila grandoare a lui Christos şi a operei sale, şi conduc astfel multe spirite pe o cale greşită.

Cât despre discuţia privind anterioritatea uneia sau a celeilalte dintre aceste două tradiţii, este ca şi cum ai fi ignorant sau sectant.

Ambele îşi au originea fie în Rasa Roşie, fie în cea Neagră, sau în Rasa Galbenă, şi se constituie într-un amestec mai mult sau mai puţin indirect.

În plus, o tradiţie nu are valoare decât atâta timp cât este regenerată la fiecare câteva secole de către un nou trimis ceresc şi, din acest punct de vedere, tradiţia Occcidentală deţine avantajul.

La fel, rezumatul pe care îl vom face se va interesa în principal de această tradiţie.

*
* *

Egiptul, nu trebuie deloc uitat, a fost ultima regiune care rămăsese sub dominaţia Atlanţilor. El va păstra deci mereu amintirea acestor popoare; şi chiar atunci când a trecut sub puterea Pastorilor fenicieni, a rămas în posesia a două tradiţii importante: prima care îi revine în stare pură de la *Rasa Sudéennă*, din care au făcut parte adepţii ei, şi cea de-a doua care a fost obţinută de la Rasa Boreală (nordică), ale cărei cult şi legi le-a primit mai târziu. Ea putea chiar, prin intermediul primei tradiţii, să se reîntoarcă la una aterioară, şi să păstreze o oarecare idee despre Rasa Australă care a precedat-o pe cea Sudéennă.

Această primă rasă căreia îi aparţinea, poate, numele primitiv de Atlantic, a pierit în întregime în mijlocul unui potop îngrozitor care, acoperind pământul, l-a devastat de la un pol la celălalt, şi apa s-a devărsat peste insula imensă şi magnifică locuită de această Rasă, dincolo de mări.

În momentul în care această insulă a dispărut împreună cu toate popoarele care o locuiau, Rasa Australă deţinea Imperiul Universal şi o domina Rasa Sudéennă, care abia ieşea din starea de barbarie şi se afla încă sub îndrumarea Statului social.

Potopul care a devastat-o a fost violent într-o asemenea măsură încât nu a lăsat să rămână decât o amintire confuză în memoria Sudeenilor care i-au supravieţuit.

Aceşti *sudéenni* nu şi-au păstrat viaţa decât datorită poziţiei lor ecuatoriale şi a vârfurilor munţilor pe care i-au locuit, deoarece numai aceia care au fost destul de fericiţi pentru a se

afla pe vârfurile cele mai înalte au putut să supravieţuiască naufragiului.

Tradiţiile, pe care le deţinea singur corpul sacerdotal egiptean, îi confereau o justă superioritate asupra celorlalte[149].

Înainte de toate, să ne amintim caracterul distinctiv şi caracteristic al fiecărei tradiţii.

Tradiţia roşie se va revela întotdeauna prin intermediul unui număr. Forma va fi supusă numărului prin intermediul geometriei, şi chiar desenele oamenilor înşişi vor fi de formă triunghiulară şi geometrică. (Figuri triunghiulare ale Etruscilor primitivi, Hieroglife, Piramide, etc.)

Tradiţia Galbenă îşi va însemna caracterul prin ideea care domină totul, chiar şi forma. (Scriere ideografică, China, Egipt.)

Tradiţia Neagră va conferi, din contra, supremaţia formei şi imaginaţiei: ornamentele, adjectivele, descrierile vor caracteriza toate producţiile rasei negre.

În sfârşit, Albii, ultimii sosiţi, îşi vor constitui propria tradiţie prin greutate, număr şi măsură, întinzându-se până la toate tradiţiile precedente.

Tradiţia Occidentală a fost constituită de Moise care a unit într-o magnifică sinteză tradiţiile pure ale Rasei Roşii, extrase în Egipt din Marile Mistere şi tradiţiile cele mai secrete ale Rasei Negre; preluate de la Jethro, în templul deşertului.

[149] Fabre d'Olivier, *Histoire philosophique* (O Istorie filosofică), p. 306

Moise
şi Kabbala

Moise, crescut la curtea Faraonului, egiptean iniţiat în Misterele Sacre, petrecu mult timp în Etiopia, din cauza unui asasinat pe care se presupune că l-ar fi comis.

Aici a cunoscut el tradiţia primitivă a Atlanţilor privind Unitatea divină, şi aici a regăsit o parte din acele populaţii arabe pe care Pastorii fenicieni le-a izgonit din Yemen, aşa cum am amintit deja.

Aceşti arabi, care se trag dintr-un amestec între Atlanţi şi Celţi bodoni, aveau tot felul de motive pentru a detesta aceşti Pastori, cărora le-au conferit şi păstrat numele de Filisteni.

Dispersaţi în Etiopia la fel ca în Egipt, erau acolo foarte nefericiţi. Moise a luat naştere între ei. El era un rătăcitor; fusese primit acolo. Neşansa i-a unit. Ştim destul de bine cum acest om divin, chemat de Providenţă la un destin atât de distins, fu redus la misiunea de a păstra trupele lui Jethro, une şi-a găsit şi soţia, fiica Zephora.

Jethro era unul dintre preoţii acestor arabi expatriaţi pe care i-am menţionat deja. Erau numiţi Evrei din motivele specificate deja. Jethro cunoştea tradiţiile strămoşilor săi; şi le-a propăvăduit şi în mijlocul acestora. Poate că păstra el câteva cărţi *genetliace* (genetliaques) (cu privire la Horoscop) relative la Atlanţi; le dădu şi lor.

Cartea *Generaţiilor lui Adam*, cea a *Războaielor lui Ihoa*, cel al *Profeţiilor*, sunt citate de către Moise. Tânărul teocrat îşi adânci cunoştinţele în toate aceste lucruri şi medită îndelung la ele.

În sfârşit el avu parte de prima sa inspiraţie când era în deşert. Dumnezeul părinţilor săi, care se autodenumeşte Ihoa (Jehova, Jahve), Fiinţa care este, l-a făcut să îi audă vocea din sânul unui tufiş aprins.

Nu voi insista deloc asupra sensului misterios şi secret al *Sepher*-ului lui Moise, deoarece am zis în rest destule lucruri despre acest subiect.

Ceea ce voi adăuga aici, ca având în mod deosebit legătură cu materia pe care o tratez, , este că Moise, după ce a relatat legenda lui *Elohim*, Fiinţa Fiinţelor, o spune apoi pe cea lui *Noe*, Odihna Naturii; cea a lui *Abraham*, Tatăl Sublim; cea a lui Moise, Cel care a fost Salvat, căreia i-o adaugă cu abilitate pe cea a lui, lăsându-i aceluia care s-a ales el însuşi în mod teocratic pentru a-i succede lui *Iosua*, salvatorul, grija de a-i termina opera.

Astfel că originile pe care el pare să i le dea poporului său, şi pe care şi le-a conferit lui însuşi prin modul pe care îl foloseşte pentru a lega aceste legende la propria poveste, sunt pur alegorice, se ataşează la obiecte cosmogonice infinit mai importante şi fac trimitere la epoci infinit mai îndepărtate.

Aceasta era metoda pe care o urmau anticii Înţelepţi, pe aceasta o urma şi Moise. Sepher-ul acestui om extraordinar, parvenit în întregime până la noi graţie „pânzei triple" pe care a folosit-o pentru a-l acoperi, ne-a adus *tradiţia cea mai veche care există astăzi pe pământ*. Ea ajunge să cuprindă nu numai epoca Atlanţilor primitivi, ci ridicându-se dincolo de catastrofa cărora le-au căzut victimă, merge, de-a lungul marilor secole, până la primele principii ale lucrurilor, pe care le revelat sub forma Decretului divin ce îşi are sursele în Eterna Înţelepciune [150].

[150] Fabre d'Olivet, *Histoire philosophique* (O istorie filosofică), p.326

Kabbala

Moise îşi împărţi învăţăturile în două părţi unite între ele de o a treia.

O parte scrisă: litera, formată din caractere ideografice cu trei sensuri şi constituind corpul.

O parte orală: sufletul, ce constituie cheia secţiunii precedente.

Între cele două părţi, un cod de reglementări relativ la păstrarea scrupuloasă a textului ce formează viaţa tradiţiei cu jurisprudenţa ca pricipiu animator

Corpul tradiţiei a luat numele de *Massora*, Mashora.

Viaţa tradiţiei se divide în *Mishna* şi *Ghemara* (**ארמג**)(completa), din a căror uniune a luat naştere **TALMUDUL**.

În sfârşit, Spiritul Tradiţiei, partea cea mai secretă, a constituit-o S*epher Iezirah, Zohar-ul* care avea drept axe *Tarotul* şi *Claviculele*.

Ansamblul tuturor formează **KABBALA**.

Kabbala (sau tradiţia orală) este deci partea iluminatoare a unei fiinţe mistice constituite de către Moise pe planul fiinţelor create.

Este, potrivit cunoştinţelor noastre, singura tradiţie care ni se prezintă cu acest caracter ridicat şi sintetic, aici rezidă raţiunea de a exista a unităţii sale şi a adaptării sale uşoare la intelectualitatea occidentală.

Kabbala este Ştiinţa Sufletului şi a lui Dumnezeu în toate corespondenţele lor. Ea propăvăduieşte şi demonstrează că TOATE sunt într-UNUL şi UNUL este în TOATE, ceea ce permite, mulţumită analogiei, trimiterea de la imagine la principiu, şi coborîrea imediată de la principiu la formă.

O literă ebraică este, pentru kabbalist, un univers în miniatură, cu toate planurile sale de corespondenţă, la fel cum

Universul este un alfabet kabbalisc cu toate înlănţuirile lui de raporturi vii. De asemenea, nimic nu este mai uşor de înţeles, nimic nu este mai dificil de studiat ca Sfânta Kabbală, veritabil nucleu al oricărei iniţieri în occident.

Trei planuri de existenţă numite cele trei Lumi manifestă Unitatea Creatoare în afara ei însăşi. Aceste trei Lumi noi le întâlnim peste tot, atât în Dumnezeu cât şi în Univers sau în Om, unde fiecare îşi manifestă triplul plan de existenţă. Le întâlnim în întregime într-un bob de grâu, la fel ca într-o planetă, într-o râmă, la fel ca într-un soare, într-o vorbă umană la fel ca într-un semn lingvistic scris.

Tot astfel, nu este oare uimitor cum kabbaliştii au fost consideraţi, de-a lungul epocilor, drept visători ingenioşi de către pedanţi şi ignoranţi şî drept savanţi prodigioşi, de către iniţiaţi?

Deţinerea cheilor kabbalistice deschide uşa spre viitor, spre succes şi cerul oricărei religii sau oricărei fraternităţi de iniţiaţi.

Pierderea acestor chei condamnă la moarte pe cei care au lăsat preţioasa lumină să se stingă.

Pe vremea lui Ptolemeu, evreii deja nu mai pot traduce Sepher-ul lui Moise; ei îşi vor pierde existenţa independentă pe puţin, şi numai Esenienii, care deţin cheile Kabbalei îşi vor perpetua spiritul mulţumită Creştinismului.

Astăzi, Apocalipsa este închisă pentru Romano-Catolici, de asemenea pentru Protestanţii evanghelişti, pentru Ortodocşi, la fel şi pentru armenieni; cheile sunt pierdute.

În lojele masonice, *acacia* nu mai este cunoscută, inima lui Hiram nu a fost păstrată în vasul mistic: atei, ignoranţi ambiţioşi spun INRI şi scriu IAHVE pe frontoanele templelor lor. Ei sunt şi mai jalnici decât clericii cărora le adresează injurii, deoarece aceştia din urmă au păstrat, cel puţin, devotamentul care dă naştere la sfinţi, dacă au pierdut tradiţia care crează iniţiaţi.

Iată de ce este nevoie să vorbim încă puţin despre Kabbala, deşi am remarcat deja câteva urme într-un capitol precedent.

Să vedem deci într-o manieră succesivă: câteva detalii despre aceste lumi în ele însele, adică, în principiile lor constituţionale, la fel ca şi în planul lor triplu de manifestări.

Imaginile ideale ale cestor legi, ale acestor raporturi şi ale acestor pricipii figurate de către literele ideografice ale limbii ebraice, cele 10 numeraţii secrete sau Sephnoth-urilor şi operaţiile aritmeticii sacre.

*
* *

Kabbala stabileşte mai întâi o Lege generală, a cărei întreagă creaţie nu va fi decât o aplicaţie. Această Lege este Trinitatea, derivată dintr-o Unitate primordială, dacă îi studiem originile, ce aspiră la fuziunea în Unitate dacă îi studiem scopurile, care se dezvoltă într-un ciclu cuaternar dacă studiem viaţa sau perioada stării.

Această Trinitate există prima dată în primul Principiu al oricărei creaţii şi este înfăţişată astfel:

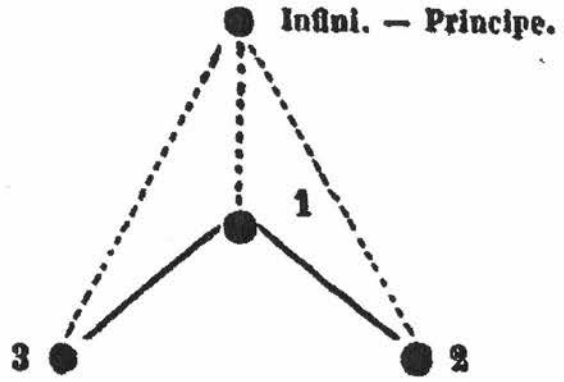

Fiecare dintre elementele constitutive ale acestei Trinităţi deţine puterea de creare şi de generare pe care o avea Primul Principiu; însă această putere este derivată în fiecare element,

înzestrată cu un caracter particular care va fi numit *afinitate* sau sex urmând planurile de acţiune ulterioare.

Există, într-adevăr, trei planuri de acţiune în care, şi numai aici, poate fi exersată activitatea oricărei creaturi. Aceste trei planuri sau ierarhii sunt numite de către Kabbală, *Cele trei Lumi* şi sunt reprezentate în cea mai mică dintre creaturi la fel ca şi în cea mai mare.

Astfel, o literă ebraică este o creatură intelectuală ce conţine cele trei lumi sub aspectul celor trei simţuri ierarhice, o globulă de sânge este o creatură de viaţă ce îşi manifestă cele trei lumi prin trei centre (membrana care o acoperă, substanţă mediană, nucleul), corpul fizic al omului este o creaţie fizică ce manifestă în mod egal cele trei lumi prin constituţia sa (cap, piept, abdomen).

Aceste trei lumi sunt constituite din:

- Lumea Superioară
- Lumea Mediană
- Lumea Inferioară

care vor primi nume foarte diferite potrivit creaturii în care le vom analiza. Aici rezidă sursa unei mulţimi de obscurităţi şi de erori pentru studenţi, erori pe care kabbaliştii au încercat totuşi să le evite cum au putut mai bine.

Astfel, într-o globulă de sânge, cele trei lumi sunt reprezentate prin sufletul globulei care acţionează în nucleu, viaţa globulei acţionând în substanţa mediană şi corpul globulei limitat de membrana protectoare.

În cazul omului, lumea superioară va fi *Spiritul* sau Fiinţa nemuritoare ce foloseşte sistemul nervos conştient, *Viaţa* sau principiul animator ce utilizează sistemul nervos simpatic şi vasele sanguine; în sfârşit *Corpul* ce reînnoieşte şi susţine toată materia.

Este uşor de văzut că şi corpul este, la rândul său o reprezentare a acstor trei lumi, viaţa reflectă şi ea o trinitate, asemenea spiritului nemuritor. Cum să reprezentăm toate acestea pentru a evita greşeala de interpretare şi inducerea în obscuritate?

Fiecare lume va fi reprezentată printr-un spaţiu limitat de două linii orizontale. Linia orizontală din partea de sus atinge lumea imediat superioară, linia orizontală din partea de jos atinge lumea imediat inferioară, iar cele trei lumi vor fi astfel suprapuse:

LUMEA SUPERIOARĂ
LUMEA MEDIANĂ
LUMEA INFERIOARĂ

Însă fiecare lume are în cealaltă o reflecţie sau o reprezentare a ei însăşi.

Astfel, sistemul nervos conştient, deşi centralizat în cap, are emanaţii în Piept sau Abdomen. Sistemul simpatic şi sanguin, deşi centralizat în Piept, trimite artere şi vene peste tot în celelalte lumi umane, la fel cum şi sistemul digestiv şi limfatic, cu toate că este centralizat în Abdomen, emană în mod egal vase şi globule care circulă în întreg organismul.

Trei noi subdiviziuni în fiecare lume vor indica foarte uşor toate acestea.

Însă pentru a indica bine că aceste lumi şi reflecţiile lor se vor penetra reciproc, kabbaliştii au adoptat linii verticale sau *coloane* care, traversând-o pe fiecare, fiecare dintre aceste trei lumi indică la prima vedere relaţiile dintre aceşti centri ierarhici diverşi, aşa cum vom observa în figura următoare:

	Localizarea celei Superioare
LUMEA SUPERIOARĂ	Reflecţia celei Mediane
	Reflecţia celei Inferioare
	Reflecţia celei Superioare
LUMEA MEDIANĂ	Localizarea celei Mediane
	Reflecţia celei Inferioare
	Reflecţia celei Superioare
LUMEA INFERIOARĂ	Reflecţia celei Mediane
	Localizarea celei Inferioare

Iată câmpul de acţiune în care vor opera creaturile şi este clar că acest câmp de acţiune îşi va schimba numele în acelaşi timp cu creatura care va fi conţinută în el.

Astfel, pentru om, va trebui să privim în plan sau **lumea superioară** (cap):

Spiritul care este localizat acolo;
Viaţa care este reflectată acolo;
Corpul care este reflectat acolo.
În planul median sau în piept, va fi la fel.

Vom observa:

Reflecţia Spiritului conştient;
Localizarea Vieţii;
Reflecţia Corpului material.

În sfârşit, şi **în planul inferior**, sau abdomen, vom regăsi această triplă diviziune. Cercurile ne vor indica fiecare element şi vom obţine foarte uşor următoarea figură:

Cap Nervi	**SPIRIT**	Fiinţa pshihică Viaţă intelectuală
Piept Sânge	**SENTIMENT**	Viaţă organică
Abdomen Limfă	**INSTINCT**	Viaţă celulară

Dar să nu uităm că aceşti centri noi sunt emanaţi de un mare Principiu infinit care a dat naştere primei trinităţi.

Figura noastră nu va fi deci completă decât situată deasupra *lumii superioare.*

Acest prim Principiu creator şi aflat dedesubtul *lumii Inferioare* reflecţia directă a acestui principiu, elementul prin care creaţia secundă sau următoarea generaţie se poate desăvârşi şi vom avea (luând tot omul ca imagine) figura următoare:

	Principiul Creator DUMNEZEU	
Cap	**SUFLET**	Fiinţa psihică
Piept	**SENTIMENT**	Viaţă organică
Abdomen	**INSTINCT**	Viaţă celulară
	GENERAŢII Reflecţia principiului generator materie	

Trebuie să ne amintim bine ca figura pe care tocmai am aplicat-o omului în întregimea lui s-ar aplica la fel de bine analizei anatomice, adică cea constitutivă a omului singur, indicând că acestă figură reprezintă cu succes expresia absolută a legii generale de constituire şi că e suficient să schimbăm numele elementelor pentru a obţine imediat numele planurilor lumilor corespondente sau reciproce.

Şi datorită acestei figuri, am putea analiza prin cheia 10 (3 ternari tonalizaţi), diviziunile cele mai fine ale celulei, la fel cum le-am analizat pe celè ale omului în întregimea lui.

Determinând această lege generală, kabbaliştii nu urmăreau să o introducă în obscuritate prin alegerea unui exemplu oarecare; trebuiau să lase fiecărui termen al acestei legi un nume destul de general pentru a evita orice confuzie; de asemenea, în figura ce trebuia să servească drept exemplu oricărei figuri de aplicaţie, fiecare termen a fost numit **NUMERŢIE**, deoarece nu există termen mai general decât numărul.

Aceasta este şi originea a ceea ce numim în Kabbală:

	mezoderm **Endodermă** **Ou fecundat** **Ectodermă**	
Nervi	**Creier**	**Fluid nervos**
Vase	**Inimă**	**Sânge**
Intestin	**Stomac** Aparat de generare	**Limfă**

CELE ZECE SEPHIROTHURI SAU CELE ZECE NUMERAŢII

Fiecare dintre aceste Sephiroth-uri sau Numeraţii a fost aplicată uneia dintre calităţile de Dumnezeu în primul exemplu de aplicaţie şi obţinem astfel figura clasică careia îi conferim, pentru prima dată, potrivit cunoştinţelor noastre, Geneza şi cheia de construcţie în paginile precedente.

Totuşi, aceste Zece elemente de analiză, aplicabile unei realităţi oarecare, nu sunt izolate unele de altele. În afara relaţiilor lor de coloane, există între ele *căi de uniune* numite **CANALE** şi reunind elementele unele cu celelalte.

Fiecare dintre aceste canale este constituit dintr-o *realitate creată* de către o fiinţă intelectuală, vitală sau materială potrivit lumii căreia îi aparţine creatura căreia îi aplicăm figura numeraţiilor.

La fel cum *numeraţiile* indică fiecare dintre elementele constitutive ale figurii noastre generale, *literele ebraice* indicau fiecare dintre căile mistice care uneau aceste elemente.

Şi aici trebuie să urmăm legea trinitară, iar kabbaliştii nu au ignorat aceasta în constituirea acestui instrument minunat care este alfabetul ebraic.

Alfabetul ebraic este alcătuit din douăzeci şi două de litere hieroglifice, dintre care fiecare reprezintă o creatură intelectuală, susceptibilă de interpretări profunde.

Aceste litere răspund celor trei lumi în felul următor:

Trei litere mamă: **A**-ul (Aleph)(א) nr.1, **M**-ul (Mem)(מ ם) nr.13 şi **SH**-ul (Schin)(ש) nr.21 reprezintă *lumea superioară.*

Şapte litere duble reprezintă *lumea mediană.*

Douăsprezece litere simple constituie *lumea inferioară.*

Cum fiecare lume este reprezentată în celelalte, vom găsi fiecare tip de literă în fiecare lume.

Astfel:

Lumea superioară va avea o literă mamă, trei duble şi patru simple, ce reprezintă canalele sale.

Lumea mediană are o mamă, două duble, şase simple.

Lumea inferioară are o mamă, două duble, două simple.

Vom găsi numele şi numerele fiecăreia dintre aceste litere.

Aceasta este legea constituţiei statice a sistemului Sephiroth-ilor.

Ternarul triplu, cu cele două tonalizante ale ei, una superioară şi cealaltă inferioară, precum şi canalele mistice manifestate de litere ebraice care unesc diferiţi centri.

Aici este staticul, anatomia sistemului, şi nu trebuie să uităm că acest sistem este imaginea exactă a Legii Vieţii răspândită în întregul Univers; de asemenea diferitele elemente pe care tocmai le-am observat vor da, prin diversele lor combinaţii, o infinitate de legi noi conducând detaliul repartiţiei forţei centrale în ultimele diviziuni ale diferitelor lumi.

De fiecare dată când marea schemă sephirotică va fi aplicată unui nou sistem de realităţi, tot atunci toate semnificaţiile centrilor şi căilor îşi vor schimba caracterul - şi aici este ruta pe care o urmează kabbaliştii pentru a-i deruta pe cei leneşi şi pe profani.

Semnificaţia simbolică a literelor ebraice a fost luată *în mai multe sisteme diferite, în mai multe aplicaţii la realităţi de diverse planuri*, iată de ce anumite litere se raportează la om asemenea Caph-ului care arată pumnul strâns, în timp ce alţii se raportează la Natură asemenea lui Samech care desemnează şarpele astral.

În realitate, nu există *cheie completă şi scrisă* a valorii reale a literelor ebraice într-un singur plan de aplicaţie, şi îi revine astfel fiecărui student sarcina să realizeze o cheie de acest tip, reîncepând-o pentru fiecare sistem de realitate; astfel cercetătorul

va învăţa astfel să controleze cu adevărat analogia şi să deschidă cartea închisă cu şapte pecete.

Cum trebuie să studiem Kabbala?

Înţelegem că nu putem, în acest scurt tratat, să intrăm în multe detalii privind Kabbala, ce formează baza reală a iniţierii occidentale.

Tocmai am expus destul de clar construcţia Sepihroth-ilor, am spus câteva cuvinte despre litrele ebraice, ne rămâne să dăm câteva sfaturi celor care vor dori să meargă mai departe în studiile lor.

Iată mai întâi ceea ce trebuie să ştim într-un mod aproape imperturbabil şi care constituie ABC-ul problemei puse în discuţie.

Cele zece Sephiroth-uri în aplicaţia lor la manifestarea divină

Cele douăzeci şi două de litere, numele lor, locul lor, numărul lor şi hieroglifa fiecăreia în alfabetul tradiţional

Schemoth-urile sau nume divine care formează sufletul Sephiroth-urilor considerate drept virtuţi divine.

Toate acestea, bine cunoscute, este folositor să studiem Cartea Formării, cheie analogică a Legii Vieţii sau *Sepher Yetzirah*[151]

Atunci vom putea înţelege mai întâi în Agrippa (*Phil. Occulte* – Filosofia Ocultă, vol.2), apoi în lucrările clasice, arta transpunerilor sau *Ghematria*, arta de a determina caracterul semnelor sau *Notaria* şi, în sfârşit, arta comutărilor şi combinărilor sau *Themuria*.

[151] Vom găsi traducerea în franceză a acestei cărţi în *Le Traité méthodique de Science Occulte* (Tratat metodic de Ştiinţă ocultă) şi o nouă traducere mai evoluată încă, în revista *l'Initiation* (Iniţierea)

Aceste studii pregătitoare sunt necesare pentru a aborda cu succes lectura acestei cărţi misterioase şi sublime care este *Cartea Luminii, Cartea carului ceresc, Zohar-ul* care ne iniţiază în misterele Digestiei Universurilor de către Omul Celest şi ale constituţiei lui Adam-Kadmon.

Lucrările lui *Eliphas Lévi*, precum şi cele ale lui *Louis Michel de Figanières (Clef de la Vie, la Vie Universelle* - Cheia Vieţii, Viaţa Universală) sunt în mod deosebit indicate în calitate de comentarii şi rezumat al tuturor învăţăturilor.

Vedem acum de ce studiul Kabbalei a fost întotdeauna privit ca unul dintre eforturile cele mai frumoase căreia i se poate consacra inteligenţa umană.

Vom găsi elementele tuturor acestora în figurile următoare şi anumite dezvoltări în Tratatul nostru de metodică a Ştiinţei Oculte (*Traité méthodique de Science Occulte*), la fel şi lucrările remarcabile şi foarte personale ale lui Stanislas de Guaita.

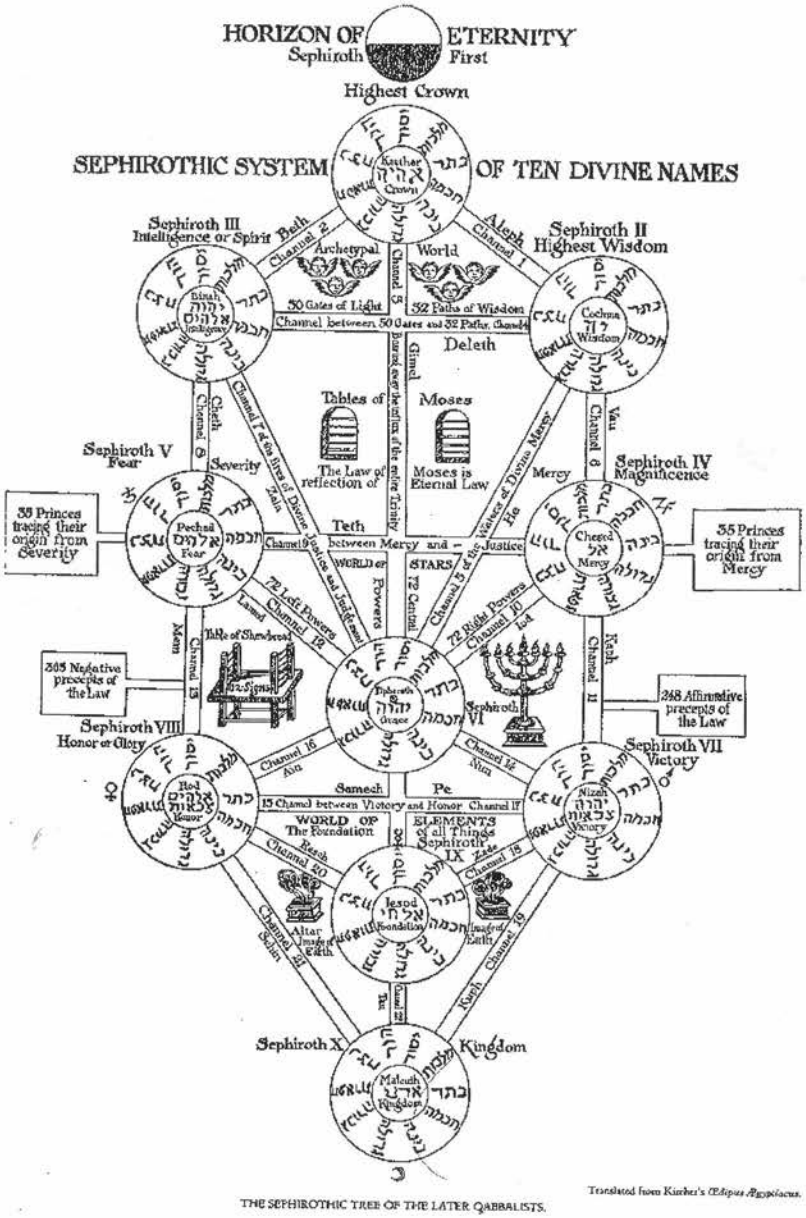

THE SEPHIROTHIC TREE OF THE LATER QABBALISTS.

Translated from Kircher's *Œdipus Ægyptiacus*.

SEPHIROTH-urile

ENSOPH
Absolutul

KETHER
Coroana

BINAH
Inteligența

CHOCHMAH
Înțelepciunea

PECHAD
Teama

CHESED
Mila

TIPHERETH
Frumusețea

HOD
Onoarea

NETZAH
Victoria

YESOD
Fundamentul

MALCHUT
Regatul

LOCUL în Alfabet şi Caracterul		NUMELE	IMA-GINEA	HIEROGLIFA UZUALĂ	VALOA-REA
—		—	—	—	—
MAMĂ	1	Aleph	א	Omul	1
Dublă	2	Beth	ב	Gura omului	2
Dublă	3	Ghimel	ג	Mâna în acţiunea de a prinde	3
Dublă	4	Daleth	ד	Sânul	4
Simplă	5	Hé	ה	Suflu	5
Simplă	6	Vau	ו	Ochiul. – Urechea.	6
Simplă	7	Zaïn	ז	Săgeată	7
Simplă	8	Heth	ח	Un câmp	8
Simplă	9	Teth	ט	Elementele acoperişului	9
Simplă şi principiu	10	Iod	י	Arătătorul	10
Dublă	11	Kaph	כ *sau* ך	Mâna în acţiunea de a strânge	20
Simplă	12	Lamed	ל	Braţul desfăcându-se	30
MAMĂ	13	Mem	מ *sau* ם	Femeia	40
Simplă	14	Noun	נ *sau* ן	Un fruct	50
Simplă	15	Samech	ס	Şarpe	60

Simplă	16	Aïn	ע	Legătură materializată	70
Dublă	17	Phéi	פ *sau* ף	Gura şi Limba	80
Simplă	18	Tzad	צ *sau* ץ	Acoperiş	90
Simplă	19	Coph	ק	Topor	100
Dublă	20	Resch	ר	Capul omului	200
MAMĂ	21	Schin	ש	Săgeată	300
Dublă	22	Thau	ת	Sânul	400

Cele 10 Nume Divine (*Schemoth*)

1	Ehieh	6	Elohim
2	Iah	7	IAHVE Sabaoth
3	Iehova	8	Elohim Sabaoth
4	El	9	Shadai
5	Eloha	10	Adonai

CÂTEVA REMARCI DE KABBALĂ LA NIVEL ÎNALT

Tratatul kabbalistic al Revoluţiei Sufletelor (*Révolution des Ames*), traducere inedită şi comentarii de Dr. Marc Haven, unul dintre cei mai profunzi kabbalişti contemporani scrierii acestei cărţi, dă, à propos de punctele cele mai înalte ale acestei doctrine, anumite învăţături cu atât mai utile de cunoscut cu cât ele au fost prezentate foarte des într-un mod incomplet de către comentatorii Kabbalei.

Rezumând, potrivit manuscrisului Dr. Marc Haven, aceste învăţături, vom lăsa totuşi câteva chestiuni învăluite în mister pe

care răbdarea şi efortul personal al sudentului trebuie singure să îl dezlege.

De asemenea, vom proceda prin notiţe separate.

Lumile[152]

Lumile kabbalisce sunt în număr de trei, tonalizate de o a patra:

Lumea emanativă (spirituală) sau AZILUTH
Lumea creativă (mentală) sau BRIAH
Lumea formativă (astrală) sau JESIRAH
Lumea factuală (materială) sau ASIAH

Persoanele

În fiecare dintre aceste lumi există cinci persoane mistice, dispuse astfel:

MACROPROSOPUL
sau
Longuanismul

TATĂL **MAMA**
MICROPROSOPUL **SOŢIA**
sau Irascibil

Reflexia, luată de sus în jos, a acestor persoane mistice, generează cele zece Sephire (Sfere).

La om, Persoanele sunt reprezentate astfel[153] :

[152] Vezi, apropo de acest subiect, studiul precedent asupra Lumilor kabbalistice (*Les Mondes kabbalistiques*).

CHAIJAH		**JECHIDA**
NESCHAMAH		ROUACH
	NEPHESCH	
	(Psyché)	

Adam

Adam se manifestă sub trei planuri:

ADAM KADMON
ADAM BELIAL
ADAM PROTOPLAST

Adam Kadmon este acel Adam care a precedat Căderea, *Adam Belial* este acel Adam al Scoarţelor, şi *Adam Protoplast* e Principiul Sufletelor diferenţiate (cel pe care Fabre d'Olivet îl numeşte Omul Universal).

Adam Kadmon se manifestă în cele cinci Principii redresate ale lumii iar Adam Belial în cele cinci Principii întoarse invers (acesta este un mister).

Sufletele

Sufletele izvorăsc din diferenţierea lui Adam Protoplast; ele sunt în număr de şaizeci de miriade şi se generează potrivit numerelor mistice următoare:

3 – 12 – 70 – 613 – 60 de miriade

[153] Iată de ce David a zis (Ps. 103-104) : *Fie ca sufletul meu să-l laude de cinci ori pe Domnul*

Aici şi nu în altă parte găsim originea celor 613 precepte ale Legii.

Embrionatul sufletelor sau Ibbur (rvbyo) este dublu, în funcţie de starea sufletului care poate fi *nou* sau *reîncarnat*.

Revoluţia sufletelor sau Gilgoul lvglyg completează misterul destinului uman. Cei care cunosc acest mister, ştiu cine este omul care are 13 ani şi o zi.

ELENISMUL

În acelaşi timp când Moise dezvolta partea unitară şi dorianã a Tradiţiei, partea masculină a Divinităţii, Orfeu, în Tracia, dezvolta partea multiplă şi ioniană a aşa-zisei tradiţii, manifestarea feminină a Divinităţii, de aici, *Politeismul*.

Totuşi, peste tot erau instituite *Mistere* pentru a instrui iniţiaţii că aceste două aspecte se sintetizează într-o Unitate sublimă. De asemnea misterele lui Isis învăţau căile intuiţiei pe discipolii pasionaţi ai Dumnezeului Mascul, în timp ce Misterele lui Mithra şi ale lui Apollo învăţau căile de unificare psihică pe discipolii imaginativi ai Dumnezeului Feminin.

Înţelegem astfel că istoria ne-a transmis mai fidel esoterismul misterelor Egiptului decât cel al misterelor ioniene.

Şi totuşi câte frumuseţi şi cât de profunde, sunt ascunse sub pânza graţioasă a fabulelor Elenismului [154].

[154] Lucrările lui Dupuis şi mai ales cele ale lui Vaillant (*Clef Magique de la Fiction et du Fait* - Cheia Magică a Ficţiunii şi a Faptului) indică cercetătorilor cel de-al treilea sens (naturalist) al cestor simboluri. Să nu uităm existenţa celor două sensuri superioare pentru a evita greşeli regretabile.

CREAREA GRECIEI
Politeismul

Europa, în parte sălbăticită, depindea de Imperiul Indian, precum tot restul emisferei noastre, atunci când schisma pastorilor tocmai izbucnea, ea fiind imediat separată şi trecând sub dominaţia fenicienilor alături de teritoriile Asiei şi ale Africii vecine la Mediterană.

Aceste popoare, navigatori foarte abili şi negustori neînfricaţi, parcurgând coastele, au întâlnit în cale coloniile deja existente, au pus bazele altora şi au pătruns, atât cât au putut, în interior.

Numele pe care le-au impus noilor aşezări au fost toate extrase din mitologie sau din simbolurile cultului lor. Colonia lor cea mai înfloritoare şi cea mai întinsă cuprindea la un loc Tracii, Dacii, Toscii şi Etruscii, nume care nu se deosebesc decât prin dialect şi se reduc la numele primitiv de Tracie, care înseamnă, în feniciană, *Spaţiul ideal/pur/spiritual*.

Grecia nu era la început diferenţiată de Tracia, era acelaşi nume mai restrâns şi mai puţin emfatic, din cauza diferenţei articolului iniţial. Cel de Ionia, care i-a fost dat ulterior, şi care desemna simbolul deosebit al sectei ioniene, îi fu comun cu toate posesiile feniciene, atât în Europa cât şi în Asia [155].

AUTONOMIA GRECIEI

Ionienii, tocmai alarmaţi de o doctrină (dispoziţie a Tetracorzilor) care tindea să îşi restrângă influenţa, şi temându-se să nu-şi vadă imperiul slăbit de atât de multe tulburări, prăbuşindu-se imediat, au vrut să se opună acestui demers, dar era prea târziu.

[155] Fabre d'Olivet, *la Musique* (Muzica), p. 70, 71

Preotul suprem lansă în van anateme.

Întreaga Grecie se ridică şi începu încă de atunci să se diferenţieze de Tracia propriu-zisă, rămasă fidelă metropolei.

Se ridică altar contra altar şi, refuzând să recunoască suveranul pontif, ce-şi avea locuinţa pe muntele sfânt al Traciei, au ales muntele Parnas pentru a înlocui acest munte şi au construit acolo oraşul Delphi, desemnat să fie oraşul sfânt sub numele de *Pytho*.

Aici, noua sectă, care se proclama ca fiind condusă de spiritul universal *Oleu*, plasă faimosul ombilic, simbol al hermafrodismului divin, şi luă drept obiecte al cultului său, Soarele şi Luna, reunite în aceeaşi fiinţă mai înâi sub numele *Etolnios*.

Această revoluţie, separând pentru totdeauna Grecia de Frigia, o izolă pe aceasta din urmă de Tracia, exercitând cea mai mare influenţă asupra destinelor Europei, va merita într-o zi, să umple paginile istoriei [156].

Orfeu

Orfeu este primul om la greci care a făcut epocă, plasându-se în centrul unei sfere morale, a cărei influenţă se face încă simţită printre noi după treizeci şi trei de secole.

Instruit de către egipteni, iniţiat în misterele lor cele mai secrete, el se ridică în Grecia la rangul de Profet şi de Pontif suprem.

A ştiut să reunească în acelaşi cult douăzeci de popoare duşmane, divizate atât prin opiniile lor religioase cât şi prin legile lor civile, şi a fondat această federaţie admirabilă amfictionică ale cărei decrete erau supuse la sancţiunea suveranului Pontif din Delphes.

[156] Fabre d'Olivet, *la Musique* (Muzica), p. 78, 79

El este creatorul acestei mitologii magnifice greceşti care, în pofida eforturilor susţinute de o sectă intolerantă şi fanatică, străluceşte încă dintr-un loc în altul pe fragmentele ridicole în care a fost învăluit, animă toate artele noastre şi domneşte în poezia noastră [157].

[157] Fabre d'Olivet, *la Musique* (Muzica), p. 80

Muzele

Egiptenii se pare că nu au numărat decât trei muze, *Mileté, Mnémé, Edé*, adică cea care produce sau generează, cea care păstrază sau desemnează, cea care idealizează şi oferă înţelegerea.

Grecii au dus numărătoarea aproape până la nouă, diferenţiind mult atributele.

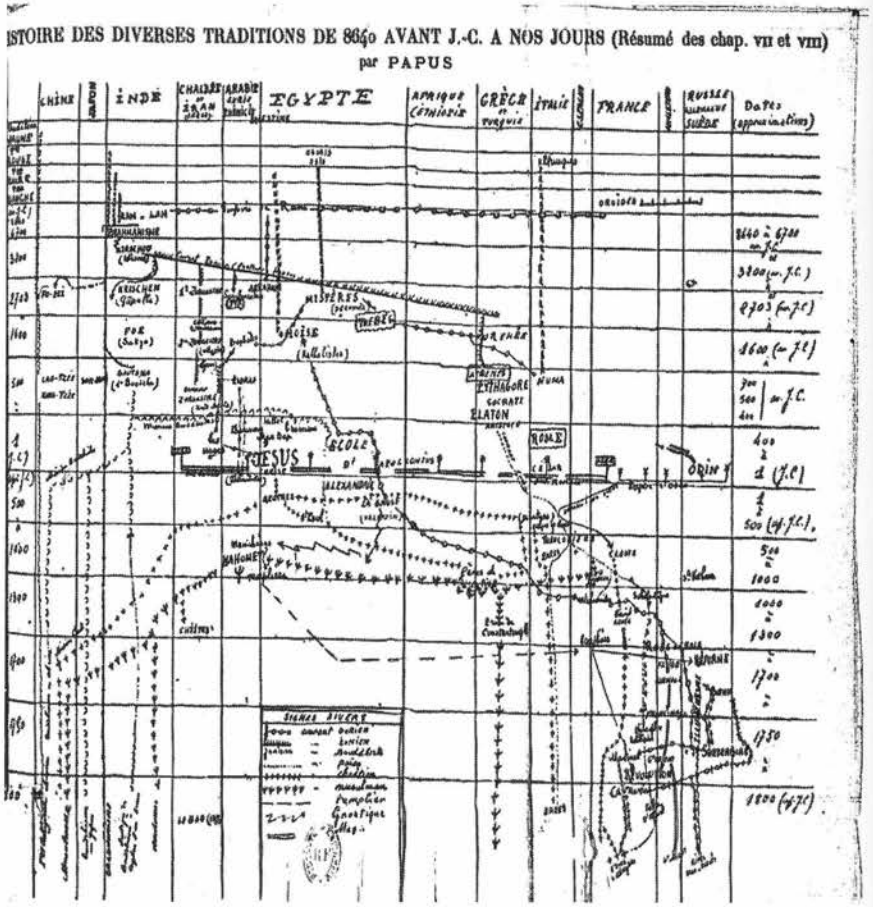

Ei le-au numit fiicele lui *Zeus* şi ale *Mnémosinei*, adică ale Fiinţei Eterne şi ale facultăţii memorative, şi le denumiră astfel: *Cléo*, cea care celebrează; *Melpomene*, ca care cântă faptele demne de a rămâne în amintire; *Talia*, cea care înfloreşte, care caută plăcerea, divertismentul; *Euterpe*, cea care încântă; *Terpsicore*, cea care se delectează cu pauza; *Erato*, cea care iubeşte; *Calliope*, cea care povesteşte faptele strălucitoare; *Urania*, cea care studiază cerul; *Polymnie*, cea care explică diferitele arte.

Cele nouă muze îl recunosc drept patron pe *Apollo*, Generatorul universal şi îl luau uneori ca ghid pe *Hercule*, Domnul şi stăpânul Universului [158].

Pitagora

Tradiţia Secretă

Atunci când Pitagora a venit în Grecia, îmbogăţit cu toate luminile Africii şi ale Asiei, aproximativ nouă secole după Orfeu, el găsi acolo amintirea acestui filosof aproape ştearsă din memoria oamenilor, iar învăţăturile lui cele mai frumoase, sau puţin cunoscute erau raportate la origini fantastice.

Orgoliul nenorocit de a se numi autohton şi de a nu datora nimic naţiunilor vecine bulversase toate ideile.

Mormântul lui *Zeus*, Zeul cel viu, era plasat în Creta; se dorea, cu orice preţ, să se dea naştere, într-un târguşor din Beoţia, lui *Dionysos*, spiritul divin, şi într-o insuliţă a Arhipelagului, lui *Apollo*, Tatăl universal.

Se debitau mii de extravaganţe de acest tip, iar poporul, devenit suveran, care credea în toate acestea, comanda cu aroganţă capetelor cele mai puternice să creadă de asemenea.

[158] Fabre d'Olivet, *la Musique* (Muzica), p. 48

Misterele stabilite pentru a face cunoscut adevărul unui număr prea mare de iniţiaţi îşi pierdeau influenţa; hierophanţii, intimidaţi sau corupţi, tăceau, consacrând minciuna.

Trebuia neapărat ca adevărul să se piardă imediat sau să se găsească o altă cale de a-l păstra.

Pitagora a fost persoana căreia i-a fost revelat acest secret. El a făcut pentru ştiinţă ceea ce a făcut Licurg pentru libertate.

Acesta, în calitate de legislator, a instituit pe un punct al Greciei, o mănăstire de luptători în faţa cărora venea să se opună despotismul persan; acesta, ca filosof, a instituit o adunare secretă de oameni înţelepţi şi religioşi care, răspândindu-se în Europa, în Asia şi chiar în Africa, au luptat acolo împotriva ignoranţei şi impietăţii ce tindeau să devină universale.

Serviciile pe care el le-a prestat în favoarea umanităţii au fost imense.

Secta pe care a creat-o şi care, chiar şi astăzi, nu s-a dizolvat în întregime după ce a traversat, ca o brazdă de lumină, tenebrele adunate asupra noastră prin năvălirea barbarilor, căderea Imperiului Roman şi instituirea necesară a unui cult intolerant şi superstiţios, au făcut restaurarea ştiinţelor de o mie de ori mai uşoară şi ne-a cruţat de mai multe secole de munci[159].

Să reţinem bine această afirmaţie a lui Fabre d'Olivet.

Alături de curentul kabbalisc pur ce venea de la egipteni prin Moise, vom regăsi mai târziu în Europa un curent de iniţiere pitagorian.

Primul se va recunoaşte mereu în faţa aspiraţiilor sale religioase şi cu caracter înalt, el face adunări (frăţii), preoţi; cel de-al doilea se recunoaşte, din contra, în faţa tendinţelor sale ştiinţifice deşi şi ele de rang foarte înalt; el face savanţi şi înţelepţi.

Prin fuziunea acestor două curente, în anumite timpuri, şi prin iluminarea lor reciprocă, cele mai frumoase fraternităţi

[159] Fabre d'Olivet, *la Musique* (Muzica), p.81

iniţiatice din Occident şi-au văzut forţa crescând, şi mijloacele lor de a acţiona în timp şi spaţiu.

CREŞTINISMUL

Curentul Iubirii Vii

Dacă noi studiem cu cel mai mare respect curentul de lumină şi de ştiinţă derivat din Kabbală şi din Elenism de către Orfeu, Pitagora şi Platon, puţin şi de Aristotel, trebuie să avem mare grijă să nu comitem o mare greşeală neatribuind o importanţă cel puţin egală marelui curent de iluminism religios bazat pe cultura pură a facultăţilor divine ale omului, în afara oricărei ştiinţe şi deasupra oricărei învăţături deductive.

Patriarhii, Profeţii în Israel, Christos, Apostolii, anumiţi mari doctori gnostici, Sfinţii Creştinismului şi Teosofii creştini iluminaţi reprezintă acest curent splendid căruia îi datorăm cheia Comorii cereşti, dacă pe cea a Comorii pământeşti o datorăm curentului precedent.

Şi este interesant să constatăm că dacă Fabre d'Olivet a fost sublimul revelator al primului dintre aceste curente, Sfântul Yves d'Alveydre a fost apostolul profund al celui de-al doilea. Doar printr-o greşeală foarte mare am putea vedea urmaşi în aceste două mari spirite, care fiecare de partea lui, să vină să ne reveleze cei doi poli a căror uniune constituie Adevărul Etern.

Şi suntem bucuroşi să îl reaşezăm aici în adevărata sa lumină şi la locul cuvenit pe Sfântul Yves d'Alveydre, acest cavaler al lui Christos şi al Patriarhilor care, deţinând toate iniţierile, a ştiut să rămână campionul comuniunii cu Dumnezeu prin viaţa şi prin Iubirea ce formează în cer un singur principiu: Iubirea vie.

De asemenea autorul Misiunilor („Missions"), Misiunea Suveranilor, Misiunea Evreilor, Misiunea Francezilor, a creat

Synarhia creştină şi vie în faţa Enciclopedismului curentului pur ştiinţific, şi poate conta pe justiţie, care va fi pusă în slujba muncii sale şi a eforturilor lui curajoase.

Creştinismul

Istoricii nu au evitat greşeala pe care noi tocmai am semnalat-o, iar această eroare a fost agravată şi mai mult de aşa-zisa critică modernă care, sub influenţa ideilor materialiste, a vrut să reducă misterioasele realizări ale planului divin la un orizont mai restrâns.

Trebuie să fii istoric de profesie pentru a nu-ţi da seama că aceeaşi cauză nu poate produce decât efecte întotdeauna asemănătoare.

Dacă Creştinismul nu ar fi fost decât lucrarea unui om vag iluminat, care să fi fost secundat de un organizator de valoarea Sfântului Paul, prin ce raţiuni ar fi generat acest om efecte diferite de cele generate de toţi iluminaţii predecesori?

Istoria convine să-l recunoască pe profetul evreu Hillel, cu mai mulţi ani înainte ca Iisus din Nazaret să fi întreprins un efort asemănător. În plus, s-a dovedit că Hillel avea la îndemână metode de reuşită mai puternice decât Iisus. Dacă mijloacele umane erau suficiente, iată de unde vine eşecul lui Hillel care ne este prezentat aici.

Hillel, care a venit din Babilonia la Ierusalim, cu treizeci şi şase de ani înaintea lui Iisus, sărac şi blând, este aureolat de o legendă bizară. Căzut la Ierusalim, într-o zi, timorat, pe moarte şi readus la viaţă, deşi era zi de Sabat, Hillel imediat deveni simpatic; apoi căutat datorită eleganţei vorbelor lui, subtilităţii discuţiilor pe care le purta, şarmului vocii lui subţiri, ciudăţeniei modestiei lui.

Nu reuşea nimeni să îl înfurie; el nu condamna decât traficanţii; nu admitea ca veritabilă cunoaştere decât Thora; el nu ţinea la nimic - neavând nici bunuri, nici soţie, nici familie -

decât să studieze. Spunea că orice lege se rezuma la această frază: „Nu faceţi altora ceea ce nu vreţi să vi se facă vouă înşivă!" (Ce ţie nu-ţi place altuia nu-i face).

Influenţa sa se răspândi imediat; fu numit şeful Adunării [160].

Consecinţe au fost, bineînţeles, cum că Iisus ar fi fost un imitator al lui Hillel, dar acest obicei de a nu căuta niciodată partea secretă a poveştii a făcut, şi în acest caz, să fie comise multe confuzii.

Câteva cărţi iniţiatice ne învaţă secretele acestei coborîri de la cer la rasa albă. Printre ele, amintim în primul rând această bijuterie a lui Valentin *„Pistis Sophia"*[161] la care îi trimitem pe iniţiaţi şi prin care am încercat să stabilim câteva explicaţii.

Din această carte, vom lua doar ceea ce priveşte subiectul prezent în următoarele pagini.

Crearea Creştinismului

Involuţia Principiilor Cereşti care vin să constituie individualităţile terestre care vor crea Creştinismul.

Omul deţine în el însuşi principiul propriei ascensiuni. Să reunească, printr-un mijloc oarecare, sufletul său nemuritor cu Virtutea cerească ce îl însoţeşte pe parcursul vieţii sale în corpul fizic, şi devine un *participant la primului Mister*, va spune Valentin, un *sfânt*, va spune catolicismul, un *crestos* sau un *cristus*, vor spune şcolile de iniţiere ale gradului elementar; el *nu va mai renaşte*, el va participa la Nirvana, vor spune orientalii şi şcolile brahmanice. Ori, aici se ascunde o capcană redutabilă care e important să o semnalăm.

---

[160] Marius Fontanes, *le Christianisme* (Creştinismul), p. 206

[161] *Pistis Sophia,* de Valentin, tradusă de Amilineau, 1 vol. in-8, Chamuel, 1895. *Clef de l'Ame et de son Salut* (Cheia sufletului şi a omagiului adus lui), după *Pistis Sophia,* de Papus.

Orice evoluţie presupune una sau două involuţii, orice om care devine zeu are nevoie de un Dumnezeu care să se fi făcut om, la fel cum evoluţia unui aliment în intestin are nevoie de coborîrea a două forţe de origine superioară: sângele şi forţa nervoasă.

Din cauza acestei remarci a *curentului de sacrificiu şi de iubire* care precedă calea dificilă a iniţierii şi a evoluţiei sufletului uman pe care iniţierile naturaliste din Orient au condus mulţi dintre adepţii lor să creadă că starea de Christos era un plan de existenţă fizică pe care orice om putea să o atingă şi care nu avea nevoie de efortul constant al Principiului Ceresc Hristos, singurul capabil, prin involuţia lui, să aducă la el sufletele evoluate.

Aşa cum cometa, veritabilă globulă sanguină a Omniversului, cum ar spune Michel de Figanières, vine la anumite perioade să redea viaţa centrilor superiori ai familiilor solare, tot la fel, *în afara cursului constant,* e nevoie de o mare coborîre Divină, urmată de o mare înălţare de suflete, pentru a-i da lui Dumnezeu ocazia de a-şi manifesta iubirea sa absolută devansând timpul Reintegrării întregii Umanităţi.

A nu vedea exitenţa *ca individualitate cerească* a Fecioarei de Lumină, a lui Hristos şi a altor principii, este ca şi cum te-ai opri pe drum, ai staţiona în acest *plan mental* care conduce la panteismul materialist; a închide voluntar ochii în faţa existenţei *planului ceresc* pe care virtuţile inimii, iubirea şi rugăciunea o ating mult mai rapid decât forţele mentale, critica şi raţionamentul.

Să fi unit dragostea cerească, manifestată prin Graţie şi prin supunerea în faţa iubirii omului pentru cer, manifestată prin Rugăciune şi Sacrificiu, aici rezidă tot secretul puterii creştinilor, a albilor, iluminaţi de Hristos, şi care sunt chemaţi să conducă

Pământul întreg, în ziua când ei vor înlocui legea Violenţei cu legea Toleranţei şi a Iubirii[162].

Valentin ne va descrie coborîrea principiilor cereşti care vin să pregătească salutul Rasei albe formând Creştinismul.

Este acolo un capitol întreg al acestei *Istorii secrete* a Salvatorului, rezervată, în primele secole, iniţierilor cele mai ridicate în rang.

Încarnarea Lui Iisus

„După aceea, se întâmplă că, prin Ordinul primului Mister, priveam din nou în jos, la lumea umanităţii; o găsii pe Maria, cea care e numită mama mea potrivit corpului material, îi vorbii de asemenea sub chipul lui Gabriel şi, când ea îşi întoarse privirea în sus spre mine, am aruncat asupra ei prima virtute pe care am primit-o din mâinile lui Barbilô, adică corpul pe care l-am dus sus, iar în locul sufletului[163] am aruncat asupra ei *virtutea* pe care o primisem din mâna Marelui Sabaoth cel Bun, cel care există în Locul Drept." (p.7 din traducerea lui Amélineau)

Fecioara Maria

Din Fecioara de Lumină a luat naştere Maria, mama lui Iisus.

„Şi tu, o Marie, tu care ai luat formă în Barbilô, potrivit materiei, şi ai luat o asemănare cu Fecioara Luminii, potrivit

[162] Vezi, à propos de acest subiect, frumoasele articole ale lui Amo, în *l'Initiation* (Iniţierea) şi celelalte ziare spiritualiste, precum şi în cartea sa, *Le Congrès de l'Humanité* (Congresul Umanităţii), 1 vol., Editura Chamuel

[163] Astfel, contrar constituirii obişnuite a fiinţelor umane, toate Principiile ce trebuiau să constituie personalitatea lui Iisus Hristos vin din planul ceresc. În omul obişnuit, Virtutea cerească (care nu se încarnează) vine singură din acest plan.

Luminii, tu şi cealaltă Marie, cea fericită, tenebrele au existat datorită ţie şi tot din tine a ieşit corpul hilic unde locuiesc şi pe care l-am purificat." (p.60)

În calitate de om, Iisus trăieşte până la vârsta de doisprezece ani de viaţă terestră. Abia şi numai la această vârstă virtutea sa divină ia în posesie cu adevărat fiinţa sa fizică.

Adepţii şcolilor de iniţiere naturaliste vor vedea aici uniunea principiilor inferioare şi a principiilor superioare ale omului pentru a forma Cristul.

Am spune că doctorul gnostic, de-a lungul secolelor, a prevăzut greşeala de evitat în acest caz; deoarece are grijă să descrie în detalii involuţia, coborîrea fiecărui principiu ceresc care se va materializa pentru a forma o fiinţă cerească.

Încarnarea Sufletului Lui Iisus

Maria luă deci cuvântul şi spuse:

„Domnul meu, în ceea ce priveşte ceea ce virtutea Ta a profeţit pentru David: Pietatea şi adevărul s-au întâlnit, dreptatea şi pacea s-au supus, adevărul a înflorit pe pământ iar dreptatea a privit din înaltul cerului; virtutea ta a profeţit acest cuvânt subiectului tău altădată.

Atunci când Tu erai mic, înainte ca Duhul să se pogoare asupra Ta, în timp ce Te aflai într-o vie cu Iosif, Duhul a coborît din Înalturi, a venit la mine în casă, îţi semăna, iar eu cum nu îl cunoşteam şi credeam că eşti Tu, el mi-a spus: *Unde este Iisus fratele meu ca să îl întâlnesc?*

Şi, când îmi zise aceasta, m-am simţit confuză şi am crezut că este o fantomă care mă pune la încercare: l-am prins, l-am legat de piciorul patului care era în casă, până când am mers să vă găsesc în vie; Iosif era ocupat să pună via pe butuci. Se întâmplă deci că, auzindu-mă spunând aceast lucru lui Iosif, tu ai înţeles despre ce era vorba, te-ai bucurat şi ai zis: *Unde este ca să-l văd? Nu, îl aud dintr-acolo.*

Şi astfel Iosif, auzindu-te spunând aceasta, se tulbură, şi merserăm împreună în casă, găsirăm duhul legat de pat, şi te privirăm cu el; ajunseserăm la concluzia că îi semeni.

Iar acela care era legat de pat se dezlegă, te îmbrăţişă, te sărută iar tu i-ai răspuns; *voi deveniserăţi una şi aceeaşă persoană.*

Iată deci întâmplarea şi explicaţia ei: Pietatea (Mila), este duhul care a venit din Înalturi prin Primul Mister pentru a avea milă de rasa umană; el şi-a trimis Duhul pentru a ierta păcatele Lumii întregi, pentru ca oamenii să primească acest mister, să moştenească Regatul Luminii.

Adevărul este Virtutea care a locuit în mine, venită de la Barbilô: el a devenit corpul tău hilic şi a făcut mesagerul sub locul adevărului.

Dreptatea este Duhul Tău care a adus toate misterele de Sus pentru a le da rasei umane.

Pacea, şi ea, este Virtutea care a locuit în corpul tău hilic de când lumea, acest corp care a botezat rasa umană, pentru a o face străină păcatului şi pentru a o împăca cu Duhul Tău, pentru a fi în pace cu emanaţiile Luminii, adică pentru ca Dreptatea şi Pacea să fie una. Şi conform cu ceea ce a fost spus: Adevărul a înflorit pe Pământ; Adevărul, este corpul tău hilic ce a crescut în mine pe pământul oamenilor, care a făcut pe Mesagerul sub Locul Adevărului; şi din nou conform aceluia care a zis: Dreptatea a înflorit în afara Cerului; Dreptatea, este virtutea care a privit cerul, cea care va da Misterele de lumină rasei umane şi oamenii vor deveni drepţi, vor fi buni, vor moşteni Regatul Luminii (p. 62 şi următoarele)."

Cei Doisprezece Apostoli

La fel ca sufletul lui Christos şi cel al Mariei, sufletele celor doisprezece apostoli nu vin din lumea Archon-ilor, ci din planul ceresc aşa cum ne afirmă selecţiile următoare:

„Bucurați-vă deci, fiți bucuroşi, pentru că de când am venit eu pe lume, încă de la început, am adus cu mine douăsprezece puteri, astfel precum v-am spus de la început; le-am primit din mâinile a doisprezece Salvatori ai Comorii Luminii; potrivit Ordinului Primului Mister aceste puteri le-am pus în sânul mamelor voastre de la sosirea mea în lume şi ele sunt acum în corpurile voastre.

Şi cele doăsprezece virtuți ale celor doisprezece Salvatori ai Comorii Luminii pe care am primit-o din mâinile celor doisprezece Decani din mijloc, le-am lansat în sfera Archonilor iar Decanii Archonilor cu Liturgii lor credeau că erau suflete ale Arhonilor, iar Liturgii erau cei care le aduceau; le-am legat în corpul mamelor voastre iar când timpul vostru s-ar fi împlinit erați aduşi pe lume fără să aveți în voi suflete ale Archonilor."

Rolul Apostolilor

„Cu adevărat, cu-adevărat vă spun: vă voi face perfecți în toate *pleromes*, de la misterele din interior până la misterele din exterior, vă voi umple de duh, astfel că veți fi numiți Pneumatici perfecți ai tuturor pleromelor; şi într-adevăr, cu-adevărat vă spun, vă voi da toate misterele tuturor cerurilor Tatălui meu şi ale tuturor locurilor primelor mistere *pentru ca acela pe care îl veți introduce în lume să fie introdus în lumina de Sus iar acela pe care îl veți arunca pe pământ să fie aruncat în regatul Tatălui meu care sălăşluieşte în Ceruri* (p.32).

Astfel, Valentin, doctorul gnostic, autor al lucrării *Pistis Sophia*, este formal.

Toate manifestările pământeşti care au prezidat la naşterea Creştinismului sunt *Persoane* aparținând Planului Ceresc. Printr-o sublimă involuție,- aceasta a devenit posibilă ca evoluție a sufletelor.

Iată caracterul elevat şi deosebit al Creştinismului, originea misterelor sale cele mai profunde - fiecare rasă umană poate fi

obiectul unui mesianism special; dar, în fața fiecărui nou mesianism, rasa nouă se prezintă pe un plan mai înalt al spiralei evolutive. Rasa Albă este cea care a chemat ultima manifestare divină; nu este oare drept, potrivit legilor însele ale evoluției în timp şi spațiu, ca această manifestare să fi fost mai elevată decât cele precedente şi să aibă, prin urmare, nevoie de o involuție de ordin la fel de elevat?

Vom încredința meditația la aceste idei celor care ştiu cu adevărat ce presupun metoda analogică şi legile misterioase pe care aceasta le traduce.

Iisus venea dintr-un plan prea elevat pentru a se coborî la modalitățile josnice întrebuințate de către oameni pentru a instala puterea, iar Fabre d'Olivet face pe bună dreptate această reflecție:

„Trebuie să remarcăm aici că dacă Iisus ar fi dorit să urmeze calea cuceririlor, care se deschidea în fața lui, când popoarele din Galilea îi ofereau coroana, şi dacă s-ar fi lăsat pe mâinile evreilor care aşteptau un Mesia cuceritor, ar fi întreprins inevitabil cucerirea Asiei; însă Europa i-ar fi rezistat, şi cum în Europa trebuia el să-şi exercite în principal influența, a trebuit să fie înclinat să aleagă o victorie mult mai puțin strălucitoare mai întâi, dar cu mult mai puternică în viitor, şi *să ia hotărârea să depăşească Fatalitata Destinului decât să se servească de aceasta*[164]."

Şi totuşi Marele Învățător a urmat până la un asemenea punct calea istorică şi mai ales critică, încât a ajuns să nu mai cunoască bine forțele secrete care se manifestă prin apostoli, a zis el.

„Aceşti doisprezece apostoli pe care i-a lăsat Iisus Christos, nu deținea forța necesară pentru a-şi îndeplini apostolatul. Creştinismul îi datorează deci Sfântului Pavel forța sa dogmatică şi morală, precum şi doctrina sa spirituală. El primi mai târziu

[164] Fabre d'Olivet, *Histoire philosophique* (Istoria filosofică), vol. 2, p. 79.

riturile sale sacre şi formele de la un teosof al şcolii din Alexandria, pe nume Ammonius[165]."

Da, toate acestea sunt adevărate de această parte a cortinei, dar ceea ce trebuie să îl intereseze pe iniţiat este exact contrariul. Sunt forţele în acţiune de partea cealaltă, resorturile subtile datorită cărora uriaşul ştiinţific, filosofic şi, să spunem sus şi tare, religios, care a fost Politeismul în principiul său, va pieri în câţiva ani, sub puseul acestor oameni cu puţină ştiinţă, dar cu credinţă arzătoare, care au fost primii creştini.

Mai târziu, imperialismul şi-a luat revanşa, mulţumită anumitor episcopi de la Roma; dar ideea pură va domina întotdeuna greşelile pasagere şi curentele mistice vor fi cultivate cu grijă de anumite ordine religioase.

Noi îi datorăm Elenismului Ştiinţa Artelor, să nu uităm că Iubirea cea Vie i-o datorăm Creştinismului.

Iată ce s-a străduit să ne înveţe Yves d'Alveydre.

Influenţa lui Zoroastru
Odin

Tocmai am citit despre lenta constituire a tradiţiilor albilor, împrumuturile de la vechile rase, viaţa sa personală pe care i-a insuflat-o Christos, şi totuşi monumentul de abia se conturează iar noi trebuie să ne continuăm cercetarea.

Abia îşi începu lucrarea Creştinismul la Roma că acest curent devastator al Barbarilor erupse în Imperiu, trimiţând în Orient toată tradiţia ştiinţifică pentru a adapta cum putea mai bine la intelectualitatea lui tradiţia religioasă.

Barbarii sunt strămoşii noştri; sunt descendenţii tenaci ai Celţilor neînvinşi care nu au plecat să caute ştiinţa în India sau în Egipt; ci această ştiinţă a făcut să crească o ramură către ei.

[165] Loc. cit. p. 58

Un iniţiat al tradiţiei lui Zoroastru, *Odin* sau *Frighe*, a venit să reveleze celţilor adevărul sanctuarelor îndepărtate, şi a adaptat revelaţia sa la caracterul intransigent al discipolilor săi.

Frighe era sectant al lui Zoroastru; el cunoştea de altfel toate tradiţiile Caldeenilor şi ale Grecilor, precum şi cele mai multe dintre instituţiile pe care le-a lăsat în Scandinavia, toate acestea îl dovedesc invincibil . El era iniţiat în Misterele lui Mithras [166].

Am putea crede că tradiţia adusă de Odin nu a avut, dacă îi luăm în considerare îndepărtarea în timp, decât o influenţă slabă asupra rasei noastre.

Selecţiile următoare vor disipa orice îndoială în această privinţă arătând în ce măsură popoarele anglo-saxone sunt încă impregnate de această revelaţie care, în aceşti ultimi ani, a fost atât de măreţ glorificată de geniul lui Wagner.

Schimbările pe care el le-a făcut vechii religii a Celţilor au fost considerabile. Cea mai mare a fost subtituirea lui Teutad, Marele Strămoş al Celţilor, printr-un Dumnezeu Suprem numit *Wôd* sau *Goth*, de la care toată naţiunea gotică îşi primi apoi numele[167].

Zoroastru însuşi îl numea *Timpul Fără Limite, Marea Eternitate, Buddha Hinduşilor,* pe care Ram l-a găsit cunoscut în toată Asia.

De la numele lui Dumnezeu, Supremul *Wôd*, numit de asemenea *Tatăl Universal*, *Dumnezeu cel Viu*, *Creatorul Lumii*,

[166] Fabre d'Olivet: *Histoire philosophique* (Istoria filosofică), p. 45

[167] Am menţionat adesea acest nume. Trebuie să remarcăm că el s-a aplicat, în Indii, la planeta Mercur şi la Miercuri, exact ca în nordul Europei; însă aici a persistat mult, ca desemnând Fiinţa Supremă; în schimb în Industan, el s-a redat îndeosebi Trimişilor divini şi Profeţilor. Acelaşi nume, scris sau pronunţat God sau Goth, a rămas acela de DUMNEZEU în cea mai mare parte a dialectelor septentrionale, în pofida schimbării de cult şi stabilirea Creştinismului. A fost confundat cu numele Gut, care înseamnă bun; însă cele două cuvinte nu derivă din aceeaşi rădăcină. Numele lui Dumnezeu God sau Goth vine de al atlanticul *Whôd*, Eternitatea; iar numele de Gui sau Good, bun, vine din celticul Gut, le gosier; de aici Gust, gustul. (F. D'Olivet.)

l-a primit Frighe pe cel de *Wodan*, din care noi am făcut Odin, adică Divin.

Legislaţia scandinavilor a unit deci cu multă forţă şi sagacitate doctrina lui Zoroastru cu cea a vechilor Celţi.

El a introdus în mitologia sa un geniu al răului pe nume *Loke*[168], al cărui nume era taducerea exactă a celui de Ahriman; l-a dat speciei umane pe anticul Bor ca strămoş şi a continuat să fondeze pe valoarea războinică toate virtuţile.

El va propăvădui pozitiv, şi aceasta a fost principala dogmă a cultului său, de care numai eroii se bucurară, în *Valhalla*, palatul valorii, de toată plenitudinea fericirilor cereşti[169].

Să nu abandonăm reformatorii fără să le spunem un cuvânt despre Apollonius.

Astfel, în timp ce un cult în întregime intelectual, destinat să domine raţiunea, se pregătea în Iudeea, o doctrină animică, violentă în preceptele ei, se stabilise în Scandinavia numai pentru a pregăti căile acestui cult şi a-i favoriza propagarea; şi totuşi un om puternic instinctiv, capabil de un efort foarte mare de voinţă, parcurgea imperiul roman, învăţând că viaţa nu este decât o pedeapsă, un mediu penibil între două stări indiferente în esenţa lor, generarea şi moartea.

Acest om, pe nume *Apollonius*, urma, în doctrina lui Pitagora, ceea ce avea această doctrină mai pozitiv.[170]

[168] Adică cel închis, cel comprimat, cel tenebros. Observaţi că scandinavii, atribuindu-i lui Loke sâmbăta, au asimilat geniul răului lui Saturn.
[169] Fabre d'Olivet: *Histoire philosophique* (Istoria filosofică), p. 47
[170] Fabre d'Olivet: pagina 56, vol. 2.

ARABII

Torentul barbarilor a înghiţit imperiul roman şi intelectualitatea Rasei Albe a fost trimisă la Constantinopol.

Trebuia ca beneficul acestei civilizări intelectuale lente să nu se piardă.

Dacă sămânţa pură a Creştinismului are nevoie de singurătatea sufletului pentru a face să crească primii ei muguri, va fi necesar, ca în momentul când aceşti muguri vor fi puternici, noul curent pur intuitiv şi mistic să fie pus în contact cu vechiul curent enciclopedic şi raţionalist.

Va fi lucrarea Arabilor.

Mai întâi, ei vin să aducă Occidentului tradiţia egipto-greacă pe care o pierduse şi astfel se va produce prima scânteie a Ştiinţei creştine.

Apoi, la rândul lor, creştinii se vor grăbi ca nebunii spre Ierusalim, convinşi că readuc în patrimoniul rasei pământurile smulse de sângele lui Christos; dar mai ales iniţierea antică e cea pe care ei o vor întâlni acolo, cu dovezile şi progresiva ei iluminare.

Plecaţi sub semnul Crucii, ei se vor întoarec Templier, în cea mai mare parte, şi vor introduce din nou în Rasă misterele Kabbalei şi ale Gnozei.

Astfel arabii, au fost gardienii curentului raţional atunci când creştinii erau prea slabi pentru a primi acest depozit magnific şi, mai târziu, tot arabii au fost cei care au format bariera ce s-a opus năvălirii Asiei, şi i-a forţat pe aceiaşi creştini să rămână în această Europă pe care Providenţa a marcat-o pentru propria dezvoltare şi de care vor dori toată viaţa să scape.

Iisus i-a succedat inspiraţiei lui Moise.

Mahomed i-a succedat insiparaţiei lui Moise şi celei a lui Iisus, pe care i-a recunoscut în egală măsură divini; numai el pretindea că sectanţii lui Moise se îndepărtaseră de doctrina sa, şi

că discipolii lui Iisus o înţeleseseră greşit pe cea a Învăţătorului lor[171].

El restabili, în consecinţă, Unitatea lui Dumnezeu, aşa cum au primit-o evreii de la tradiţia atlantică şi rezumă toată religia sa în aceste puţine cuvinte: *Nu este de la Dumnezeu decât Dumnezeu şi Mahomed este Profetul său.*

El instituie, de altfel, cu cea mai mare putere, ideea nemuririi sufletului şi dogma pedepselor şi recompenselor viitoare potrivit viciilor şi virtuţilor oamenilor[172].

„O, dacă oamenii Scripturilor ar avea credinţa şi frica de Domnul, am şterge păcatele lor, i-am face să intre în gradinile plăcerilor. Dacă ar observa Pentateca şi Evanghelia şi cărţile pe care le-a trimis lor Domnul, ei s-ar bucura de tot binele ce se găseşte sub paşii lor şi deasupra capetelor lor. Există printre ei cei care acţionează cu inima dreaptă; dar majoritatea, oh! Cât sunt de detestabile acţiunile lor." (Coran, cap. V, 70)

„Cei care cred: evreii, sabeenii, creştinii care cred în Dumnezeu şi în ziua de pe urmă, şi care vor fi practicat virtutea, vor fi disensaţi de orice teamă şi nu vor fi deloc nefericiţi." (Coran, cap. V, 73)

Nu vom aminti ceea ce ştiu toţi cititorii noştri: influenţa arabilor în deşteptarea intelectuală a Rasei. Să sublinim din nou această remarcă potrivit căreia dacă Creştinismul nu ar fi fasonat îndelung sufletul celt, această deşteptare ar fi fost imposibilă.

[171] Merită să remarcăm că a fost acelaşi reproş pe care Oracolele politeismului îl adresară în mod constant creştinilor. Oracolele consultate asupra noii religii, şi asupra intoleranţei neobişnuite a sectanţilor ei, răspundeau toţi că nu trebuiau să îl acuze pe Iisus de aceste excese, dar numai pe discipolii săi care au corupt doctrina lui. Iisus era un Om Divin, cel mai admirabil dintre toţi cei care au fost pe Pământ.

[172] Fabre d'Olivet: *Histoire philosophique* (Istoria filosofică), vol. 2, p. 78

TRADIŢIA ORIENTALĂ

În mai multe rânduri, Iniţiaţii care au iluminat Orientul au reînnodat, fie prin misionarii lor, fie prin scrierile lor, primele legături stabilite altădată de Ram.

În Asiria, în Caldeea, în Egipt, apoi în perioada Creştinismului în Alexandria, misiunile trimise de centrele din Orient au luat contact cu albii.

De la cucerirea Indiei de către creştini, acest contact a devenit şi mai strâns şi am văzut, încă de la începutul acestor capitole, cum cei învinşi au vrut să-şi impună în faţa învingătorilor ciclurile din Orient şi cum era de datoria noastră, studiind aceste cicluri, să arătăm că acestea nu se adresau decât Emisferei Orientale a Pământului şi că rasa noastră deţinea cicluri personale de evoluţie absolut inverse în timpul şi spaţiul ciclurilor indiene.

Ar fi nevoie de un volum întreg pentru a vorbi despre acest Orient şi despre revelaţiile care s-au manifestat acolo de la Ram începând.

Am rezumat mai sus partea istorică a acestui subiect.

În ceea ce o priveşte pe cea filosofică, ne simţim nevoiţi să trimitem cititorii la lucrările lui Colebrooke, şi mai ales la excelentul volum al lui M.G. de Lafont[173] , cel mai bine scris de multă vreme pe acest subiect.

Vom găsi acolo o istorie foarte savantă a relicvelor Indiei pe care va fi suficient să le corectăm prin opinia lui Olivet pentru a regăsi adevărul cel mai clar.

Să spunem pur şi simplu aici că cea mai mare parte a istoriilor privind fuga lui Buddha departe de familia lui şi departe de palatul său cu şapte incinte nu sunt decât alegorii, indicând că

[173] G. De Lafont, *Le Bouddhisme* (Buddhismul), 1 vol. in-18, Chamuel, 95. Se găseşte de asemenea o bibiografie excelentă, de către Sedir, în numărul din ontombrie 1897 al revistei l'Initiation (Iniţierea).

fondatorul buddhismului şi-a părăsit familia (Iniţiatică); înalta facultate a Brahmanismului, înainte să fi împlinit ciclul complet al iniţierii.

Prin urmare, revelaţia budică a prins rădăcini în facultăţile morale ale omului şi nu în comuniunea directă a lui cu Divinul.

Nu există în India decât o iniţiere tradiţional pură şi anume iniţierea brahmanică ai cărei centri de predare există încă astăzi, deşi ascunşi de ochii profanilor, fie ei albi sau galbeni.

Iniţierea completă nu poate fi dată decât în centrii ei şi nu toţi Brahmanii sunt admişi la ea - Brahmanii iniţiaţi, ei singuri deţin cheia reversibilităţii sanscritei în limba evreiască şi din evreiască în chineză, mai exact primele chei ale oricărei limbi existente şi aceste chei sunt hieroglifice şi ermetice.

Orice individ care pretinde că a fost iniţiat într-un centru indian oarecare şi care nu deţine aceste chei este fie un simplu farsor, fie victima unei mistificări sau elevul unui curent budic unde nu este cunoscut alt plan de evoluţie decât cel mental - folosind *pilula* ca instrument secret de bilocaţie.

Garantăm veridicitatea a ceea ce afirmăm, şi nu avam nici cea mai mic teamă să fim contrazişi de *cei care ştiu să se recunoască în lumea luminoasă.*

În ceea ce-i priveşte pe ceilalţi, timpul îşi va lua sarcina să răspundă în locul nostru.

Iată totuşi marile linii ale Revelaţiei în raport cu Principiile Universului, în regiunile Orientului:

***Prima perioadă*:**

ISWARA
(Absolutul conform Atlanţilor)

ISWARA
ISRAEL
sau
OSIRIS
al egiptenilor

Cea de-a doua perioadă:

Schisma lui Irschou este bazată pe diferenţierea celor două facultăţi divine, urmată de preponderenţa principiului feminin:

ISWARA
Considerat a fi sursa puterii generative şi fortifiante. (*Bidja*)

PRAKRITI
Considerată a fi sursa puterii conceptive şi formative. (*Sakti*)

Iniţiatorii ionieni admit pretutindeni această dublă diviziune pe care o vom regăsi în Sanchoniaton sub următoarele nume:

HYPSISTOS — Cel foarte Sus — *şi de* — **BEROUTH** — Creaţia Naturii

Şi la greci[174] sub numele de:
SATURN — *şi de* — **RHEA**

Cea de-a treia perioadă:

Iniţiaţii caută să readucă binarul la ternar iar de aici la unitate prin Cuaternar (4 = 10 = 1), ceea ce dă naştere la următoarele revelaţii.

Zarathustra, primul zoroastru, formează în Iran următoarea revelaţie[175]:

[174] Numele de *Saturn* şi de *Rhéa* semnificau principiul igné şi principiul aqueux. Cele două rădăcini care le compun se recunosc în numele celor două Rase, *Sudeeană* şi *Borealã*. (Fabre d'Olivet)

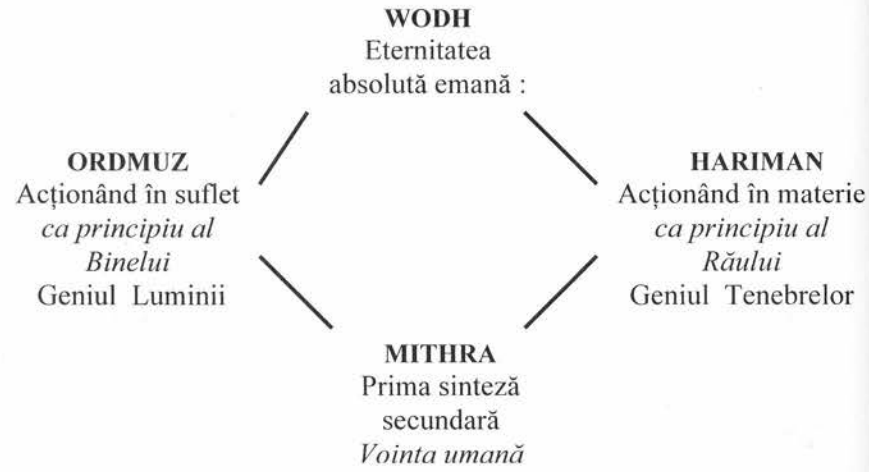

Fo-Hi civilizator al Chinei îşi stabileşte astfel revelaţia:

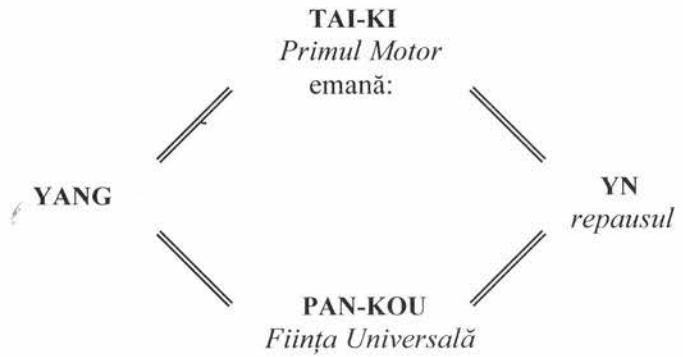

Potrivit *Fo-Hi*, cele două Principii fundamentale sunt *Yn* repausul şi *Yang* mişcarea, ambele luând naştere dintr-un singur Principiu principiant numit *Tai-Ki*, primul Motor.

[175] Vezi *Le Mazdeisme* (Mazdeismul) de M. De Lafont, 1 vol., in-18, editura Chamuel

Cele două principii *Yin* şi *Yang* dau naştere, prin acţiunea lor reciprocă, la un al treilea Principiu mediator numit *Pan-Kou*, Fiinţa Universală; atunci există trei puteri numite *Tien-hoang*, *Ti-hoang* şi *Gin-hoang*; mai exact Regnul Ceresc, Regnul Terestru, şi Ominalul, sau, în alţi termeni: Providenţa, Destinul şi Voinţa Omului, aceleaşi pe care le-am stabilit eu la începutul acestei lucrări.

Cultul strămoşilor a fost admis în religia Fo-Hi într-un mod mai expres decât în cea a lui Zoroastru[176].

Iată aici câteva extrase intuite din Cărţi Sfinte ale Chinei, care vin în sprijinul lui d'Olivet care spune:

Y-ul deţine Marele Termen, el e cel care produce cuplul I; din cuplu au ieşit cele patru imagini, iar de aici cele opt simboluri.

Cartea Hi-Tse

Marele Termen este Marea Unitate şi Marele Y; Y-ul nu are nici corp nici imagine, iar tot ceea ce are corp şi imagine a fost făcut de cel ce nu are nici corp nici imagine.

Comentariu al acestei fraze din Hi-Tse, de către Lo-Pi.

Marele Termen sau Marea Unitate cuprinde trei. Unul este trei şi Trei sunt unul.

Tradiţia

Fiinţa care nu are nici chip şi nici sunet este Sursa de unde au ieşit toate fiinţele materiale şi toate sunetele sensibile.

Hoai-nan-tse

Caracterul Y nu marchează deloc aici o carte cu titlul Y; dar trebuie să ştim că la început, când nu exista încă un Mare

[176] Fabre d'Olivet, *Histoire philosophique* (Istoria filosofică), p.284.

Termen, încă de atunci exista o Raţiune activă şi inepuizabilă pe care nicio imagine nu o poate reprezenta, pe care niciun nume nu o poate numi, care este infinită în toate modurile, şi căreia nu îi putem adăuga nimic.

Vang-chin

*
* *

Pentru a arăta universalitatea acestei instituţii, vom indica cuaternarele următoare, conform celor spuselor lui d'Olivet (p. 324):

în Egipt:

la greci:

la romani:

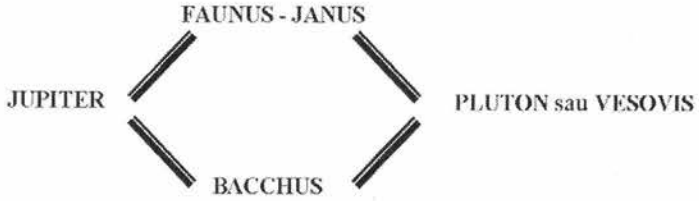

Nu ar trebui să credem că forţele numite de Moise în Geneză nu derivă din aceleaşi prinicipii.

Tabelul următor este mai explicit în această privinţă.

El este extras din istoria vechilor Popoare de către Fourmont. (Paris, 1828, in-4.)

la EVREI (Moise)		la CALDEENI (Buire)	la FENICIENI (Sonchometon)
1. Adam.		1. Alorus	1. Protogonos. Aiôn.
2. Cain. – Abel.	2. Seth.	2. Alasparus	2. Genos. – Genea
3. Henoch.	3. Henos	3. Amelon	3. Fôs. – Pûr. – Phlose
4. Omis.	4. Cainan.	4. Amenon	4. Kassios. Libanos.
5. Omis.	5. Malaleil	5. Megaloros - Megalers - Megalanos	5. Memroumos. – Ousôos.
6. Irad.	6. Jared	6. Daorus	6. Agios. – Alieus.
7. Maviael.	7. Henoch	7. Aldorachus	7. Krusor şi Ephaisos.
8. Mathusael.	8. Mathusala	8. Amphis	8. Akos. Acteros.
9. Jabel Jubal Tubalcain Pastor muzician fierar	9. Lamech.	9. Otcarte	9. Amuntis. – Magis
10. Noe		10. Xixouthros sau Sisuthius	10. Misor şi Suduka

REZUMATUL CAPITOLULUI VIII

Dacă ne abstragem o clipă de la mici părţi ale istoriei, şi dacă, aruncând o privire de ansamblu asupra constituirii tradiţiei albe, ne străduim să reconstituim geneza lentă a acestei tradiţii, spectacolul nu este lispit de o oarecare grandoare.

Incapabili, din vina lor, de a primi în propriul lor loc de expansiune, revelaţia animică şi intelectuală, Albii sunt obligaţi, cu preţul unui exod dublu, să meargă să formeze în Orient, în plină Asie, elementele acestei tradiţii, prin împrumuturi făcute raselor precedente.

Marii mesageri divini elaborează cu trudă intelectualitatea Rasei, Orfeu propagă curentul ionian, în timp ce Moise se supune unei discipline de fier, restul primilor albi altădată veniţi în Arabia, de atunci sunt însemnaţi cu semnul crucii, local, pentru a forma poporul ebraic, gardian al tradiţiei kabbalistice.

Pitagora îşi lansează în Occident fraternităţile de iniţiaţi iar lucrearea de fermentaţie începe, ajutată de aportul tuturor revelaţiilor care se întâlnesc în Alexandria.

Misionarii se înmulţesc şi unul dintre cei mai mari discipoli ai lui Zoroastru, Frighe, supranumit Odin, vine să semene primele seminţe de intelectualitate în zona Albilor, care nu părăsiseră locul lor de origine.

Astfel Rasa devine matură şi pregătită pentru a avea prima mare revelaţie personală, şi apare Christos, văzându-i pe apostolii Cuvântului acolo unde altădată Pitagora îşi trimisese misionarii ştiinţei, şi permiţând, datorită torentului devastator al discipolilor îndârjiţi ai lui Odin, sufletului Rasei, să se impregneze uşor Lumina inimii.

Când această acţiune este suficient de avansată, iar creierul cere la rândul său alimente, iată că soseşte din Orient flota

arabilor, exilaţii voluntari de odinioară, care aduc, în urma cuceririi, artele, iniţierile şi industria.

Curentul se stabileşte; scânteia are loc, iar lanţul astrologilor şi al alchimiştilor vine să reînnoade legăturile secrete care unesc lumea veche cu cea nouă prin gnostici, neo-platonicieni şi descendenţii lui Pitagora.

La rândul lor, Templierii aduc din Orient artele şi formulele hermetice, trubadurii care sunt animatorii acestui lanţ al iniţiaţilor, iar după dispariţia Templului, niciodată nu s-au mai închis în Occident centrele de iniţiere.

De la botezul mistic, Rasa albă trebuie să treacă de comuniunea cu forţele materiale, prin proba războaielor, a armelor, a Ştiinţei materialiste şi să practice şi proba scepticismului, pentru a se revela din profunzimea materiei şi a reclama de la Dumnezeu nunta Fecioarei şi a Mielului; revelaţia celei de-a treia persoane trebuie să marcheze pentru rasă, şi după noi probe teribile, domnia Duhului Sfânt.

Tradiţia albilor va fi atunci cea mai frumoasă dintre toate care au apărut pe Pământ; însă ea abia se schiţează, şi totuşi de câtă răbdare am avut nevoie pentru a-i urmări geneza, de la începuturi şi până în zilele noastre.

Este acum posibil să ne ocupăm într-un mod mai deosebit de viaţa umană şi de *otentialites* ei.

CAPITOLUL IX
CONSTITUŢIA OMULUI

Vom găsi, pe parcursul primelor capitole ale acestui Tratat, un rezumat destul de clar despre constituţia fiinţei umane în trei principii.

Aici rezidă doctrina cea fundamentală şi adevărată.

Însă, pentru a permite cititorului să remarce subtitilităţile unei analize făcute de câţiva autori, vom studia, în câteva detalii, aceste trei principii şi evoluţia lor.

Omul este constituit în principal:

1. Dintr-un Principiu Material ce provine din lumea fizică: *corpul sau cadavrul;*

2. Dintr-un Principiu Vital care provine din Natura universală: *corpul astral;*

3. Dintr-un Principiu Spiritual care provine din lumea divină: *spiritul nemuritor*, numit în general *suflet* în filosofie.

În consecinţă, omul are în el manifestări din cele trei lumi sau cele trei planuri: fizic, astral şi divin şi, prin urmare, deţine în el *toate legile* care acţionează în aceste trei lumi; de asemenea el a fost numit **MICROCOSMOS** sau *lumea mică*, deoarece este reflecţia strict exactă a **MACROCOSMOSULUI** sau *lumii mari.*

Putem deci, *prin studiul omului singur,* să ajungem la cunoaşterea tuturor legilor fizice, astrale sau divine.

De aici, γνωτι σεαυτον al grecilor reprezintă axioma lui Claude de Saint-Martin: *A studia Natura prin Om şi nu Omul prin Natură.*

Încarnarea fiecărui suflet uman reface în miniatură istoria căderii Marelui Adam cu cele două faze ale sale:

1. Căderea Lumii divine în Lumea fizică;

2. Noua cădere, posibilă încă dacă sufletul încarnat nu rezistă atracţiilor de jos.

Este foarte necesar să înţelegem această cheie, deoarece iniţierile naturaliste din Orient, care au multiplicat analizele privind constituţia omului, au pierdut într-o asemenea măsură urma raporturilor analogice ale omului şi ale celorlaltor planuri, încât nu văd, în lume astrală şi în lumea divină decât *similitudini* ale legilor vieţii umane, fără a-şi aminti că omul nu este decât o *imagine analogică* a legilor universale, dar o imagine fizică.

Să vedem acum cum au fost analizate cele trei Principii din constituţia omului.

Aceste principii acţionează unele vizavi de altele ca nişte curente electrice de nume opuse a căror întâlnire produce o scânteie. Această scânteie va dura cât contactul celor trei Principii, adică în general cât o existenţă terestră.

Nu putem deci să dăm acestei creaţii tranzitorii *numele de principiu* şi creştinii sunt aceia care au dreptate în legătură cu Sfântul Pavel spunând că omul este *în mod esenţial* alcătuit din trei principii: *Spiritus*, *Anima* şi *Corpus*. Restul constituie CREAŢII TRANZITORII produse de către reacţiile acestor trei Principii unele faţă de altele.

La fel ca în fiecare dintre cele trei secţiuni (cap-piept-abdomen) ale corpului fizic, şi celelalte secţiuni sunt reprezentate; la fel şi în fiecare dintre cele Trei Principii şi o dată ce încarnarea este împlinită, celelalte principii sunt şi ele reprezentate.

Astfel în abdomen, pieptul este reprezentat prin vasele sale, iar capul prin plexuri nervoase; aici sunt căile de involuţie în abdomen, ale sângelui şi ale forţei nervoase care coboară pentru a permite evoluţia substanţelor digerate.

În corpul fizic, corpul astral şi Spiritul deţin „imagini" proprii, la fel se întâmplă şi în cazul fiecăruia dintre cele trei Principii.

Este suficient să ne raportăm la capitolul nostru despre Kabbală şi despre creaţia Sephiroth-ului pentru a avea legea acestei acţiuni pe care o vom aminti aici rapid.

Analiză

PRINCIPIU	*Spiritul*	Spiritul însuşi. Reflecţia corpului astral în Spirit. Reflecţia corpului fizic în Spirit.
	Corpul astral	Reflecţia Spiritului în corpul astral. Corpul astral însuşi. Reflecţia corpului fizic în corpul astral.
	Corpul fizic	Reflecţia Spiritului în corpul fizic. Reflecţia corpului astral în corpul fizic. Corpul fizic însuşi.

Astfel, cele trei Principii analizate în descompunerea lor analitică, ne indică *nouă manifestări*, şi aici găsim analiza făcută la modul general de către Kabbală.

Însă această analiză indică descompunerea statică a Fiinţei umane.

Atunci când studiem Fiinţa umană în mişcare, atunci când aceste manifestări diverse ni se prezintă pe planul dinamic sau fiziologic, constatăm că o parte dintre ele intră în fuziune unele cu altele şi că omul ne apare astfel constituit din *şapte manifestări* în loc de nouă, prin unirea între ele a diverselor reflexii.

Pentru a arăta veridicitatea a ceea ce scriem aici, vom lua un exemplu dintre cele mai comune, mulţumită căruia totul va deveni mai clar şi mai simplu.

Un echipaj este alcătuit din trei Principii constitutive: o trăsură, un cal, un vizitiu. Trăsura, pasivă şi pusă în mişcare, este imaginea corpului fizic; calul, pasiv, dar care se mişcă, este imaginea corpului astral; iar vizitiul, activ şi director, este imaginea Spiritului.

Vizitiul însă e alcătuit la rândul lui din trei părţi: capul, braţele, corpul.

Calul, şi el din trei părţi: cap, corp, picioare.

Trăsura, din trei părţi: scaunul, corpul trăsurii, roţile.

Iată cele nouă principii ale noastre, care există atunci când trăsura este pusă în remiză, calul în grajd, iar vizitiul în camera lui.

Să reunim însă aceste trei elemente prime şi să vedem ce rezultă.

Braţele vizitiului vor forma acelaşi corp cu *capul calului* pentru a constitui, prin intermediul frâielor, sistemul director al echipajului.

Pe de altă parte, corpul calului se va uni cu cel al trăsurii cu ajutorul brancardelor pentru a forma sistemul motor al echipajului.

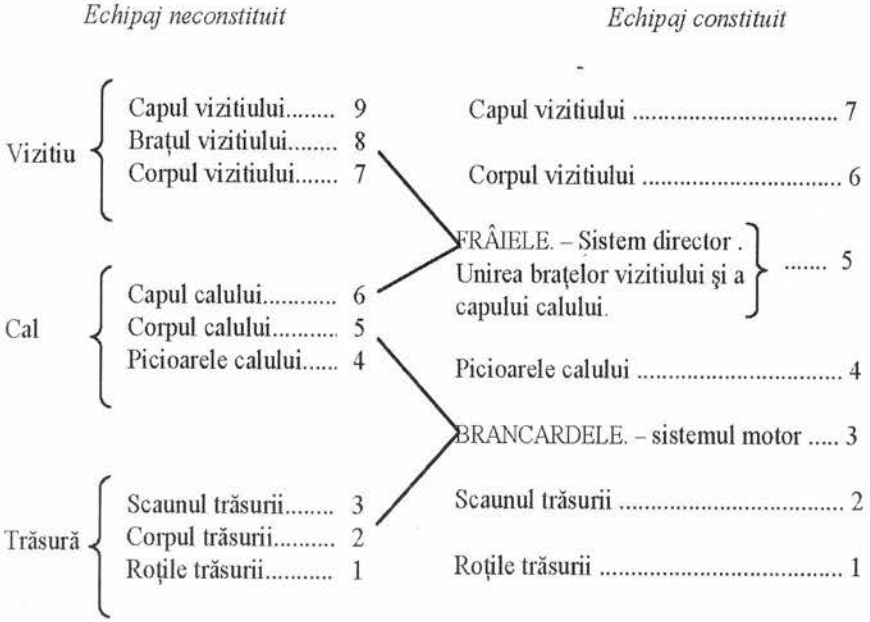

Iată în trecere, o remarcă amuzantă: frâiele şi brancardele nr.5 şi nr.3 se pot plasa în enumeraţie fie între 1 şi 3, fie între 2 şi 4 în ceea ce priveşte brancardele, şi fie între 5 şi 7 sau 6 şi 8 în ceea ce priveşte frâiele, conform punctului de vedere pe care vrem să îl luăm în considerare.

Este de asemenea un amuzament să remarcăm cât de mult s-au străduit autorii, care învaţă că omul este alcătuit din *şapte principii,* fără să ţină cont de reflexiile şi de principiile reale; este amuzant, spun eu, să vedem cât efort au întreprins aceşti autori ca să plaseze al 3-lea, respectiv al 5-lea principiu al lor.

Locul se schimbă odată cu autorii iar cititorii noştri vor vedea acum cheia acestor chinezării.

Să reluăm deci analiza noastră a omului şi să aplicăm întocmai exemplul echipajului.

Vom reduce cele nouă elemente la numărul de şapte.

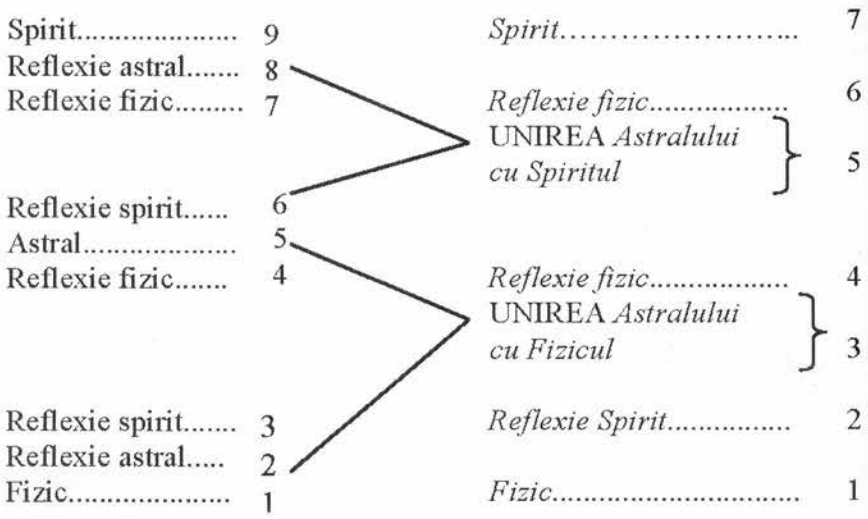

Putem să studiem de asemenea fuziunea plasând principiile unite în modul următor:

7. Spirit.
6. UNIUNE ASTRAL SPIRIT. *Astral Superior.*
5. Reflexie a fizicului în divin.
4. Reflexie a fizicului în astral.
3. Reflexie spirit.
2. UNIUNE ASTRAL-FIZIC. *Astral Inferior.*
1. Fizic.

Cele două elemente tranzitorii, care unesc cele trei principii, formează *aceste scântei* despre care tocmai am vorbit şi încetează să existe la întreruperea curentului, adică scânteia inferioară „uniune astral-fizic" la prima moarte sau moarte pământească şi scânteia superioară „astral-spirit" la cea de-a doua moarte sau

moarte astrală, dispariţie în afara torentului generărilor, intrare în cer aşa cum se va dori a fi numită, conform iniţierilor[177].

Ceea ce este important de notat e imposibilitatea de a înţelege constituţia reală a fiinţei umane dacă nu pornim deloc de la acest fapt conform căruia omul este un cuaternar format dintr-un ternar unde al doilea termen este dublu, întocmai ca Marele Tetragrammaton יהוה **IEVE** unde al doilea termen, hé-ul, este dublu - dublarea celui de-al doilea termen ne face să ne dăm seama de complementaritatea sexelor, a aspiraţiilor şi a sufletelor, la fel şi de modul în care Principiile se unesc între ele[178].

Analizând aceste trei mari Principii ce formează omul, putem determina şapte, nouă şi până la douăzeci şi unu de elemente constitutive; dar trebuie să avem grijă să ne ferim de a lua septenarul ca punct unic de plecare, deoarece astfel demonstrăm că nu cunoaştem nimic din învăţăturile aritmeticii sacre, facem problemele cele mai clare să devină confuze, şi devenim incapabili să stabilim o scară de analogie metodică şi serioasă, ceea ce reprezintă începutul oricărui studiu puţin elevat al ocultismului.

[177] Vezi pentru detalii capitolul nostru despre constituţia omului în Tratatul *metodic* de Ştiinţă ocultă.

[178] Femeia nu este nici superioară, nici inferioară bărbatului, ea este *complementară.* Iată adevărata soluţie a feminismului după iniţierea tradiţională.

Constituţia Omului în TRI-UNITATE

- învăţătură imuabilă a Tradiţiei pe acest subiect

Toate iniţierile elevate sunt unanime în ceea ce priveşte subiectul constituţiei omului în trei principii cu dedublarea celui de-al doilea.

Citările următoare vor clarifica definitiv acest punct în ochii cititorilor noştri.

Constituţia Omului potrivit vechilor egipteni

(a XIII-a Dinastie, 1500 î.Hr.)

1. ***Corpul*** sau **Khat**

2. **Dublul** sau ***Ka***
   Substanţa inteligentă sau ***Khou***

3. **Esenţa luminoasă** sau ***Ba-Baï***

(vezi Marius Fontane, *Les Egyptes*)

Constituţia Fiinţei umane potrivit lui Zoroastru

1. **Corpul fizic**
2. **Djanul** — Păstrază forma corpului şi întreţine în toate părţile lui, ordinea şi armonia.
   Sufletul — sau persoană umană cuprinzând inteligenţa (*Boc*), raţionamentul şi imaginaţia (*rouan*) şi substanţa proprie a sufletului
3. **Akko** — Principiu divin şi inealterabil care ne clarifică problemele privind binele pe care trebuie să îl facem, asupra răului care trebuie evitat, şi ne anunţă încă din această viaţă una mai bună.

Constituţia Fiinţei umane potrivit Kabbalei

1. **Corpul fizic.**
2. **Nephesch** *(imago)* — Mediatorul plastic.
   Ruach — Sufletul.
3. **Neschamah** — Spiritul pur.

Constituţia omului potrivit lui Ovidiu

1. **Trupul** — merge în pământ.
2. **Umbra** / **Sufletele morţilor** — zboară în jurul mormântului se află în infern (infera).
3. **Spiritul** — se înalţă la cer.

Constituţia Omului conform lui Paracelsus

1. **Corp elementar**
2. **Om** / **Astral** / **Evestrum** — Foc central - Principiu Vital sau Spirit Animal.
3. **Suflet Spiritual**

Analiza celor trei Principii

Vom aminti analiza celor trei principii ale omului, împreună cu raporturile analoage ale Naturii şi ale lui Dumnezeu, aşa cum le-am expus în la *Science des Mages* (Ştiinţa Magilor), şi care este util să o prezentăm în ochii cititorilor.

Microcosmosul sau Omul

Nimic nu pare mai complicat în privinţa primului aspect decât fiinţa umană.

Cum să analizăm toate detaliile constituţiei anatomice şi fiziologice ale acestei fiinţe, fără să vorbim despre însăşi constituţia sa psiholigică?

Esoterismul caută pretutindeni sinteza şi lasă studiul detaliilor eforturilor puternice ale ştiinţelor analitice.

Să vedem dacă este posibil să determinăm prin sinteteză principiile ce formează fiinţa umană.

În general, toate organele ce o alcătuiesc ne apar în plină perioadă de acţiune.

Toate acestea funcţionează, se agită, ni se manifestă sub mii de aspecte, şi numai cu cea mai mare dificultate putem detremina cauzele puţin numeroase de-a lungul efectelor multiple.

Iată însă că a venit seara; membrele se înmoaie, ochii se închid, lumea exterioară nu mai are putere de acţiune asupra fiinţei umane, aceasta însăşi nu mai acţionează asupra lumii exterioare; ea doarme.

Să profităm de acest somn pentru a ne începe studiul.

Omul doarme, şi totuşi arterele lui au activitate, inima bate, iar sângele circulă; organele digestive îşi continuă lucrul, iar plămânii lui inspiră şi expiră ritmic aerul ce îi dă viaţă.

În timpul acestui somn, ceea ce noi numim om nu este capabil să se mişte, nici să simtă, nici să gândească; nu poate nici să iubească, nici să urască, nici să fie fericit, nici să sufere; membrele se odihnesc inerte, faţa lui este imobilă, şi totuşi organismul său funcţionează ca şi cum nimic nou nu s-a întâmplat[179].

Suntem deci în mod obligatoriu conduşi să studiem în om:

O parte maşinală care îşi continuă acţiunea la fel de bine în timpul somnului ca şi în stare de veghe; este vorba despre organismul propriu-zis.

O altă parte, intelectuală, iar aceasta apare numai în stare de veghe; este ceea ce noi numim Conştiinţa, Spiritul.

Domeniul organismului pare deci la fel de bine marcat ca cel al spiritului. Însă ce se întâmplă de fapt în acest organism?

Tot ceea ce depinde de Spirit, membrele, faţa şi organele ei, vocea, sensibilitatea generală însăşi, toate acestea sunt în stare de repaus, am văzut deja asta. Toate acestea însă înconjoară fiinţa umană, toate acestea au caracter periferic. În interiorul trupului, în cele trei segmente care îl formează: abdomen, piept sau cap, aici au loc fenomenele producătoare ale mersului automatic al maşinii umane.

Ca orice tip de maşină, organismul uman are organe care sunt puse în mişcare, o forţă motorie şi un centru de întreţinere şi de reînnoire a acestei forţe motorii.

[179] Fenomenul visului abia reuşeşte să tulbure această odihnă şi să amintească existenţa principiului superior.

Astfel, dacă analizăm, luând ca exemplu foarte material, o locomotivă, vom găsi acolo organe din oţel puse în mişcare de vapori, şi reînnoirea acestor vapori este întreţinută de către o emanare continuă de căldură.

La fel, în organism vom întâlni organe de constituţie deosebită (organe cu fibre netede), artere, vene, organe digestive, etc., puse în mişcare de forţa nervoasă transportată de către firicelele simpaticului mare. Această forţă, la fel ca viaţa particulară a fiecărei celule ce formează organele, este întreţinută de curentul sanguin arterial.

Deci: organe, centri de acţiune ai diferitelor forţe, forţă motorie nervoasă şi forţă animatoare sanguină, acestea sunt principiile esenţiale care formează maşina umană în acţiune.

Omul însă se trezeşte. Ceva în plus vine să se adauge forţelor precedente. Membrele, care se aflau în stare de repaus, se agită; chipul se animă iar ochii se deschid; fiinţa umană care era întinsă se ridică şi vorbeşte. O nouă viaţă e pe cale să înceapă, în timp ce viaţa organică îi va urma mecanic acţiunea.

Principiul care tocmai şi-a făcut apariţia diferă în mod esenţial de principiile precedente: el are propriile sale organe de acţiune în corp (organe cu fibre striate), există un sistem nervos special; el se serveşte de corp aşa cum un muncitor se serveşte de o unealtă, aşa cum mecanicul se foloseşte de locomotivă; el guvernează toţi aceşti centri şi toate aceste organe periferice care mai înainte se odihneau. Acest principiu, noi îl numim Spiritul conştient.

Dacă rezumăm expunerea precedentă, găsim în om trei principii: *ceea ce suportă* totul, este CORPUL FIZIC; *ceea ce animă şi ceea ce mişcă* totul, formând cei doi poli ai unui acelaşi principiu, SUFLETUL; în sfârşit *ceea ce guvernează* întreaga fiinţă, SPIRITUL.

Corpul fizic, sufletul sau mediatorul plastic dublu polarizat, spiritul conştient, acestea sunt cele trei principii generale ce formează fiinţa umană.

Dacă suntem atenţi că mediatorul plastic este dublu, putem spune că omul este format din trei principii organice: *ceea ce suportă, ceea ce animă, ceea ce pune în mişcare:* Corpul, Corpul astral şi Fiinţa fizică sintetizate şi readuse la unitatea de acţiune de către un principi conştient - *ceea ce guvernează* Spiritul.

Iată un exemplu a ceea ce numim Trinitate în Unitate sau Tri-Unitate în Ocultism.

Cele Trei Principii

Fiinţa umană este deci formată din trei principii: corpul fizic, mediatorul plastic sau sufletul, şi Spiritul Conştient. Acest din urmă termen sintetizează termenii precedenţi şi transformă Trinitatea organică în Unitate[180].

Să ne amintim că ocultiştii de toate vârstele şi din toate şcolile s-au pus de acord asupra acestei diviziuni fundamentale în trei principii. Totuşi, analiza acestor principii, studiul acţiunii lor fizice, pasionale sau intelectuale, al localizării lor anatomice sau psihologice, a condus diverse şcoli la *subdiviziuni*, pur analitice, în rest. Însă baza imuabilă a învăţăturii esoterice este doctrina celor trei principii[181].

---

[180] Există în om trinitate şi unitate, la fel ca şi în Dumnezeu. Omul este unul în persoană; este triplu în esenţă; el are Suflul lui Dumnezeu sau sufletul, spiritul siderat şi corpul.

(PARACELSUS, sec. al-XVI-lea)

[181] Legea tuturor acestor trei subdiviziuni a fost dată din punct de vedere matematic, de către Hoené-Wronski, în 1800, sub numele de *Lege de Creaţie.*

Unitatea se manifestă la început într-un ternar (la fel ca în prima noastră analiză a Fiinţei umane).

Din aceste trei elemente primitive derivă patru elemente secundare (3+4=7), ceea ce duce la şapte numărul elementelor care rezultă din prima analiză.

Dar Wronski merge mai departe şi determină trei noi elemente, care derivă din acţiunea elementelor pozitive asupra seriei negative şi reciproc, ceea ce conferă numărul zece termenilor analizei. (Cele zece Sepiroth-uri ale Kabbalei)

Corpul fzic *suportă* toate elementele ce formează omul încarnat. El îşi are centrul de acţiune în abdomen.

Corpul astral *animă* toate elementele ce formează omul încarnat. El îşi are centrul de acţiune în piept şi reprezintă principiul de Coeziune a Fiinţei umane.

Fiinţa psihică *pune în mişcare* toate elementele ce formează omul încarnat, cu excepţia elementelor aflate sub dominaţia Spiritului; ea îşi are centrul de acţiune localizat în partea postero-inferioară a capului.[182]

Spiritul, sintetizând în el cele trei principii precedente, *guvernează*, luminat de Inteligenţă şi servit de Voinţă, întregul organism. Spiritul are ca punct propriu de sprijin creierul material; dar, numai cu rare excepţii, nu este complet încarnat în Fiinţa umană[183].

Corpul Fizic

Ceea ce suportă toate elementele ce formează fiinţa umană pe Pământ, este corpul fizic.

Corpul fizic furnizează propriei sale constituţii scheletul, muşchii şi organele digestive, la fel ca şi toate dependenţele lor.

El furnizează corpului astral hematiile, organele circulatorii şi toate dependenţele lor. Fiinţei psihice îi furnizează toate principiile materiale ale sistemului nervos ganglionar.

Sintetizând aceşti termeni prin Unitate, obţinem seria completă a lui Wronski, autorul care a atins sinteza cea mai completă pe care a produs-o secolul XIX.

[182] Există trei mame în om: Capul, Abdomenul şi Pieptul. Capul a fost creat din Foc, abdomenul din Apă, iar Pieptul, median între ei, din Spirit.

SEPHER JESIRAH (sec. al II-lea, după Ad. Franck)

[183] Capul este sediul sufletului intelectual; pieptul, al sufletului vital; abdomenul, al sufletului senzitiv.

ROBERT FLUDD (sec. al XVI-lea.)

În sfârşit, Spiritului îi furnizează toate principiile materiale ale sistemului nervos conştient.

Elementele materiale ale fiinţei umane se reînnoiesc sub influenţa alimentelor transformate de aparatul digestiv *în chil.* Centrul reînnoirii şi acţiunii corpului fizic este deci plasat în abdomen.

Corpul fizic circulă în organism prin sistemul vaselor limfatice, pe traiectoria cărora sunt plasaţi ganglioni, centri de rezervă materiali.

Corpul fizic, condus în mersul său organic de către *Instinct,* se manifestă Spiritului conştient prin necesităţi.

Corpul Astral

Ceea ce animă toate elementele ce formează fiinţa umană este *Corpul Astral.*

Corpul Astral este dublul exact al corpului fizic. El formează o realitate organică, şi are organe fizice, centri de acţiune şi localizări.

Organele fizice special afectate corpului astral sunt organele de respiraţie şi de circulaţie împreună cu toate dependinţele lor.

Centrul de acţiune al corpului astral este situat deci în piept. Funcţiile sale organice se întreţin sub influenţa aerului atmosferic, transformat de aparatul respirator în forţă vitală fixată pe globula sanguină (oxihemoglobina) [184].

Aparatul circulator transmite forţa vitală în toate punctele organismului şi furnizează fiinţei psihice principiile necesare elaborării forţei nervoase[185].

[184] Sufletul senzitiv sau elementar se găseşte în sânge şi este agentul senzaţiei, al nutriţiei, al reproducerii, într-un cuvânt al tuturor funcţiilor organice.

ROBERT FLUDD (sec. XVI)

[185] Pitagora învaţă că sufletul are un corp care este dat potrivit naturii sale bune sau rele prin munca interioară a facultăţilor sale. El numea acest corp carul subtil al sufletului şi spunea că corpul muritor nu este decât

Corpul astral, condus de sentiment, se manifestă Spiritului conştient prin Pasiune/Patimă.

Fiinţa Psihică

Ceea ce mişcă (pune în mişcare) toate elementele ce formează organismul uman, *este Fiinţa Psihică.*

Fiinţa psihică este, vorbind la propriu, centrul de sublimare şi de condensare a corpului astral. El are organele lui fizice de circulaţie şi de acţiune.

Organele psihice în mod deosebit afectate Fiinţei psihice sunt organele care formează sistemul nervos ganglionar şi toate dependenţele acestuia. [Cerebel – *Simpaticul mare. N. vasomotorii* [186].

Centrul de acţiune al Fiinţei psihice se află deci în Cap (partea postero-inferioară). Funcţiile sale organice se întreţin sub influenţa forţei vitale adusă de sânge şi transformată prin acţiunea Cerebelului, în forţă nervoasă [187].

---

acoperământul brut. Ceea ce vreau să spun, adaugă el, e că, practicând virtutea, îmbrăţişând adevărul, abţinându-ne de la orice lucru impur, trebuie să avem grijă de suflet şi de corpul său luminos.

HIEROCLES, *Aurea Carmina,* v.68 (sec. V)

[186] Există două tipuri de inteligenţă în om: *Inteligenţa materială* ce are drept sarcină să conducă, să coordoneze mişcările corpului (ea nu poate deloc să se despartă de materie).

Inteligenţa dobândită şi comunicată, independentă de organism, este o emanaţie directă a inteligenţei active sau universale. Ea are drept atribut special Ştiinţa propriu-zisă, cunoaşterea Absolutului şi a Inteligibilului pur, a Principiilor divine unde îşi are sursa.

MAIMONIDES (sec. XII)

[187] Există două tipuri de suflet: sufletul senzitiv, comun omului şi animalelor, sufletul intelectual, nemuritor sau pur şi simplu *spiritul* (mens) care nu aparţine decât omului.

VAN HELMONT (sec. XVI)

Aparatul nervos al vieţii organice transmite mişcarea în toate punctele organismului şi furnizează Spiritului conştient elementele necesare elaborării Gândirii [188].

Fiinţa psihică, ghidată de Intuiţie, se manifestă Spiritului prin Inspiraţie [189]

Spiritul Conştient

Ceea ce guvernează fiinţa umană este un domeniu de acţiune bine delimitat cu un centru de acţiune, organe şi conductori particulari.

Organele fizice special afectate Spiritului sunt organele care formează sistemul nervos conştient, împreună cu toate dependenţele lui.

Spiritul are prin urmare drept centru de acţiune Capul.

Corpul fizic îi furnizează materia sistemului nervos conştient, corpul astral îi furnizează forţa vitală care animă această materie, iar fiinţa psihică îi furnizează forţa nervoasă necesară acţiunii sale. În plus, fiecare dintre cele trei principii îi furnizează spiritului unul sau mai multe organe ale simţurilor[190].

---

[188] Ori aceste simţuri (simţ comun şi imaginaţie) au propriile lor organe în cap; aici, simţul comun şi imaginaţia au locurile principale, primele sedii, primele locuinţe, popasuri sau celule ale creierului (deşi Aristotel a vrut ca organul simţului comun să fie în inimă) şi gândirea sau facultatea de a gândi ţine partea de sus şi de mijloc a capului, iar apoi memoria o ţine pe cea din spate a capului.

AGRIPPA (sec. XVI)

[189] Cu privire la Corpul Astral, vezi articolul remarcabil al maestrului Barlet, în revista l'*Initiation* (Iniţierea), numărul din ianuarie 1897.

[190] Omul este muritor în raport cu corpul; însă el este nemuritor în raport cu sufletul, care formează omul esenţial. În calitate de nemuritor, el are autoritate asupra tuturor lucrurilor; dar în ceea ce priveşte partea materială şi muritoare a lui însuşi, este supus Destinului.

PIMANDRES D'HERMES (sec. II)

Corpul fizic îi furnizează Spiritului simţul pipăitului şi al gustului, corpul astral îi furnizează simţul mirosului, Fiinţa psihică îi furnizează simţul auzului şi pe cel al văzului.

Aceste simţuri diverse pun Spiritul în raport cu lumea exterioară.

Spiritul este pe de altă parte, în raport cu fiinţa interioară care i se manifestă prin impulsul carnal, pasional sau intelectual.

Prin măduva spinării (porţiunea posterioară), se stabilesc comunicările cu fiecare dintre centrii organici ai fiinţei umane: Abdomen, Piept şi Cap.

Esenţa Spiritului constă în Libertatea sa de a se deda în faţa impulsurilor venite din fiinţa interioară sau de a-i rezista. În această facultate primordială constă în mod esenţial Liberul arbitru.

Spiritul, deşi independent în el însuşi de fiecare dintre cei trei centri organici, acţionează totuşi asupra lor, nu imediat ci mediat.

Spiritul nu poate modifica direct mersul organelor digestive, dar are toată puterea în alegerea alimentelor, iar gura, poartă de intrare în abdomen, se află sub dependenţa exclusivă a Spiritului, cu Gustul ca adjuvant senzorial.

Spiritul nu poate modifica direct modul în care funţionează organele ce asigură circulaţia, dar deţine toată puterea în alegerea mediului respirator, iar fosele nazale, poartă de intrare în piept, se află sub dominaţia Spiritului, împreună cu Simţul mirosului ca djuvant senzorial.

De aici rezultă că Spiritul poate în mod voluntar să modifice constituţia corpului fizic modificând în mod potrivit alimentele (prima fază de magie practică), şi că Spiritul poate să acţioneze de asemenea asupra corpului astral exercitându-şi influenţa asupra ritmului respirator şi modificând prin parfumuri speciale aerul atmosferic inspirat (cea de-a doua fază de magie practică).

În sfârşit, acţiunea Spiritului asupra ochilor şi a urechilor permite dezvoltarea clarviziunii şi a claraudiţiei conştiente (cea de-a treia fază de magie practică).

Prin alimente, prin aerul inspirat, prin senzaţii, Spiritul acţionează asupra fiinţei interioare; prin membre, el acţionează asupra Naturii.

Laringele, ochii, considerate organe de expresie, gura, considerată la fel, se adaugă şi ele membrelor în acţiunea conştientă a Spiritului asupra celorlalţi oameni, şi Lumii exterioare asupra non-eului.

Pe scurt, funcţiile Spiritului se reduc la datele următoare:

- Anatomie şi fiziologie filosofică:
  - Mulţumită elementelor, vitale şi psihice furnizate prin cele trei principii ale fiinţei interioare, Spiritul deţine mijloace de acţiune speciale.
- *Ceea ce simte* — *El primeşte:*
  - De la Fiinţa interioară impulsii carnale, animice şi intelectuale.
  - De la Non-Eu senzaţii diverse
- *Ceea ce gândeşte*
  - El percepe ideile care derivă din aceste diverse stări psihice, le compară, le clasează, îşi extrage judecata şi în sfârşit îşi formulează voinţa
- *Ceea ce vrea* — El acţionează apoi:
  - Asupra Fiinţei interioare prin porţile de intrare ale celor trei centri, porţi ce se află sub dominaţia sa, şi prin elementele introduse în fiecare dintre cei trei centri.
  - Poate să acţioneze de asemenea asupra *periferiei* Fiinţei sale cu ajutorul membrelor.
  - Asupra Non-Eului prin membrele de sub dominaţia lui şi prin anumite alte organe de expresie: Vocea, Privirea, Gestul, etc.

Ceea ce simte şi ceea ce vrea se află în relaţie directă cu organele corpului; ceea ce gândeşte, din contra, le domină.

Din acţiunea Abdomenului asupra Non-Eului (aliment) rezultă chilul acţiunii Pieptului asupra Non-Eului (aer), prin urmare dinamismul sângelui; din acţiunea Capului asupra organului (senzaţia) rezultă ideea.

Ce rezultă deci din acţiunea Spiritului conştient asupra Fiinţei interioare şi asupra lumii exterioare?

Despre Destin

Fiinţa umană privită ca un întreg, fabrică, prin libera utilizare pe care o întreprinde voinţa ei, elemente care îi sunt încredinţate, despre norocul sau ghinionul pentru evoluţia sa viitoare. Este vorba despre liberul arbitru care el singur îşi determină destinul de Monadă umană[191].

Macrocosmosul sau Natura

Omul a construit oraşe superbe; în jurul acestor oraşe s-au întins câmpuri bine cultivate; pe pajişti am văzut cirezi frumoase păscând în linişte; o societate umană, cu organele ei sociale şi facultăţile ei naţionale s-a fixat în această ţară minunată a Egiptului.

Însă axa magnetică a civilizaţiilor s-a deplasat cu un grad, războiul şi incendiul au devastat oraşele, ruinele au venit să înlocuiască oraşele superbe, iarba sălbatică şi pădurile au luat locul câmpurilor cultivate, animalele sălbatice feroce şi şerpii

[191] Partea senzitivă şi inteligentă a fiinţei noastre trebuie să fie considerată ca fiind constituită din reuniunile a trei principii distincte:

1. *Djan*, care păstrează forma corpului şi întreţine în toate părţile lui ordinea şi armonia (Corp Astral).
2. *Akko*, principiu divin şi inalterabil care ne clarifică problemele privind binele pe care trebuie să îl facem, asupra răului care trebuie evitat, şi ne anunţă încă din această viaţă una mai bună (Spirit Conştient).
3. Sufletul, sau persoană umană cuprinzând inteligenţa (*Boc*), raţionamentul şi imaginaţia (*rouan*) şi substanţa proprie a sufletului (*Ferouer*) (Fiinţă Psihică).

La moarte, Akko se reîntoarce la cer, iar sufletul rămâne singur responsabil de acţiunile noastre, bune sau rele.

ZOROASTRU (Sad-der)(500 î. Hr.)

veninoşi au înlocuit cirezile frumoase, iar acum, nicio societate umană nu mai apare în acest deşert.

Care este deci această putere misterioasă care a învins astfel ceea ce au lucrat oamenii, cine este acest adversar ascuns care ia în posesie pas cu pas toate bunurile omului, de îndată ce acesta a încetat să lupte?

Este Natura.

Natura, este forţa fatală care dirijează tot ce întrezăreşte omul în jurul lui în Univers, de la Soare până la firul de iarbă. Numai cu preţul luptei de fiecare clipă, cu cel al efortului neîncetat al Voinţei sale reuşeşte Omul să domine Natura şi să facă din ea un auxiliar preţios în mersul lui spre Viitor.

Voinţa umană este la fel de puternică precum Fatalitatea naturală; două dintre forţele cosmice cele mai înalte şi numai ele s-au manifestat în Absolut.

Să luăm un colţ oarecare al planetei noastre unde Natura îşi manifestă puterea fără să o împartă cu acţiunea omului, şi să vedem dacă nu găsim acolo principii şi legi generale ascunse sub multiplele eforturi aparente.

Iată, un colţ de pădure tropicală! Pământul şi straturile lui geologice întrepătrunse de vene metalice formează baza, suportul aproape a tot ceea ce putem zări.

Un râuleţ îşi trasează în linişte drumul său printre copaci şi plante care apar din toate părţile. Fără apa fertilizatoare care să acţioneze în Planetă, aşa cum chilul acţionează în om, nimic nu ar face ceva să crească pe pământul uscat.

Între aceste plante, circulă insecte, rapide şi agitate de lupta pentru existenţă. Pe aceşti arbori, poposesc păsări şi, în profunzimile pădurii, auzim fluierătura uşoară a şerpilor şi răgetele fiarelor sălbatice.

Deasupra tuturor acestor fiinţe vegetale sau animale, un fluid subtil circulă invizibil, impalpabil: aerul atmosferic, origine a mişcării vitale care pune în mişcare toată natura animată.

În sfârşit, acolo sus, în cer, Soarele săgetează cu razele lui arzătoare acest colţ de pământ. Razele solare aduc mişcarea pe

întreaga Planetă, mişcarea ale cărei combinaţii mai mult sau mai puţin intense cu materia produc toate forţele fizice cunoscute.

Soarele se condensează în substanţa arborilor; de aici îl va extrage omul mai târziu sub formă de căldură ce arde pădurea sau huila.

Mişcarea ce vine de la Soare se condensează în interiorul Pământului sub formă de magnetism şi se manifestă la suprafaţă sub formă de atracţie moleculară.

Să rezumăm:

De la Pământul *care suportă*, de la Apă şi de la Aer *care animă,* de la Focul solar *care pune în mişcare* prin crearea tuturor forţelor fizice, şi Fatalitatea *care guvernează* acţiunea tuturor acestor forţe şi a tuturor fiinţelor, iată ce ne învaţă vederea acestui colţ de Pământ. Şi asta e tot?

Nu. Toate aceste forţe, toate acete elemente circulă prin trei regnuri, mineralele uşor descompuse prin rădăcinile vegetalelor care le asimilează şi le transformă în substanţă vegetală pe care razele solare vin să o încarce cu principii dinamice, şi pe care aerul atmosferic vine să o anime. Animalele însă iau la rândul lor substanţa vegetală, pe care o digeră şi o transformă în substanţă animală.

Iar viaţa universală, identică pentru toate fiinţele, circulă prin toate regnurile, animând la fel firul de iarbă şi creierul marelui cuadruman.

Trei regnuri formează corpul material al fiecăruia dintre continentele Planetei noastre, şi fiecare dintre aceste trei regnuri manifestă un centru particular al organismului terestru. Regnul mineral reprezintă aici totalitatea oaselor, centrul de digestie şi de excreţie, renul vegetal este aici centrul animic ce digeră mineralul şi purifică fără încetare aerul atmosferic indispensabil fiecărei fiinţe; în sfârşit, regnul animal este aici centrul

intelectual, ce face să evolueze instinctul şi inteligenţa prin ascensiunea dificilă spre conştiinţă[192].

Ceea ce suportă toate principiile aflate în acţiune asupra Planetei, este Pământul cu tripla sa evoluţie: minerală, vegetală şi animală.

Ceea ce animă, este reprezentat de Apă şi de Aer. Apa care acţionează în Natură ca partea lichidă a sângelui în om, iar Aerul ce acţionează în Natură la fel ca globula sângelui în om.

Ceea ce pune în mişcare se referă aici la forţele fizico-chimice produse de combinaţiile razelor solare cu materia organică sau anorganică, este mişcarea în esenţa ei, pe care strămoşii o numeau Foc.

Pământ, Apă, Aer, Foc, acestea sunt cele patru principii pe care le vedem acţionând în Natură dacă abandonăm câmpul analizei pentru a rămâne pe teren în mod esenţial general.

Nu ne este teamă deci să fim taxaţi drept ignoranţi sau să fin copleşiţi sub greutatea ridicolului îndrăznind să revenim, la sfârşitul secolului XIX, la cele patru elemente ale vechii fizici aparţinând iniţiaţilor.

Dar ceea ce tocmai am analizat aici este numai un colţ al planetei noastre. Forţele fizico-chimice, Aerul, Apa şi Pământul constituie numai principiile în acţiune în porţiunea Naturii care ne înconjoară imediat, cee ce strămoşii numeau *Lumea elementală.*

Să mergem în continuare cu analiza noastră.

Tocami am văzut diferite fapte ce aveau loc pe o parte slabă a planetei noastre. Întrebuinţarea analogiei ne permite să sperăm că, aşa cum aceeaşi lege conduce funcţionarea unei celule şi pe

[192] Sufletul mineralelor se dezvoltă sub acţiunea planetelor. Sufletul vegetalelor sub acţiunea Soarelui, şi dezvoltându-se, se multiplică; deoarece fiecare bob din sămânţă închide în caliciul florilor un suflet diferit care acoperă un strat uşor de apă şi de pământ.

ROBERT FLUDD (sec. XVI)

Vezi şi *La vie universelle* (Viaţa universală), de Michel de Figanières.

cea a unui organ în om, la fel o lege identică trebuie să conducă mersul unui continent şi pe cel al întregii Planete, luată ca fiinţă organică specială.

Planeta noastră, izolată în Spaţiu, scaldă alternativ în fluidul solar cea mai mare parte din una dintre emisferele sale. De aici, existenţa zilei şi a nopţii corespunzând unei inspiraţii şi unei expiraţii ale fiinţei umane.

În organismul uman: fluidul reparator, sângele, circulă prin organele pe care le scaldă.

În organismul lumii, din contra, planetele (organe ale sistemului solar) sunt cele care circulă în fluidul solar reparator.

Pământul aspiră mişcarea prin ecuator şi o expiră prin poli[193].

Planeta noastră primeşte din lumea exterioară trei influxuri speciale:

- cel al Soarelui;
- cel al Lunii, satelitul Pământului;
- cel al celorlaltor planete ale sistemului solar.

Considerăm stelele fixe ca fiind prea îndepărtate pentru a exercita vreo acţiune specială asupra planetelor.

Studiul acestor curenţi fluidici şi a acţiunii lor fiziologice formează Astrologia.

Însă Pământul nostru emană din partea lui mai multe fluide:

- el este imediat înconjurat de un strat atmosferic special;
- el este văzut de celelalte planete ca fiind luminos.

El deţine o forţă de atracţie deosebită care acţionează atât asupra corpurilor situate la suprafaţa planetei cât şi asupra Lunii şi, mai ales, asupra celorlaltor planete ale sistemului.

[193] Lumina, amestecându-se cu aerul invizibil a produs eterul, alt tip de foc mai subtil şi mai activ, principiu al generării şi al organismului, vehicul al vieţii pe tot cuprinsul Universului.

Eterul nu este propriu zis un corp, ci un termen mediu, un fel de mediator între corpuri şi forţa ce le dă viaţă şi de care sunt penetrate, adică sufletul lumii.

R. FLUDD (sec. XVI).

Luna fiind o dependenţă cosmică a Terrei reintră în sfera ei de atracţie, iar planeta unită cu satelitul ei formează un sistem planetar.

Luna acţionează asupra Terrei aşa cum Simpaticul mare acţionează asupra organismului uman, ea regularizează şi distribuie forţa dinamică, şi prin aceasta coordonează creşterea şi descreşterea tuturor organismelor ce trăiesc pe Pământ.

Însă Terra şi satelitul său nu formează decât unul dintre organele sistemului nostru solar care, el singur formează un întreg, un organism special în Univers.

Un sistem solar este format din organe materiale ierarhizate pe trei categorii:

- Sateliţii ce se supun atracţiei unei Planete;
- Planetele ce se supun atracţiei unui Soare;
- Un Soare ce se supune atracţiei unui centru particular.

Între sateliţi şi planete acţionează forţe fizico-chimice şi fluidele numite elementari.

Între Planete şi Soare acţionează forţele cosmice şi fluidele numite astrale.

Între Soare şi centrul de atracţie cel mai înalt acţionează forţele psihice şi fluidele numite principiatori.

Pentru o Planetă a sistemului solar, Satelitul (sateliţii) acţionează deci precum abdomenul acţionează în om, Soarele acţionează precum inima în om, iar centrul de atracţie al Soarelui acţionează asemenea Capului în om.

Pe scurt, un sistem solar cuprinde trei ordine speciale:

Ceea ce suportă: organele sistemului: sateliţi, planete şi Soare.

Ceea ce animă: fluid dinamic emanat de Soare.

Ceea ce pune în mişcare: forţă de atracţie localizată în sateliţii planetei şi în Soare, emanată de centrul de atracţie al Soarelui.

Ceea ce guvernează: puterea cosmică numită Natură sau Destin.

Vechea fizică a hermetiştilor considera Universul ca format din trei Planuri sau Lumi.

Lumea elementară formată din forţele aflate în acţiune pe planeta noastră, numită de asemenea lume sublunară, şi al cărei domeniu se întindea de la Pământ la satelitul său, Luna (domeniu al forţelor fizico-chimice.)

Lumea orbitelor formată din forţele aflate în acţiune în sistemul solar, şi al cărei domeniu se întindea de la Soare la planetele sistemului (domeniu al forţelor astrale.)

Lumea Empireului formată din forţele aflate în acţiune în întregul Univers, şi al cărei domeniu se întindea de la centrul (încă slab determinat ştiinţific) de atracţie al Soarelui nostru până la stelele-soare aflate în aceeaşi sferă de atracţie (domeniu al forţelor-principii.)

Şi aceste trei planuri nu constituiau centri de acţiune strict delimitaţi.

La fel cum, în om, regăsim în toate părţile organismului limfă, sânge şi acţiune nervoasă, chiar dacă abdomenul, toracele sau capul sunt planurile care centralizează acţiunea acestor trei elemente, la fel, în cea mai mică dintre planete regăsim forţe fizice, viaţă şi atracţie, manifestarea respectivă a lumii elementare, a lumii orbitelor şi a lumii empirate.

Arhetipul

Atunci când vrem să ne închipuim omul, întotdeauna imaginea corpului său fizic este cea care se prezintă prima în mintea noastră.

Şi totuşi, e suficient să reflectăm puţin pentru ca să înţelegem că acest corp fizic nu face decât să suporte şi să manifeste omul veritabil, Spiritul care îl guvernează .

Putem îndepărta mii de celule din acest corp fizic tăind un membru fără ca din acest motiv unitatea Conştiinţei să sufere cea

mai mică atingere. Omul intelectual care este în noi este independent în el însuşi de organele care nu constituie decât suporturi şi mijloace de comunicare.

Nu este mai puţin adevărat totuşi că, pentru noi, în studiul nostru actual, aceste organe fizice sunt dintre cele mai utile, sunt chiar indispensabile pentru a ne permite să facem trimitere la acţiunea Spiritului şi să o înţelegem. Fără această bază în întregime fizică, deducerile noastre ar lua caracterul vag şi mistic al datelor exclusiv metafizice.

Însă o analiză în întregime superficială poate singură să ne conducă să confundăm omul intelectual cu omul organic, sau să facem Voinţa în întregime solidară cu funcţionarea organelor.

Ori, atunci când este vorba să tratăm chestiunea cu privire la Dumnezeu, cădem de cele mai multe ori într-unul dintre excesele pe care tocmai le-am semnalat, à propos de om.

Ansamblul fiinţelor şi al lucrurilor existente suportă şi îşi manifestă Divinitatea aşa cum corpul fizic al omului suportă şi manifestă Spiritul.

A vrea să tratezi despre Dumnezeu fără să te sprijini pe toate aceste manifestări fizice, înseamnă a risca să te pierzi în norii metafizicii, a rămâne neînţelegător pentru cea mai mare parte dintre inteligenţe.

Deci numai spijinindu-ne pe constituţia omului, pe de o parte, şi pe cea a Universului, pe de cealaltă parte, ne vom strădui să ne facem o idee despre Dumnezeu.

În om, am văzut o fiinţă fizică, sau mai degrabă organică, ce funcţionează într-un mod maşinal atât în timp de veghe cât şi în timpul somnului. Deasupra acestei fiinţe organice, am determinat o alta: fiinţa intelectuală ce intră în acţiune din momentul trezirii şi care se manifestă aproape exclusiv în timpul stării de veghe.

Partea organică a fiinţei umane răspunde ideii pe care ne-am făcut-o despre Natură. Este aceeaşi lege fatală şi regulată care dirijează mersul omului organic, ca cea a Universului, acesta din urmă fiind alcătuit din organe cosmice în loc de organe umane.

Fiinţa intelectuală va răspunde prin urmare, dar într-un mod foarte elementar, ideii pe care ne-o putem face despre Dumnezeu.

Raporturile omului fizic cu omul intelectual ne vor lumina asupra raporturilor Naturii cu Dumnezeu, la fel cum raporturile între fiinţa fizică şi Spirit pot să ne lumineze logic asupra raporturilor Omului cu Dumnezeu.

Cu privire la aceasta, putem încă de pe acum să spunem, în principiu, că dacă analogia noastră este adevărată, Dumnezeu, deşi manifestat de Umanitate şi de Natură, deşi acţionează asupra acestor două mari principii cosmice, are totuşi o existenţă proprie şi independentă.

Însă Unitatea Primă astfel elaborată nu mai are de ce să mai intervină în mersul legilor naturale atâta timp cât Spiritul conştient al omului nu intervine, în stare normală, în funcţionarea inimii şi cea a ficatului.

Omul este singurul creator şi singurul judecător al destinului său. El este liber să acţioneze pe placul său în cercul fatalităţii lui, la fel cum un călător poate, într-un tren sau într-un steamer (vapor cu aburi), să acţioneze aşa cum doreşte în cabina sau compartimentul său. Dumnezeu nu mai poate să fie indicat drept complice al greşelilor umane, la fel cum nici şeful trenului sau căpitanul vasului nu sunt responsabili de fanteziile călătorilor pe care îi duc înainte.

Trebuie deci, pentru a evita orice greşeală în cele ce urmează, să distingem bine că Dumnezeu, aşa cum apare la prima vedere, este ansamblul a tot ceea ce există , aşa cum omul este ansamblul tuturor organelor şi tuturor facultăţilor care apar prima dată.

Însă omul veritabil, Spiritul, este diferit de corpul fizic, de corpul astral şi de fiinţa psihică pe care o percepe şi pe care o domină. Dacă am vorbi într-un mod grosolan, Natura este corpul lui Dumnezeu, iar umanitatea este viaţa lui Dumnezeu, dar atâta timp cât corpul material este corpul omului, Corpul astral şi Fiinţa psihică sunt principiile vitale ale omului; este vorba aici

despre omul organic şi nu despre Omul-Spirit, care, din nou, nu se foloseşte de aceste principii decât ca mijloc de manifestare [194].

Nu este mai puţin adevărat totuşi că Spiritul omului se află în relaţie prin simţul intern cu cea mai mică porţiune a organismului său, porţiune asupra căreia nu poate să acţioneze, dar care, ea, se poate manifesta Spiritului prin suferinţă.

La fel, Dumnezeu este prezent în chip mediat sau imediat în cea mai mică porţiune a Creaţiei, El este în fiecare dintre noi; aşa cum conştiinţa umană este prezentă în calitate de receptoare sau forţă motrice conştientă în fiecare dintre celulele corpului.

Natura şi Omul acţionează deci liber, înconjurate din toate părţile de acţiunea divină circumferenţială, care conduce Universul spre Progres, fără să intervină despotic în legile naturale sau în acţiunile umane.

Astfel căpitanul vaporului care acţionează asupra cârmei navei sale pluteşte spre capătul călătoriei fără a interveni în detaliul maşinăriei motrice (imagine a naturii), sau în ocupaţiile pasagerilor. Căpitanul guvernează în mod circumferenţial sistemul general; nu are legătură cu ceea ce se întâmplă în interiorul cabinelor.

Totuşi, acţiunea căpitanului se exercită dacă nu imediat, cel puţin mediat asupra maşinăriei prin porta-voce, asupra călătorilor prin regulamentele bordului elaborate de el [195]

---

[194] Mai întâi, Dumnezeu nu există decât în Putere, în Unitatea inefabilă: este Prima Persoană a Trinităţii sau Dumnezeu Tatăl; apoi el se revelează lui însuşi şi îşi crează o întreagă lume inteligibilă; el se opune, asemenea gândirii, ca Raţiune Universală - este a doua persoană a Trinităţii sau Dumnezeu Fiul; în sfârşit, cea care acţionează şi produce, Voinţa Sa, se exercită, iar Gândirea Lui se realizează în afara Lui - este cea de-a treia persoană a Trinităţii sau Duhul (Spiritul). Dumnezeu, trecând Etern prin aceste trei stări, ne oferă imaginea unui cerc al cărui centru se găseşte peste tot iar circumferinţa nicăieri.

Philosoph. Mor., sect.1, cartea a II-a, cap. IV.)

R.FLUDD (sec. XVI)

[195] Principiul unic al Universului, este *Tatăl* triadei inteligibile.

PORPHYR (sec. III)

În Kabbală, numim *Tată* Principiul Divin care acţionează asupra mersului general al Universului (acţiune asupra Barei), *Fiul,* Principiul în acţiune în Umanitate, şi *Sfântul Spirit* Principiul în acţiune în Natură. Aceşti termeni mistici indică diveresele aplicaţii ale forţei creatoare universale [196].

Tri-Unitatea

Universul perceput ca un tot animat este alcătuit din trei principii care sunt: Natura, Omul şi Dumenzeu, sau, pentru a folosi limbajul hermetiştilor, Macrocosmosul, Microcosmosul şi Arhetipul[197].

Omul este numit *microcosmos* sau *lume mică* deoarece conţine *în mod analogic* în el legile care guvernează Universul[198].

Natura formează punctul de sprijin şi centrul de manifestare generală a celorlaltor principii.

Omul, care acţionează asupra Naturii prin acţiunea propriu-zisă, asupra celorlalţi oameni prin Cuvânt şi care se ridică până la Dumnezeu prin Rugăciune şi Extaz constituie liantul ce uneşte Creaţia cu Creatorul.

Dumnezeu, care învăluie prin acţiunea sa providenţială domeniile în care acţionează liber celelalte principii, domină Universul, unde readuce toate elementele la Unitatea de direcţie şi de acţiune.

---

[196] Vezi lucrările Sfântului Dionysos Areopagitul.

[197] Există trei lumi: Lumea arhetipală, Macrocosmosul şi Microcosmosul, adică Dumnezeu, Natura şi Omul.

R. FLUDD (sec. XVI)

[198] Omul formează prin sine însuşi o întreagă lume numită microcosmos deoarece el oferă în variantă prescurtată toate părţile Universului. Astfel capul răspunde Empireului, pieptul Cerului eterat sau de mijloc, abdomenul regiunii elementale.

R. FLUDD (sec. XVI).

Dumnezeu se manifestă în Univers prin acţiunea Providenţei, care vine să facă lumină în om în drumul lui; dar care nu poate să se opună dinamic niciuneia dintre celelalte două forţe primordiale[199].

Omul se manifestă în Univers prin acţiunea Voinţei, care îi permite să lupte împotriva Destinului şi să facă din acesta servitorul propriilor concepţii.

În aplicarea dorinţelor sale în lumea exterioară, omul are toată libertatea să facă apel la luminile Providenţei sau să îi dispreţuiască acţiunea.

Natura se manifestă în Univers prin acţiunea Destinului care perpetuează într-un mod imuabil şi într-o ordine strict determinată tipurile fundamentale ce constituie baza ei de acţiune.

Faptele sunt de domeniul Naturii, *Legile* de domeniul omului, *Principiile* de domeniul lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu crează niciodată decât în Principiu. Natura dezvoltă Principiile create pentru a constitui faptele, iar omul, stabilind, prin modul în care e folosită voinţa facultăţilor pe care le deţine, relaţiile ce unesc faptele cu Principiile, transformă şi perfecţionează aceste fapte prin crearea Legilor.

---

[199] Natura este cea care prezidă naşterii noastre, cea care ne dă un tată, o mamă, fraţi, surori, relaţii de rudenie, o poziţie pe pământ, un statut în societate; toate acestea nu depind de noi; toate acestea, în ochii comuni, este opera hazardului; însă pentru filosoful pitagorian, sunt consecinţe de un ordin anterior, sever, irezistibil, numit Soartă sau Necesitate.

Pitagora opunea acestei naturi constrânse o natură liberă care, acţionând asupra lucrurilor forţate precum asupra unei materii brute, le modifică şi extrage după plac rezultate bune sau rele. Această a doua natură era numită Putere sau Voinţă: ea este cea care reglează viaţa omului şi îi dirijează comportamentul conform elementelor care îi sunt furnizate.

Necesitatea şi Puterea, iată, potrivit lui Pitagora, cele două mobile opuse ale lumii sublunare unde omul este exilat, cele două mobile care îşi extrag forţa dintr-o cauză superioară, pe care strămoşii o numeau *Nemesis*, decretul fundamental, pe care noi îl numim Providenţă.

FABRE D'OLIVET (*Vers dorés* -Versuri aurite,1825)

Însă un fapt, oricât de simplu ar fi, nu este niciodată decât traducerea prin Natură a unui principiu emanat de Dumnezeu, iar Omul poate oricând să restabilească liantul care uneşte faptul vizibil cu Principiul invizibil, iar aceasta prin enunţarea unei Legi. (Fundament al metodei analogice.)

*
* *

Un vapor cu aburi este lansat pe imensul Ocean şi pluteşte spre capătul stabilit de termenul călătoriei.

Tot ceea ce conţine vaporul este condus înainte.

Şi totuşi fiecare este liber să îşi organizeze cabina aşa cum îi place. Fiecare este liber să urce pe punte ca să contemple infinitul sau să coboare pe fundul calei.

Progresul înainte se efectuează în fiecare zi pentru întreaga masă; însă fiecare individualitate este liberă să acţioneze după plac în cercul de acţiune care îi este conferit să îl împartă.

Toate clasele sociale sunt acolo pe acel vapor, de la bietul emigrant, care se culcă îmbrăcat într-un sac, până la bogatul yankeu care ocupă o cabină bună.

Şi viteza este aceeaşi pentru toţi, fie ei bogaţi, săraci, mari sau mici, toţi vor ajunge în acelaşi timp la capătul călătoriei.

O maşină inconştientă care funcţionează după legi stricte pune în mişcare întregul sistem.

O forţă oarbă (aburul) canalizată în tuburi şi organe de metal, generată de un factor special (căldura) animă întreaga maşină.

O voinţă, care domină maşina organică împreună cu ansamblul pasagerilor, guvernează totul: căpitanul.

Indiferent în faţa acţiunii particulare a fiecărui pasager, căpitanul, cu ochii fixaţi asupra ţintei de atins, cu mâna pe cârmă, conduce imensul organism spre termenul călătoriei, dând ordinele sale armatei de inteligenţe care i se supun.

Căpitanul nu comandă în mod direct elicea care pune în mişcare vaporul, nu are efect imediat decât asupra cârmii.

Astfel Universul poate fi comparat cu un vapor cu aburi imens, unde, cel pe care noi îl numim Dumnezeu, ţine cârma; Natura este maşinăria sintetizată în elicea care pune în mişcare întregul sistem potrivit unor legi stricte, iar oamenii sunt Pasagerii,

Progresul există, general, pentru tot sistemul, însă fiecare fiinţă umană este absolut liberă în cercul propriei fatalităţi.

Iată imaginea care înfăţişează destul de clar învăţăturile Ocultismului în ceea ce priveşte această problemă.

Involuţia şi Evoluţia Principiilor

Cele trei Principii vin, fiecare, dintr-o lume sau un plan diferit şi se reîntorc acolo la mai mult sau mai puţin timp după moarte.

Corpul fizic, cadavrul, îşi extrage elementele constitutive din planul material unde aşa zisele elemente se reîntorc la un anumit timp după moartea fizică. Putem grăbi această reintegrare prin foc (incinerare) sau să o întârziem, din contra, cu ajutorul unor substanţe care paralizează celulele materiale ale cadavrului (mumificare). Toate acestea depind de scopul urmărit de cel care se supune oricăreia dintre aceste practici.

Corpul astral care vine din lumea orbilor, din planul Destinului, din sfera Arhonilor, spune Valentin în lucrearea sa *Pistis Sophia,* se desparte după moarte conform magnetizării care i-a fost dată în timpul încarnării. Dacă fiinţa nu este purificată

prin sacrificiu sau prin suferinţă, corpul astral rămâne legat până la cea de-a doua moarte de Principiul Superior[200].

Fiinţa formează atunci un Elementar pe care îl putem evoca în anumite condiţii[201].

Destinul Spiritului depinde de magnetizarea care i-a fost dată. Dacă a fost în mod constant atras de plăcerile materiale şi satisfacţiile egoiste, el este *ecorcifié* şi va trebui să dizolve aceste scoarţe (haine, corpuri) în spiralele astrale.

Dacă a fost din contra evoluat spre altruism şi căile dificile ale sacrificiului şi ale durerii, el este pregătit în totalitate pentru a scăpa de *torentul generărilor* şi să devină, prin fuziunea cu sufletul pereche primul element de reintegrare divină al unei serii de suflete[202].

---

[200] Vezi pe acest subiect studiul nostru asupra Stării de nelinişte şi Evoluţia postumă a Fiinţei umane (*l'Etat de trouble et l'Evolution posthume de l'Etre humain*). Broşura 1, in-8, Editura Chamuel, precum şi studiile noastre cu privire la corpul astral în *l'Initiation* (Iniţierea).

[201] Vezi *le Temple de Satan* (Templul lui Satan), de Stanislas de Guaita, 1 vol., in-8, editura Chamuel.

[202] Studenţii serioşi care vor dori să aprofundeze acest punct atât de interesant vor trebuin să studieze *Pistis Sophia*, lectură care să fie precedată de cea a *Comentariilor* (Commentaires) pe care le-am stabilit pentru a clarifica această lucrare, operele lui *Michel de Figanières* sunt de asemenea recomandate pentru acest subiect.

Regnul Ominal

Omul nu trebuie să fie studiat în stare de izolare, deoarece în această stare el nu formează decât o celulă din întreaga Umanitate. Cunoaşterea legăturilor e cea care uneşte celula umană cu Umanitatea, cu ceea ce Fabre d'Olivet numeşte *Regnul ominal* ce formează baza moralei care reglează raporturile oamenilor între ei pe pământ. E ceea ce va reieşi clar din selecţiile următoare din învăţăturile lui Fabre d'Olivet.

Nu studiez omul Omul în stare de izolare individuală, ci în universaliatatea speciei sale, pe care am numit-o **Regn Ominal**. Acest Regn mi se prezintă întotdeauna ca o fiinţă unică, care se bucură de o existenţă inteligibilă, care devine sensibilă prin individualizare.

Atunci când filosofii au spus că Natura nu produce decât indivizi, ei au spus adevărul, aplicând această axiomă la natura fizică, însă este o absurditate dacă au extins-o până la Natura intelectuală: această natură superioară nu face, din contra, decât Regnuri modificate mai întâi în Specii, apoi în Genuri şi în final în Indivizi, prin Natura inferioară.

În Regnul ominal, speciile sunt Rase diferenţiate prin culoare, formele fiziognomice şi locul naşterii; genurile sunt naţiuni sau popoare, diferenţiate prin limbaj, cult, legi şi moravuri; indivizii sunt oameni, particularizaţi prin poziţia lor respectivă în aceste naţiuni sau în aceste Rase, aducând în această poziţie propriile lor facultăţi şi voinţa lor individuală.

Toţi oamenii care formează o fiinţă raţională sunt membrii ei sensibili; această fiinţă raţională, pe care o numim *Corp politic, Popor* sau *Naţiune*, are o existenţă dublă, morală şi fizică şi poate fi studiată, asemenea omului individual, sub raportul triplu al corpului său, al sufletului său sau al spiritului, ca fiinţă corporală şi instinctivă, animică şi pasionată, spirituală şi inteligentă. Această existenţă dublă nu se află întotdeauna în proporţii armonioase; pentru că adesea una este puternică atunci

când cealalată e slabă, şi una este vie atunci când cealaltă e moartă.

Aceeaşi inegalitate care există printre oameni există şi printre popoare: la unele pasiunile sunt mai dezvoltate decât la altele; există popoare pur instinctive aşa cum există şi pur intelectuale.

Ori, există două mari modalităţi de elaborare care, deşi folosite sub diferite forme şi desemnate prin diferite nume, nu reies din o aceeaşi cauză pentru a ajunge la un acelaşi rezultat.

Aceste două modalităţi sunt:

Unitatea şi Divizibilitatea care acţionează în *Principii.*

Atracţia şi Repulsia care acţionează în *Elemente.*

Formarea şi Descompunerea care acţionează în *Sfera politică.*

Viaţa şi Moartea care acţionează în *Indivizi.*

Numai prin *formare* tinde *Regnul Ominal* să ruineze indivizii care îl compun, de la particularizarea cea mai absolută, adică de la acea stare de izolare individuală unde omul nu se cunoştea decât pe sine însuşi, nu avea nici măcar ideea legăturii conjugale, primul dintre toţi, până la universalizarea socială, sau acelaşi cult, aceleaşi legi, aceeaşi limbă, ce reunesc toţi oamenii.

Prin metoda descompunerii are loc mişcarea opusă şi *Regnul Ominal*, după ce a recules fructele universalizării sociale, cade din nou în particularizarea absolută trecând prin toate fazele politice, apoi Imperiul universal până la cea mai strânsă individualizare a omului sălbatic.

Astfel deci, Regnul Ominal închide în el întregul Univers. Nu există nimic în afara lui decât Legea divină care îl constituie, iar cauza primă este numită DUMNEZEU, şi această Lege divină poartă numele de *Natură.*

DUMNEZEU este UNUL; însă cum Natura părea la început să ofere un al doilea principiu diferit de Dumnezeu şi că ea însăşi

închide o mişcare triplă de unde par să rezulte trei naturi diferite: natura providenţială, natura volitivă şi natura fatidică, reiese de aici că omul individual nu poate să realizeze nimic care să nu fie dublu în principiile lui, sau triplu în facultăţile sale. Atunci când, printr-un mare efort al inteligenţei lui, ajunge la adevărata idee despre DUMNEZEU, atunci el atinge faimosul cuaternar al lui Pitagora, în afara căruia nu există nimic.

Necesitatea *providenţială* acţionează prin asentiment; Necesitatea *fatidică* prin senzaţie. Sentimentul care depinde de voinţă aderă liber la una sau la cealaltă dintre aceste două necesităţi, ele sunt îndepărtate pentru a rămâne în centrul lui. Voinţa poate rămâne în centrul ei animic atâta timp cât nu se divide.

Fabre d'Olivet a pus astfel bazele cele mai solide pe care le-a putut stabili tradiţia Pitagoriană.

Reluând problema în Principiile sale vii şi clarificând-o la lumina Bisericii Patriarhilor şi a impetuoasei revelaţii creştine, autorul Misiunilor (*les Missions*)[203], marchizul de Saint Yves d'Alveydre le-a revelat intelectualilor singura cale politică compatibilă cu iniţierea: *Sinarhia.*

Datorită acestei lumini sociale au putut prietenii noştri Barlet şi Lejay[204] să determine cu precizie legile de viaţă, de

[203] *Misiunea Suveranilor.*
Misiunea Evreilor.
Misiunea Francezilor.
Ioana d'Arc victorioasă.

[204] *Sociologie synthétique* (Sociologie sintetizată)

creştere şi de moarte ale Societăţii *considerate ca organism ce are facultatea de a crea şi de a distruge aceste organe.*

Iată calea trasată pentru toţi cei care vor dori să cunoască, în afara luptelor sterile ale părţilor, arta sacră a organizării colectivităţilor umane.

CAPITOLUL X
PLANUL ASTRAL

Planul Astral

Omul, fie individual fie colectiv, nu trebuie considerat ca fiind izolat de Natura vie şi invizibilă. Aceasta este greşeala materialiştilor.

Am fi putut opri aici noile capitole adăugate acestui Tratat elementar, dar ni s-a părut că este neapărat necesar să reamintim noţiunile pe care orice student trebuie să le aibă în legătură cu planul Invizibil al Naturii şi cu fiinţele invizibile cu care omul se poate afla în raport.

Cititorii vor găsi toate detaliile care i-ar putea interesa în legătură cu aceste aspecte, mai întâi în remarcabila lucrare a lui Stanislas de Guaita, *Cheia Magiei negre*[205], care este opera cea mai elevată publicată în legătură cu această problemă până în ziua de astăzi, apoi în eseurile noastre personale: *Tratat de magie practică* şi, mai ales, *Magia şi Hipnoza*. Notele următoare nu reprezintă decât un rezumat rapid destinat pentru a fixa ideile principale.

Partea vizibilă a omului ne manifestă partea invizibilă, aşa cum receptorul unui telegraf reproduce depeşa trimisă de departe.

În Natură există, conform ocultismului, o parte invizibilă, alături de obiectele şi de forţele fizice care se adresează simţurilor noastre materiale.

La fel cum în omul invizibil circulă fluide şi celule (fluide sanguine şi nervoase, hematii şi leucocite), factori perpetui ai

[205] Stanislas de Guaita: *Cheia Magiei Negre*, 1 vol, in-8 de 900 de pagini. Chamuel, 1896

organismului, la fel în Natura invizibilă circulă forţe şi fiinţe, factori continui ai planului fizic[206].

Ocultistul, care a constatat în om existenţa *corpului astral*, factor şi conservator al formelor organice, nu ar şti să se oprească în studiul Naturii la constatarea forţelor fizico-chimice sau al rezultatelor evoluţiei.

Aceste lucruri vizibile nu sunt, repet, decât rezultatul principiilor invizibile ale simţurilor noastre fizice.

Să ne amintim că partea invizibilă a omului cuprinde două mari principii: *corpul astral* şi *fiinţa fizică,* pe de o parte, şi *Spiritul conştient*, pe de altă parte.

Natura concepută ca o entitate specială cuprinde în egală măsură, în partea sa invizibilă, un plan astral, un plan psihic, pe de o parte, şi un plan divin, pe de altă parte.

Cunoaşterea *Planului Astral* este indispensabilă dacă vrem să înţelegem teoriile prezentate de către ocultism pentru a explica toate fenomenele ciudate în aparenţă, susceptibile de a fi produse de către om, dezvoltat într-un mod special.

Subiectul este în sine foarte obscur. Totuşi, este suficient să ne sprijinim cât mai mult posibil pe constituirea omului pentru a înţelege ceea ce ne rămâne să expunem.

Ce înţelegem prin acest termen de *Plan Astral*, în aparenţă atât de bizar?

Ne vom folosi de câteva comparaţii, destul de grosiere este adevărat, dar în acelaşi timp foarte sugestive, pentru a ne încadra pe calea unei definiţii comprehensibile a acestui termen.

Iată, de exemplu, un artist care are ideea de a face o statuetă. De ce are nevoie pentru a-şi materializa ideea? De materie, puţin pământ de exemplu. Asta e tot?

Fără îndoială, da, la prima abordare. Dar imaginaţi-vă că bietul artist este ciung sau paralizat. Ce se va alege de el?

[206] Sufletul îşi face un corp sine-însuşi, adică nu doar guvernează şi animă dar şi modelează. (Porphyr, sec. III)

Se va întâmpla ca ideea sa de statuetă va fi la fel de netă pe cât de posibilă în creierul său.

Pe de altă parte, pământul va fi pregătit să primească şi să manifeste această formă: dar intermediarul, mâna, ne mai supunându-se creierului, pe de o parte, şi neputând să acţioneze asupra materiei, pe de altă parte, nu va produce nimic.

Pentru ca ideea artistului să poată fi manifestată de către materie, este necesară existenţa unui intermediar între idee şi materie.

Pentru a aminti una dintre comparaţiile noastre cele mai cunoscute, ideea artistului poate fi asimilată cu vizitiul unui echipaj şi materia cu maşina.

Intermediarul între vizitiu şi căruţă este calul. Ori, fără cal, vizitiul aşezat pe scaun nu mai poate acţiona asupra căruţii aşa cum, fără braţe, artistul nu mai poate modela pământul. Acesta este rolul intermediarului în comparaţiile anterioare.

Să revenim la artistul nostru şi la statueta sa.

Să presupunem că materia, învinsă prin muncă, s-a pliat sub impulsurile mâinii care o frământă şi că statueta a fost terminată.

Ce este de fapt această statuetă: o imagine fizică a ideii pe care artistul o are în creier.

Mâna a jucat rolul unui tipar în care materia a fost modelată şi acest lucru este atât de adevărat încât, dacă printr-un accident statueta se sparge căzând, artistul va regăsi forma originală încă existentă în creierul său şi va putea reface o nouă statuetă, imagine mai mult sau mai puţin perfectă a ideii care a servit drept model.

Există, totuşi, un mijloc de a preveni pierderea statuetei din momentul în care a fost terminată, acela de a face un mulaj pentru ea. Prin mulaj obţinem un negativ al obiectului de reprodus, aşa cum materia care va ieşi din mulaj va manifesta încă forma primitivă fără ca artistul să intervină.

Este suficient aşadar să existe un singur negativ al ideii originale pentru ca o multitudine de imagini pozitive ale acestei

idei, imagini mereu identice unele cu altele, să ia naştere prin acţiunea acestui negativ asupra materiei.

Ei bine, fiecare formă organică sau anorganică ce se manifestă în faţa simţurilor noastre este o statuetă a unui mare artist care se numeşte Creatorul, sau mai degrabă, care vine dintr-un plan superior pe care îl numim Planul Creaţiei.

Dar, în acest Plan al Creaţiei Primordiale nu există decât idei, principii, la fel ca în creierul artistului.

Între acest plan superior şi lumea noastră fizică, vizibilă, există un plan intermediar însărcinat cu primirea impresiilor planului superior şi cu realizarea prin acţiune asupra materiei, asemenea mâinii artistului care trebuie să primească impresiile creierului şi să le fixeze în materie.

Acest Plan intermediar între principiul lucrurilor şi lucrurile înseşi este ceea ce numin în ocultism Planul Astral [207].

Totuşi, să nu ne imaginăm că acest Plan Astral se află într-o regiune metafizică imposibil de perceput altfel decât prin raţionament. Nu am şti să repetăm îndeajuns că totul este închis strâns în Natură la fel de bine ca şi în om, şi că fiecare fir de iarbă poartă cu el planul său astral şi planul său divin. Numai nevoia analizei ne obligă să separăm lucruri absolut legate. Tocmai am determinat calitatea de intermediar a acestui plan astral; dar asta nu e tot.

Dacă am înţeles bine această comparaţie, este uşor acum să ne facem o idee despre ceea ce înţelegem în ocultism, prin a doua proprietate a Planului Astral: crearea formelor.

Orice lucru este mai întâi creat în Lumea divină ca principiu, adică putere de a fi, analog ideii la om.

Acest principiu trece atunci în Planul Astral şi se manifestă „în negativ" - adică tot ceea ce era luminos în principiu devine obscur şi, reciproc, tot ceea ce era obscur devine luminos; nu este

[207] Ormuzd nu a produs direct fiinţele materiale şi spirituale din care se compune Universul; el le-a produs cu ajutorul Cuvântului, al Verbului divin, a Sfântului *Hanover*. (Zend Avesta)

imaginea exactă a principiului care se manifestă, este mulajul acestei imagini. Mulajul odată obţinut, Creaţia „în astral" este terminată[208].

Atunci începe creaţia pe planul fizic, în lumea vizibilă.

Forma astrală, acţionând asupra materiei, dă naştere formei fizice, aşa cum mulajul dă naştere acestor statuete.

Astralul nu poate schimba tipurile (tiparele) cărora le dă naştere după cum nici mulajul nu schimbă imaginea pe care o reproduce.

Pentru a modifica forma, va trebui creat un nou mulaj, ceea ce Dumnezeu va putea face imediat şi omul mediat.

Agenţii: Elementali, Elementari

Dincolo de fluide, fluidele creatoare din Arhetip, şi fluidele conservatoare din Astral, există agenţi particulari acţionând fluidele.

În comparaţia noastră anterioară, degetele operatorului, miile de celule care întreţin mişcarea şi viaţa acestor degete, reprezintă agenţii despre care vorbim.

Dat fiind că tot ceea ce este vizibil este manifestarea şi realizarea unei idei invizibile, ocultismul învaţă că există în Natură o ierarhie a fiinţelor psihice, aşa cum există în om, începând de la celula osoasă până la celula nervoasă, trecând prin hematie, o adevărată ierarhie de elemente figurate.

Fiinţele psihice care populează regiunea în care acţionează forţele fizico-chimice au primit numele de *elementali* sau spirite

[208] Mai prejos de Verbul Divin, de Inteligenţă sau de Raţiunea Universală, care a preexistat şi a prezidat la formarea lucrurilor, întâlnim acele „ferouers", adică formele divine, tipurile nemuritoare ale diferitelor fiinţe. Focul şi animalele îşi au ferouer-ii lor asemeni omului; naţiunile, oraşele, provinciile şi indivizii în egală măsură. (Zend Avesta)

ale elementelor. Ei sunt analogi globulelor sanguine şi mai ales leucocitelor omului.

Elementalii sunt cei care acţionează în straturile inferioare ale Planului astral în raport imediat cu Planul fizic.

Această problemă a elementalilor, care se supun voinţei bune sau celei rele care îi conduce, care sunt responsabili de actele lor fiind inteligenţi, a ridicat polemici serioase în ultimul timp.

Citatele autorilor antici pe care le oferim mai jos vor dovedi că ocultismul a cunoscut şi a pledat de mult existenţa entităţilor astrale[209].

În plus, este de ajuns să ne amintim că, în planul nostru fizic, un animal foarte inteligent: câinele, joacă acelaşi rol.

Câinele unui tâlhar nu va ataca un om cinstit, sub impulsul stăpânului său iar câinele unui fermier nu se aruncă asupra unui hoţ care încearcă să intre în fermă.

În ambele cazuri, câinele ignoră că are de a face cu un om cinstit sau cu un bandit; nu este responsabil de acţiunile sale şi se mulţumeşte să i se supună stăpânului său care este singurul care rămâne pe deplin responsabil.

Acesta este rolul elementalilor din Astral[210].

[209] Voi atrage probabil revolta mutor oameni împotriva mea dacă voi spune că există creaturi în cele patru elemente care nu sunt nici animale pure, nici oameni, deşi au înfăţişarea şi raţionamentul lor, fără a avea suflet raţional. Paracelsus vorbeşte clar despre asta, la fel şi Porphyr.

Se pretinde că aceste creaturi extraordinare sunt de o natură spirituală; nu de o spiritualitate care exclude orice materie, ci de o spiritualitate care nu admite drept fundament substanţial decât o materie infinit diluată şi la fel de imperceptibilă ca aerul. Într-un Grimoar din sec. al XVI-lea (Petit Albert, p.99 şi 123)

[210] Ei locuiesc într-un loc aproape de Pământ; ei sunt măruntaie ale Pământului; nu există răutate pe care să nu aibă curajul să o ducă la bun sfârşit; au o dispoziţie foarte violentă şi insolentă, este ceea ce îi determină să unelteasca adesea şi să întindă capcane şi ambuscade dintre cele mai violente şi mai neaşteptate şi, când îşi fac ieşirile obişnuite, sunt ascunşi în grup şi în

A îmblânzi elementalii nu se poate compara cu acţiunea disciplinei militare. Şeful armatei a ştiut să grupeze în jurul său prin devotament sau teamă fiinţe conştiente şi responsabile care au dorit să-şi supună voinţa celei a unui şef sau au fost forţaţi să o facă. Această a doua acţiune este mai dificilă decât acţiunea asupra câinelui. Se întâmplă la fel în astral unde elementarul nu se supune decât prin devotament sau prin teamă, dar rămâne mereu liber să reziste în faţa voinţei Necromantului.

Elementalii sunt în circulaţie aproape continuă în fluidele Astralului. În afară de aceste entităţi mai există şi altele după părerea tuturor vizionarilor. Sunt *Inteligenţele directoare* formate de către spiritele oamenilor care au suportat o evoluţie considerabilă. Aceste fiinţe analoage celulelor nervoase ale centrelor simpatice ale omului au primit nume foarte diferite în toate cosmogoniile anticilor. Ne mulţumim să le indicăm existenţa.

Regăsim încă, conform învăţăturii Cabalei în planul astral entităţi înzestrate cu conştiinţă, sunt resturile oamenilor care tocmai au murit şi ale căror suflete nu au suportat încă toate evoluţiile. Aceste entităţi răspund la ceea ce spiritiştii numesc „*spirite*" şi ocultistul numeşte „*elementari*"[211].

Elementarii sunt aşadar entităţi umane evoluate, în timp ce elementalii nu au trecut încă prin umanitate, aspect foarte important de reţinut[212].

---

grup produc violenţe, se desfată peste tot unde domneşte nedreptatea şi discordia. (Porphyr; sec. III)

[211] Când avem motive solide să credem că sunt *spiritele oamenilor defuncţi* care păstrează comorile, este bine să avem făclii de ceară binecuvântate în loc de lumânările obişnuite. Grimoar din sec. XIV (*Petit Albert*)

[212] Reintegrarea va fi universală; ea va reînnoi Natura şi va termina prin a purifica principiul răului însuşi. Totuşi, pentru această operă, fiinţele inferioare au nevoie de asistenţa acestor spirite care populează lumea intermediară dintre cer şi pământ. Trebuie aşadar să intrăm în legătură cu ele; să stabilim *comunicări* graduale până când vom ajunge la cele mai puternice. (Martinez Pasqually; sec. XVIII)

Imaginea Astrală

Teoria „imaginilor astrale" este una dintre cele mai particulare printre cele care sunt expuse de către ocultism, pentru explicarea fenomenelor celor mai ciudate, de aceea va trebui să o rezumăm cât mai bine.

Referitor la exemplul nostru legat de artist şi de statuetă, am văzut că una dintre funcţiile „planului astral" era de a conserva tipurile formelor fizice şi de a le reproduce, aşa cum mulajul păstrează şi reproduce formele statuetei noastre.

Această proprietate vine din aceea că planul astral poate fi considerat ca o oglindă a Lumii divine care reproduce în negativ ideile principii, originea forţelor fizice viitoare.

Dar ocultismul învaţă că, aşa cum orice lucru sau orice fiinţă proiectează o umbră în Planul fizic, totul proiectează o reflecţie în Planul astral.

Când un lucru sau o fiinţă dispare, reflexia sa în Astral persistă şi reproduce imaginea acestui lucru sau a acestei fiinţe, aşa cum era această imagine în momentul exact al dispariţiei.

Fiecare om lasă aşadar „în astral" o reflexie, o imagine caracteristică.

La moarte, fiinţa umană suportă o schimbare de stare caracterizată prin distrugerea coeziunii care menţinea unite principiile originare şi de tendinţă foarte diferite.

Corpul fizic sau învelişul carnal se întoarce în pământ, în lumea fizică de unde a apărut.

Corpul astral şi fiinţa Psihică, luminate de Memoria, Inteligenţa şi Voinţa amintirilor şi acţiunilor terestre, trec în Planul astral, mai ales în regiunile sale cele mai elevate, unde se constituie ca un elementar, sau un „spirit".

Suma acestor aspiraţii, cele mai nobile ale fiinţei umane, eliberată de memoria lucrurilor terestre, aşa cum somnambulul este eliberat de amintirile stării de veghe, într-un cuvânt idealul pe care fiinţa umană şi l-a creat de-a lungul vieţii, devine o

entitate dinamică care nu are nimic de-a face cu MINELE actual al acestui individ şi trece în lumea divină.

Acest ideal, mai mult sau mai puţin elevat, va fi sursa existenţelor viitoare şi va determina caracterul.

Punându-se în legătură cu aceste „imagini astrale", vizionarul regăseşte întreaga istorie a civilizaţiilor apuse şi a fiinţelor dispărute.

O descoperire foarte recentă, cea a Psihometriei, a venit să arate că aceste afirmaţii ale ocultismului, pe care le-am putea considera drept metafizică pură, corespunzând unor realităţi absolute.

Presupuneţi că reflectarea voastră într-o oglindă persistă, după plecarea voastră, cu culoarea sa, expresiile sale şi toate aparenţele de realitate şi veţi avea o idee despre ce putem înţelege prin *„imaginea astrală a unei fiinţe umane"*.

Anticii cunoşteau perfect aceste date şi numeau *umbră* imaginea astrală, care evolua în regiunile inferioare ale Planului astral, *man* entitatea personală, MINELE care evolua în regiunile superioare ale Astralului şi în sfârşit *spirit* propriu-zis idealul fiinţei.

Incredulii sau cei care îşi imaginează că ocultismul este o invenţie modernă, să îl asculte pe Ovidiu[213]:

În evocarea unei fiinţe defuncte, va trebui aşadar să fim atenţi dacă avem de-a face cu „imaginea sa astrală" sau cu MINELE său adevărat.

În primul caz, fiinţa evocată se va purta ca o reflectare într-o oglindă. Va fi vizibil, va putea face câteva gesturi, va fi fotografiabil; dar nu va vorbi. Astfel este fantoma lui Banco în *Macbeth*, fantomă vizibilă doar pentru Rege, şi care nu rosteşte nici un cuvânt.

[213] Patru lucruri trebuie luate în considerare în om: manii, carnea, spiritul şi umbra; aceste patru lucruri sunt plasate fiecare în locul său, pământul acoperă carnea, umbra fâlfâie în jurul mormântului, manii sunt în infern şi spiritul zboară spre cer. (Ovidiu)

Shakespeare era desigur la curent cu învăţăturile ocultismului.

În al doilea caz, fiinţa evocată va vorbi şi mai mulţi muritori o vor putea vedea în acelaşi timp.

Este cazul fantomei puse în acţiune de Shakespeare în *Hamlet*.

Fenomenele spiritiste, aşa-zise de *„materializare"* erau cunoscute dintotdeauna. Agrippa în secolul al XVI-lea oferea o teorie completă, conform ocultismului, în *Filosofia ocultă*.

Dacă totuşi secolul al XVI-lea părea încă prea apropiat, cititorul poate citi toate detaliile unei evocări conforme ocultismului în Homer, Odiseea, cântul XI, unde imaginea astrală se numeşte Εἴδωλον[214].

[214] Iată, cu titlu de curiozitate, descrierea unei conversaţii „prin lovituri", din 1528:

„Au trecut câteva zile până ce Antoinette a auzit ceva în jurul ei, care nu scotea nici un sunet, şi sub picioarele ei se auzeau lovituri mici, ca şi cum s-ar fi izbit capătul unui baston sub o dală sau o treaptă. Şi se părea că ceea ce producea acest sunet se zbătea adânc în pământ; dar sunetul se producea în pământ, mereu sub picioarele fecioarei. L-am auzit de nenumărate ori şi nu-mi răspundea decât prin acele lovituri. (Adrien de Montalembert, 1528)

Urmează o întreagă conversaţie între sufletul moartei şi călugăriţe, comunicare obţinută în întregime prin zgomote şi lovituri.

Rezumat

Pe scurt, Planul Astral intermediar între Planul fizic şi Lumea divină cuprinde:

Entităţi directoare prezindând mersul a tot ceea ce evoluează în Astral. Aceste entităţi psihice sunt constituite de către oamenii superiori ai umanităţilor anterioare, evoluaţi din propria lor iniţiativă. (Spirite directoare ale Cabalei)

Fluide speciale, închise într-o substanţă analoagă electricităţii, dar înzestrată cu proprietăţi psihice: *lumina astrală.*

În aceste fluide circulă fiinţe diverse, susceptibile de a suporta influenţa Voinţei umane: elementarii, adesea constituiţi din *ideile vitalizate* ale omului.

În afară de aceste principii proprii Planului Astral mai găsim:

1. forme ale viitorului gata să se manifeste în planul fizic, forme constiuite prin reflectarea în negativ a ideilor creatoare ale lumii divine.

2. „imaginile astrale" ale fiinţelor şi ale lucrurilor, reflectare în negativ a planului fizic.

3. fluide emanate din Voinţa umană sau din Lumea divină şi acţionând Astralul.

4. corpurile astrale ale fiinţelor supraîncărcate de materialitate (sinucigaşi), ale fiinţelor în curs de evoluţie (elementari) şi ale Entităţilor umane traversând astralul pentru a se încarna (Naştere), fie după ce s-au dezincarnat (Moarte).

5. putem, de asemenea, să întâlnim corpurile astrale ale adepţilor sau ale vrăjitorilor în perioada de experimentare.

*
* *

Cu titlu de detaliere şi de aplicare a datelor anterioare, vom încheia acest capitol cu un împrumut dintr-un studiu complet pe

tema Astralului, publicat de către maestrul F. Ch. Barlet şi care merită o atenţie foarte mare din partea oricărui student serios.

NOTE DESPRE ASTRAL

- de F. Ch. Barlet [215]

Dacă sufletul, după ce şi-a formulat dorinţa, caută în propriul său organism eterul necesar pentru a-l încorpora, el îl găseşte acţionând asupra fantomei sau a părţii inferioare a corpului său astral (*Linga Sarira, Than Nephesh*) prin intermediul principiului său magnetic central (*Kama, Khi* sau *Ruach*).

Ea poate acţiona atunci, după cum am descris, îşi poate traduce dorinţa în act sau în gest al corpului material, cu ajutorul forţei vitale care îl impregnează în acelaşi timp ca şi corpul astral.

Dar fie pentru că nu vrea sau pentru că nu poate, sufletul nu încheie întotdeauna această realizare exterioară, dar nici nu poate renunţa; în acest caz, poate cel puţin să exteriorizeze schema astrală şi, în acest scop, să aspire eterul ambiant cu o ardoare proporţională cu dorinţa sa arzătoare, să-l informeze prin Verbul său într-un vârtej astral, fără nucleu, să impregneze această formă cu propriul său magnetism, după cum am spus (prin sufletul corpului spiritual *Kama, Khi, Ruach*) în căutarea unui organism mai capabil decât al său de realizarea visată[216].

Iată o fiinţă în plus în atmosfera astrală!

Acest tip de elementar este cel căruia filosofia hindusă îi dă numele foarte expresiv de *Kama-manasic*, ca fiind născut din

[215] Aceste pagini remarcabile sunt extrase dintr-un studiu apărut de două ori în *Iniţierea*, în noiembrie 1896 şi în ianuarie 1897

[216] Acest curent dublu de aspiraţie şi proiecţie astrală pe care Dr Baraduc tocmai a reuşit să-l fotografieze recent.

Cititorul este rugat de asemenea să se raporteze cu privire la acest subiect la articolul genial de M. Descrespe (*Iniţiere* din septembrie 1895) despre acest curent pe care îl numeşte *Exergone*.

Mana (sufletul uman, sediu al dorinţei) cu participarea lui *Kama* (forţa magnetică)[217].

Pentru a fi o fiinţă completă, îi lipseşte corpul atomilor protilici pe care îi aşteaptă forma sa şi, ca prin însăşi originea sa, el o doreşte cu mai multă sau mai puţină ardoare, el constituie în astral o forţă potenţială[218] mobilă, care se va traduce în forţă vie imediat ce va găsi condiţiile propice acestei transformări de energie.

Este ceea ce traducem, reprezentând elementalii din această clasă ca pe nişte fiinţe inocente, dar avide de existenţă, în căutare de individualităţi încarnate care pot să le dea o realitate

[217] Pentru a da acestui subiect dificil cât mai multă claritate posibil nu este inutil să precizăm termenul de forţă folosită adesea în acest studiu, ca reprezentând o fiinţă, fără a fi avut ocazia să-l definim.

Trebuie să ne reprezentăm, conform principiilor expuse aici, că totul în Natură este personificat ca fiind spiritual. Astfel încât atomul, sufletul este o monadă şi ştim că materia nu este decât un joc de rezistenţă a monadelor.

Or, noi numim Forţe aici fiinţe monadice lipsite nu de putere (adică de mişcare, prin urmare) ci de iniţiativă, dedate iniţiativei altora: putem spune că sunt asemenea unor sclavi în lumea monadelor.

Dacă ne raportăm la constituirea umană, vom înţelege mai bine poate această definiţie remarcând că fiecare dintre cele trei trinităţi cuprinde o spontaneitate, o forţă şi un instrument de informaţii (fiecare dintre aceste elemente fiind compus dintr-un ansamblu de atomi, aşadar de monade. De exemplu, în cazul senzaţiei pentru corpul fizic, spontaneitatea este exterioară şi apare prin corpul material, este transmis de către forţa vitală şi tradusă prin corpul astral.

Pentru suflet, spontaneitatea este în spirit; ea se transmite prin forţa spiritului interior şi se traduce în dorinţă în sufletul ancestral.

Pentru corpul spiritual, spontaneitatea este când fantomă, când suflet ancestral (în funcţe de sens). Kama este mereu forţa.

[218] Conform definiţiei anterioare a forţei putem reprezenta forţa potenţială ca pe atomul eterat care a primit un anumit impuls definit, special, dar actualmente împiedicat de către o forţă contrară mai puternică. Pentru a continua aceeaşi comparaţie, există monade scalve însărcinate cu o misiune pe care nu o pot îndeplini imediat dar la care nu renunţă; mandatare fidele voinţei care le-a condus, ele o vor îndeplini imediat ce vor găsi posibilitatea.

corporală; ataşându-se după ea cu toată înverşunarea posesiei; adevăraţi vampiri pentru suflet.

Aceste fiinţe eterate pot primi de la creatorul lor, manevrând anumite condiţii, un scop precis: este ceea ce explică, de exemplu, efectul binecuvântărilor, blestemelor, farmecelor de orice fel.

Dar, în majoritatea timpului, această direcţie precisă le lipseşte; nu au decât un impuls nedefinit care le lasă rătăcitoare, ca să spunem aşa, ale aventurii din mulţimea astrală, în mijlocul viilor la care tânjesc, capabile doar, prin originea lor, să fie atrase de dorinţele lor, forţele şi elementalii de acelaşi gen.

În acest fel gândurile sunt fiinţe înzestrate cu o existenţă proprie momentului în care sunt exprimate, adică exteriorizate de către autorul lor[219].

Adunate prin simpatii analogice, în funcţie de legea mecanică a forţei cu aceeaşi direcţie, ele se multiplică concentrându-se într-o rezultantă comună.

În acel moment toată lumea resimte, cu o conştiinţă mai mult sau mai puţin obscură, că *o idee este în aer*, sau că cel puţin senzitivii o percep şi o enunţă uneori ca o realitate deja asigurată, dar care, pentru prezent, este încă invizibilă, încă în puterea de a fi. Atunci primim de la ei un presentiment, o previziune a lucrurilor viitoare, un oracol.

Dorinţele umane nu sunt singurele care formează astfel de elementali; majoritatea animalelor exprimă, adaptate la natura dorinţelor lor, inspirate poate de vederea organelor celor mai perfecţionate pe care le văd funcţionând la alte fiinţe terestre.

[219] Este aproape inutil să adăugăm că putem proiecta în afara noastră o forţă magnetică încărcată de forţă vitală doar (adică împrumutată doar corpului) sau de corp astral, la excluderea dorinţei, facem atunci magnetism pur sau exteriorizare a corpului astral mai mult sau mai puţin difuză (acest ultim caz fiind în special cel al persoanelor medium)

Astfel poate fi explicată abundenţa acestor organe izolate şi a acestor împerecheri monstuoase de organe care se manifestă plutind în astral pentru aproape toţi debutanţii în clarviziune.

Sunt dorinţele fiinţei inferioare, încă neîmplinite de către Univers, în aspiraţie ideală spre noi perfecţionări; eforturile Naturii pentru a se eleva spre puterea şi unitatea Fiinţei, eforturi care se vor traduce prin modificările diferenţiale care ne-au fost atât de bine revelate de către Darwin.

În sfârşit, Marea Astrală, care adăposteşte această populaţie nenumărată, este agitată, în acelaşi timp, ea însăşi, în toate sensurile, de mişcări ondulatorii ale unei alte surse.

Actele, emoţiile fiinţelor încarnate, dorinţele însele şi mişcările consecutive ale fiinţelor eterate, produc atât de multe vibraţii luminoase, calorifice, electrice, magnetice mai ales, care se propagă, după cum ştim, în acest mediu, încrucişându-se fără să se distrugă, care se păstrează acolo, reflectate parţial prin învelişul unui vârtej superior şi persistă acolo de-a lungul unei perioade măsurate pe intensitatea şi fineţea lor.

Astfel, forma eterată, sau actul care o realizează, în materie, nu are decât o durată finită, ca ele: forţa care le-a creat se epuizează acţionând în masa în care este prelungită; pier roase de valurile mării imense în care se nasc, reabsorbite în focul astral; dar influenţa pe care au generat-o le supravieţuieşte propagată în astral în starea de vibraţii de un caracter personal; ele modifică regimul acestui mediu comun creând în el *linii de forţă, obişnuinţe* noi şi, cu ele, noi dorinţe.

În acest fel nu există fiinţă, nici gest, nici act, nici gând special care să nu contribuie la a transforma corpul astral al planetei şi, prin el, aspiraţiile locuitorilor săi.

Astfel, Astralul înregistrează toate manifestările noastre vitale, făcând în biologia astrului nostru, funcţie a memoriei, pentru cel mai mare profit al evoluţiei pe care tocmai am îndeplinit-o.

RAPORTURILE
SUFLETULUI UMAN CU ASTRALUL TERESTRU

Să ne reprezentăm acum sufletul încarnat cufundat în acest mediu de care este impregnată întreaga planetă; căci este legea comună conform căreia ceea ce este mai subtil pătrunde în ceea ce este mai dens din jurul său.

Am spus că Organul Central al Constituirii noastre (*Ruach, Kama* sau *Khi*) este capabil să absoarbă, la fel de bine cum emite, orice producție eterată, vibrație sau condensare.

Este Organul de receptare și de emisie al Astralului terestru[220]; suntem așadar penetrați în mod special, grație lui, de o adevărată asimilare nutritivă, din moment ce răspândește efluviile sale de o parte și de alta în sufletul animal și corpul astral.

Vitalizanți sau vampiri, microbii astrali penetrează prin el organismul nostru în întregime, corporal și animic, aducând viața sau strecurând otrava farmecului.

Prin el terapeutul ne pătrunde de efluvii revigorante împrumutate de la sursele binefăcătoare ale Naturii, prin el Magul negru ne asasinează lașitatea în surprinderea forțelor inamice invizibile.

Tot prin acest organ magnetic pătrund în noi o mulțime de dorințe, de pasiuni avide, răspândindu-se prin sufletul pasional până în străfundurile sufletului nostru spiritual pentru a-l tulbura cu neliniștile sale, să-l subjuge cu determinările sale.

Iată așadar sufletul nostru uman (*Neschamah, Manas, Than*) solicitat acțiunii a trei direcții diferite care corespund celor trei lumi în care noi trăim în același timp:

[220] Ceea ce este gura pentru aer: astfel Chinezii îl definesc „suflul vieții"; cunoaștem, într-adevăr, puterea magnetică deosebită a suflului.

Senzațiile lumii fizice percepute de corpul nostru produc acolo o atitudine care poate penetra, după cum am văzut, prin intermediul sufletului animal până la voință și să o determine cu putere prezentându-i, ca să spunem așa, gestul solicitat, pregătit pentru reacția reflexă. Sugestia hipnotică prin atitudine nu este decât producția experimentală și exagerată a acestui efect.

La polul opus, efervescența imaginației noastre, plină de forme eterate, care ne creează emoțiile și chiar intuițiile coborâte din lumile superioare, este transmisă prin sufletul animal și corpul astral până la forțele noastre vitale pentru a le provoca.

În sfârșit efluviile emoționale primite din afară prin centrul magnetic se repercutează, după cum am văzut, în fiecare dintre celelalte două centre ale noastre pentru a da naștere acolo altor forțe, altor virtualități în căutare de realizare.

Iată împotriva căror ardori trebuie să lupte în mod constant forța monadei noastre conducătoare, a voinței noastre care este singurul Sine veritabil, reglând la rândul său toate dezordinile sale, comandând rezistențele sau consimțămintele, opunând suveranitatea puterilor tuturor monadelor suverane din care este format imperiul său.

Dar cum se poate exersa în mod util această suveranitate? Cum poate triumfa în toate revoltele, cum poate comanda în special astralului intern sau extern? Știm foarte bine acest lucru, suntem adesea mai curând jucăria emoțiilor noastre decât stăpânul lor: cea mai mare parte a actelor noastre nu sunt decât reflexe; foarte des nici nu ne dăm seama, așa o influență au asupra noastră forțele etherate care ne învăluie.

Este tot voința, monada principală, care comandă actul, dar rareori este voința noastră însăși; cel mai adesea ne supunem unei voințe străine.

Pentru ca voința noastră să domine, are nevoie de un plus de energie pe care Schopenhauer o exprimă prin limbajul său subtil spunând că noi dorim întotdeauna un act, dar că rămâne de aflat dacă dorim să vrem. El conchide prin negație afirmând că Voința Universală este cea care vrea în noi.

Sofism de formă pură care este foarte important de semnalat pentru că filosofia panteistă este cuprinsă acolo cu uşurinţă. Este adevărat că Voinţa universală, adică Dumnezeu, este cea care vrea în noi când Sinele nostru îi comandă celui inferior, dar trebuie să adăugăm că acest lucru se întâmplă cu asentimentul, consimţământul nostru şi numai cu el.

Altfel spus, Voinţa noastră, când acţionează cu adevărat, este pe pământ instrumentul voinţei divine şi, în mod reciproc, ea nu le poate comanda altor voinţe decât cu condiţia de a fi Una cu Voinţa Divină, de a fi Buna Voinţă[221].

Aici este legea noastră supremă, pentru că scopul nostru, raţiunea de a fi a omului terestru este de a concura pe planetă cu Marea Operă de vitalizare din Neant îndeplinind în sfera sa, ca orice altă monadă, Voinţa divină, prin elevare dintre fiinţele inferioare[222].

Doar împotriva voinţelor care îl preced în lanţul evolutiv, omul este liber să accepte acest rol sublim sau să refuze participarea sa doar cu condiţia ca soarta sa să depindă de alegerea sa. Refuză alegerea chiar pretinzându-şi propria putere independentă şi capabilă de orice, el cade atunci în greşeala de neiertat. Trebuie să cedeze sau să dispară! În aceste două refuzuri rezidă sursa tuturor relelor terestre.

[221] Aici intervine greşeala gravă prezentată de Contele de Gabalis cu atâta umor şi, din păcate, pusă în practică de câţiva rătăciţi. Ea constă în a crede că această elevare trebuie să conste într-o întrupare hibridă. Ei se lasă aşadar pradă elementalilor sub pretextul de a face din aceştia fiinţe umane, înseamnă a reînnoi sacrilegiul inutil îndeplinit de un Budda, care ne este povestit de o singură legendă, care s-a oferit drept hrană unei pantere în căutare de mâncare pentru puii ei.

[222] Această aserţiune pare la prima vedere în contradicţie cu orice operaţie magică, dar nu este decât o aparenţă: dacă operaţiuna este de ordin superior înseamnă că suntem colaboratori ai Divinului; dacă este de ordin inferior, nu a putut fi obţinută în mod concret decât abandonându-ne voinţa în mâinile altor forţe; acest lucru va fi lămurit ulterior. Este motivul pentru care se spune aici: „când voinţa noastră se exercită cu adevărat"...

Posibilităţile Umane

Să vedem prin câteva detalii funcţionarea luptelor, care se dau pe câmpul sufletului uman, între instinctele oarbe ale Naturii, ale Neantului în dorinţa de putere imediată şi cererile providenţiale spre eforturile definitive ale eliberării sale. Nemurirea este premiul.

Majoritatea dintre noi este prea puţin conştientă de această luptă; noi trăim aproape toţi prin instinct, legănaţi leneş de apelurile Providenţei.

Chiar şi printre cei care au un dram de conştiinţă, printre cei care resimt influenţele astrale, mai există puţini care ştiu să le înţeleagă sau să profite de ele.

Aceştia din urmă, singurii de care ne vom ocupa, se împart în patru clase: două active sau masculine, două pasive sau feminine; în fiecare dintre aceste două categorii distingem, într-adevăr, o clasă în mod deosebit mai sensibilă faţă de forţele superioare, cealaltă mai degrabă faţă de cele inferioare.

Toţi se disting de comun printr-o supraabundenţă de fluid etherat în constituirea lor, dar unii sunt în mod deosebit apţi să reţină în ei acest exces sau să îl proiecteze în afară când şi unde doresc; la ceilalţi, dimpotrivă, acest fluid scapă în mod constant în şuvoaie, fără o direcţie specială, pentru a face loc noilor efluvii. Dorinţele lor exced facultatea de concentrare; în loc să proiecteze etherul ambiant, asemeni primilor, ei îl aspiră pentru a compensa iremediabila lor pierdere. Aceştia sunt mediumi ai tuturor genurilor, care pot ţine discursuri confuze, pot deveni barzi şi profeţi chiar dacă aparţin unei sfere destul de elevate pentru a atrage etherul dinamizat de forţele superioare.

Aceia sunt *Magnetizatorii* dacă fluidele pe care le concentrează şi le proiectează sunt cele ale forţelor corporale; *Iniţiaţii* de toate gradele dacă sunt capabili să culeagă etherul elaborat de forţele animice şi cele de ordin superior.

Tabelul următor va permite să curpindem dintr-o singură privire această clasificare foarte simplă.

	FORŢE INFERIOARE	FORŢE SUPERIOARE
PASIV (absorbant şi diminuant)	**Medium** (mai ales cei cu efecte fizice)	**Mediumi psihici** Ghicitori, barzi, profeţi
ACTIV (concentrant şi emiţător)	**Magnetizatori** (vindecători, etc)	**Iniţiaţi şi adepţi** (terapeuţi, alchimişti, teurgi)

Nu există aici distincţii superflue; ele ne vor permite să înţelegem ce pot şi ce trebuie să fie raporturile omului cu Astralul.

Pentru inteligenţa relizărilor permise constituirii umane în raport cu Astralul, trebuie să ne amintim că aparatul nostru magnetic (*Ruach, Kama* sau *Khi*) este un organ esenţialmente central, capabil să se răspândească de o parte şi de alta spre corp sau spre suflet în aşa fel încât să modifice echilibrul constituţiei noastre până la a o transforma complet.

Această forţă, gen de rezervă generală, este dispoziţia Monadei principale sau Sinele, altfel spus Voinţa, spontaneitatea individuală. Totuşi, prin extrema sa mobilitate, ea scapă cu uşurinţă din acest imperiu fie prin defect constitutiv, fie sub influenţa puterilor mai considerabile, aşa cum am spus anterior şi cum am rezumat în tabelul anterior.

În mişcările sale, acest organ eterat antrenează întotdeauna o porţie dintr-unul din celelalte două elemente extreme ale corpului spiritual (fantoma, *Nephech, Linga Sarira* sau *Than* şi sufletul ancestral, *Neschamah, Manas* sau *Thân*) sau chiar din ambele.

Această deplasare care se poate face fie spre suflet, fie spre corp, fie în afară, depinde din punct de vedere al cantităţii şi al direcţiei, fie de voinţa Sinelui, fie de o forţă exterioară.

Astfel, de exemplu, acţionând direct asupra acestui centru de gravitate al organismului, magnetizatorul produce asupra subiectului său toate fenomenele pe care le cunoaştem: curative dacă îndreaptă rezerva asupra forţei vitale la care poate adăuga o parte din a sa, fascinante şi stupefiante când congestionează sufletul astral pe seama fantomei, operaţiune pe care Eliphas Lévi a redat-o într-un mod impresionant reprezentând-o ca pe o beţie a luminii astrale.

Înarmaţi cu această dublă cheie, distincţia diferitelor tipuri de constituire prin surplus de fluid eterat şi jocul centrului magnetic orientabil, vom înţelege şi clasa cu uşurinţă fenomenele pe care le produce invizibilul.

Să considerăm mai întâi constituirile pasive aduse aspiraţiei eterate ca urmare a propriilor lor pierderi. Forţele sau atomii dinamizaţi se încrucişează în eterul ambiant, lovind centrul lor magnetic, îl deplasează în mod constant, de unde rezultă impresionabilitatea lor exagerată. În cazul în care constituirea lor morală, obişnuinţele lor animice, facilitează această mişcare spre organele corporale tinzând, în acelaşi timp, să le izoleze mai mult sau mai puţin de organele spirituale mai puţin antrenate, senzitivul va deveni un medium cu efecte fizice, un subiect magnetizabil, uşor pentru sugestie, obsesie, letargie[223].

[223] Mobilitatea extremă îşi poate fi suficientă pentru a purta toată forţa pe corp, chiar şi când sufletul este bine dezvoltat în spiritualitate şi în inteligenţă; acesta fu cazul, de exemplu, celebrului medium *Home*. Un medium cu efecte fizice nu presupune neapărat tendinţe materiale; dar invers, un mediu material va produce neapărat efectele fizice.

Dacă deplasarea are mai multe tendinţe spre regiunile animice, spiritul inferior (*Chayard, Buddhi, Tinh*) reţinând mai mult sufletul ancestral (Neschamah, Manas, Than) capătă o anume conştiinţă, mai mult sau mai puţin netă în funcţie de spiritualitate, de forţele care au asediat-o. Asistăm atunci la fenomene de luciditate, de clarviziune, de claraudiţie, de previziune, chiar de profeţie poate[224].

Aceste fenomene prezintă o mulţime de nuanţe în funcţie de intensitatea influenţei exterioare, mobilitatea constitutivă şi gradul de spiritualitate al subiectului. Astfel, unii nu vor vedea decât fiinţele cele mai apropiate în timp ce alţii le vor percepe pe cele mai îndepărtate; unul nu va percepe decât obiectele materiale, un altul va distinge clar fiinţele astrale şi vibraţiile eterate.

Se poate întâmpla ca aceste deplasări ale centrului magnetic să se producă sub influenţa forţelor accidentale, adică a forţelor care nu conduc nici o voinţă specială; în acest caz, nu vor rezulta decât simple halucinaţii dând la întâmplare aparenţa unui gând.

Invers, este posibil ca o voinţă mult superioară faţă de cea a subiectului să pună stăpânire pe el în totalitate; este suficient pentru aceasta ca ea să ocupe centrul său magnetic: asistăm atunci la fenomene lamentabile de *obsesie* şi chiar de *posesie* pentru care lumea mediumilor dă prea des exemple periculoase.

Este cazul aparițiilor în care un invizibil, în general necunoscut, pune stăpânire pe fantomă şi chiar pe sufletul mediumului în letargie, pentru a se manifesta în apariţii tangibile şi active.

În sfârşit, dacă pasivul ataşează facultăţii absorbante a constituirii sale o mare energie de dorinţe (provenind din

[224] Trebuie doar să adăugăm această remarcă perfect dezvoltată într-o lucrare savantă a lui M.G. de Massue în *Jurnalul Magnetismului* din 7 octombrie 1896, că Profeţia este un act spontan asupra căruia voinţa profetului nu intervine în nici un fel, în timp ce celelalte facultăţi sunt susceptibile de dezvoltare voluntară.

predominanţa *sufletului ancestral* sau *Manas* inferior), el devine un adevărat vampir astral pentru toţi cei care se apropie de el pentru că atrage asupra sa acţiunea voinţei lor.

Astfel se explică acţiunea deosebită şi adesea surpinzătoare a anumitor femei asupra unor fiinţe masculine; este la fel, de asemenea, la un grad superior, explicarea şarmului feminin în general.

Anticii simbolizaseră perfect influenţa deosebită asupra sufletelor celor mai virile prin dominarea lui Venus asupra lui Marte, a Dalilei asupra lui Samson şi alte legende analoage.

Să observăm acum temperamentul activ.

Este aproape inutil să repetăm ceea ce am spus deja: că va fi magnetizator sau psiholog în funcţie de plasarea centrului său magnetic spre corp sau spre suflet şi ca psiholog el va dispune după bunul plac de această mişcare.

Ceea ce este cel mai important de ştiut constă în felul cum va putea folosi forţa pe care ştie să o absoarbă, să o concentreze şi să o conducă în acest fel.

Mai întâi o poate proiecta asupra semenilor săi mai pasivi, prin constrângere, ocupându-i, ca să spunem aşa, prin surpindere cu participarea centrului lor magnetic. Ei produc atunci un gen de obsesie mai mult sau mai puţin irezistibilă, pentru care Donata a oferit altădată dovezi publice bine cunoscute.

Ruşine şi nefericire asupra celui care exersează această facultate relativ uşoară în scopul de a-i face rău semenului! Dincolo de degradarea sufletului său, el riscă un adevărat şoc în schimb, o reacţie egală cu acţiunea, care cade asupra autorului crimei, invizibilă, uneori spre marea sa surprindere.

Acesta este cazul vrăjirii, uşor de înţeles de către cel care precede posibilitatea şi mecanismul.

Activul poate, dimpotrivă, să forţeze emanaţiile magnetice a celor pe care îi influenţează să adopte o direcţie care să îi permită să le absoarbă el însuşi. Este magnetismul prin atracţie; farmec mai dificil de practicat, dar mai puternic şi mai eficace decât

opusul său, magnetismul prin constrângere; el are această forţă a Iubirii care domină întreaga Creaţie.

La un grad foarte elevat şi foarte dificil în proporţie, această practică îi dă operatorului darul de a citi gândurile, lăsând în general subiectul perfect inconştient de intimităţile pe care le dezvăluie[225].

Este uşor să concepem că acest exerciţiu cere în celaşi timp elevaţie spirituală şi voinţă, din moment ce presupune ca forţa centrală să fie transferată într-un spirit interior foarte dezvoltat. Este una dintre funcţiile preţioase ale psihologului.

În loc să acţioneze asupra semenilor, activul poate acţiona asupra lui însuşi. Îndreptându-şi forţele magnetice asupra organismului său corporal, el produce acolo toate efectele curative şi până la aceste minuni în care excelează fakirii din India şi din Africa, constând în a vindeca instantaneu rănile cele mai grave.

El va putea, astfel, să se transpună, doar prin voinţa sa, în stare de somnambulism de orice grad şi chiar să îndeplinească în această stare ieşiri din corpul astral unde corpul spiritual este interesat în întregime (fantomă, centru magnetic şi suflet ancestral), antrenând chiar o parte a spiritului interior (*Chayah, Buddhi* sau *Tinh*) în aşa fel încât să realizeze ubicuitatea completă, să apară cu toate facultăţile umane într-un anume loc distant de cel în care zace corpul său adormit.

Sunt uşor de înţeles dificultăţile unor asemenea realizări.

Forţa voinţei nu este întotdeauna de ajuns pentru a preveni atacul fiinţelor invizibile cu voinţă superioară, dornici să ocupe forma corporală abandonată; poate rezulta fie o tulburare organică, foarte adesea mortală dacă operatorul se precipită prea brusc în ajutorul rămăşiţei sale, fie, cel puţin, *alienarea mentală (alienum in mente)* dacă nu se poate întoarce.

[225] Mediumul poate să citească gândurile, dar, când face acest lucru, o face inconştient; în timp ce aici este vorba despre o lectură voluntară.

În plus, trebuie să ne gândim bine ce dezvoltare psihică este necesară pentru a realiza o activitate spirituală egală cu cea care presupune ubicuitatea voluntară.

Extazul care îi permite sufletului să pătrundă până în regiunile ultra terestre este de acelaşi ordin.

Sunt fenomene rezervate celor mai distinşi psihologi, dar dacă, din întâmplare, gândirea răului dă forţă unei inteligenţe la fel de puternice, atunci va trebui să deplângem cu amărăciune sufletul care exercită astfel de puteri.

În sfârşit, activul îşi poate conduce efluviile magnetice asupra fiinţelor invizibile şi forţele naturale ele însele. El produce atunci fenomenele de ordin magic.

Astfel îi este permis omului să activeze, de exemplu, vegetaţia, după cum ştim că fac frecvent anumiţi fakiri; sau, invers, să sustragă din vegetal şi din animal o parte a efluviilor sale magnetice încărcate de forţă vitală pe care o poate purta unde îi place.

El poate modifica până şi forţele fizice, în aşa fel, de exemplu, încât să se ridice prin miracolul levitaţiei, să producă sau să modifice fenomenele meteorologice, să descompună materia, reducând-o la canavasul său eterat, în aşa fel încât să o facă invizibilă şi permeabilă, pentru a o reda apoi unde îi place şi alte operaţiuni de acelaşi ordin. Alchimia aparţine după cum vedem acestui gen de fenomene. Ea face loc unei observaţii generale foarte importante.

Este o lege universală conform căreia extinderea puterilor acordate unei creaturi să fie strict proporţională cu avansarea sa pe calea indefinită care porneşte din Neant spre beatitudinile conştiente ale Fiinţei.

Funcţiile Naturii sunt operate, pentru majoritatea cazurilor, de către Spiritul însuşi, pentru că Neantul este prea fragil încă pentru a avea o iniţiativă suficientă; funcţiile cosmice, în special fizico-chimice, meteorologice, care sunt de ordin universal, de interes general, nu pot fi abandonate unor creaturi incapabile de a

înţelege scopul şi funcţionarea, incapabile mai ales de a le îndeplini în mod dezinteresat.

Comandarea forţelor şi spiritelor naturale este aşadar a celor care reclamă cea mai mare perfecţiune morală, cea mai înaltă spiritualitate, a celor care nu o pot exersa decât pentru binele universal, ca auxiliari acceptaţi ai Voinţei divine.

Aici este ordinea fenomenelor teurgice, pe cât de rare pe atât de sublime, pentru că presupun un suflet superior umanităţii obişnuite, pregătit pentru regiunile celeste.

Totuşi, ambiţia şi orgoliul omului sunt atât de mari încât există puţine puteri cărora să li se supună când crede că le poate uzurpa, şi într-adevăr poate, atât de mare este latitudinea pe care i-a lăsat-o Creatorul său! Dar cu ce riscuri? Urmează să vă spunem.

Această uzurpare constituie *Opera Magică, Naturalismul,* şi până la lucrările josnice ale vrăjitoriei. După explicaţiile anterioare, câteva cuvinte vor fi suficiente pentru a le defini.

Magia ceremonială este o operaţiune prin care omul încearcă să înfrâneze, prin jocul aceloraşi forţe naturale, puterile invizibile, de diferite ordine, încât ele să acţioneze în funcţie de ceea ce le cere. În acest scop, el le sesizează, le surprinde, ca să spunem aşa, proiectând, prin efectul corespondenţelor pe care le presupune Unitatea Creaţiei, forţe ale căror stăpân nu este el, dar pentru care poate deschide căi extraordinare.

De aici aceste pantacle, aceste substanţe speciale, aceste condiţii riguroase de timp şi de loc care trebuie observate sub ameninţarea celor mai mari pericole, căci, dacă direcţia indicată este cât de puţin deviată, curajosul este expus acţiunii forţelor în comparaţie cu care el nu este decât o sămânţă de praf.

Magia ceremonială este de ordin absolut identic cu ştiinţa noastră indusctrială.

Puterea noastră este aproape nulă pe lângă cea a aburului, a electricităţii, a dinamitei; dar opunându-li-se, prin combinaţii potrivite, forţe naturale la fel de puternice ca ele, le concentrăm, le înmagazinăm, le constrângem să transporte sau să spargă mase

care ne-ar anula, să reducă la câteva minute de timp distanţe pe care nu le-am putea parcurge decât în câţiva ani; să ne aducă mii de servicii.

Magia presupune aşadar o încredere curajoasă în ştiinţă şi numai în ştiinţă; ea nu cere decât inteligenţă, cunoaşterea forţelor invizibile; ea îi uzurpă folosirea, căci trebuie rezervată celor pe care Iubirea Fiinţei i-a ridicat la înălţimea sacrificiului de sine (Arcana XII a Tarotului). Este motivul pentru care *Lumina Egiptului* ne-o reprezintă, pe bună dreptate, ca suicidul elementelor feminine ale sufletului uman; Anticii îl simbolizazseră în revolta şi pedeapsa lui Prometeu.

Prometeu cucerise ştiinţa care era orgoliul său, dar pentru un Prometeu; câţi bieţi magicieni ignoranţi, mizerabili bucătari ai Astralului, absolut ignoranţi ai acestor reacţii nu au cules decât rutina şi ard cu cruzime în focurile sale!

A doua cale deturnată care conduce la producerea acestor minuni este cea a Naturalismului. Departe de a cere vreo îndrăzneală, ea este în întregime pasivă, deşi intelectuală încă; invers faţă de cazul precedent o putem reprezenta ca suicidul elementelor masculine ale sufletului.

Ea constă în a se supune spiritelor naturale în loc de a le domina. Este procedeul multor fakiri şi mediumi de toate tipurile.

Este clar că prin el vom putea produce ca aceste spirite şi chiar mai bine decât ele, din moment ce li se împrumută o forţă superioară, tot ce poate naşte puterea lor cu ajutorul unui organism încarnat: creşteri rapide ale vegetalelor, vindecări instantanee, halucinaţii prin curente puternice ale elementalilor *Kama-manasice* asupra centrului magnetic al spectatorilor şi alte minuni de aceeaşi valoare cu care se complac, mai ales în India, mulţi practicieni de joasă speţă.

Aceste practici nu sunt lipsite de seducţie: este nevoie neapărat de o anumită religie, o anumită sănătate, o spiritualitate aparentă pentru a se supune invizibililor eteraţi adesea foarte puternici în sferele lor şi obţinând prin aceasta participarea lor. Dar care este preţul acestor vanităţi inutile?

A adora spiritele naturale, a se identifica lor, a le împrumuta organismul uman, înseamnă a face un act de regresie împotriva Naturii; înseamnă a reînnoi această cădere a Îngerului, cântată de Lamartine.

Fără îndoială ajutăm puternic acţiunea acestor spirite de ordin inferior şi acţiunea lor este universală ca şi a noastră, dar, descompunându-se sub raportul personalităţii conştiente, pentru a coborî din nou la nivelul său.

Este în acelaşi timp un act de mare ingratitudine la adresa Providenţei al cărei ajutor divin l-a condus pe om până la porţile cerului.

În sfârşit, nu ne putem împiedica să recunoaştem în acest efort de o ambiţie mizerabilă un gen de josnicie care îl plasează mai presus de eforturile, nobile cel puţin, ale magiei ceremoniale!

Vrăjitoria este o altă formă a acestor pasivităţi mult mai respingătoare în ceea ce priveşte slăbiciunea procedeului, ea adaugă josnicia şi laşitatea unui rău care se ascunde pentru a potoli cele mai viclene pasiuni. Este absolut inutil să amintim întoarcerile teribile: le judecăm destul prin considerarea spiritelor cărora vrăjitorul le încredinţează sufletul.

Concluzii

Dacă adunăm acum dintr-o privire toate aceste posibilităţi active sau pasive care îmbrăţişează seria fenomenelor aşa-zis oculte, ne va fi uşor să vedem care sunt dezirabile şi ce presupun ele.

Mediumul ne va părea mai de plâns decât de încurajat atât timp cât nu va fi orientat, îngrijit chiar de un iniţiat de ordin mai elevat şi de înaltă ştiinţă capabil să-l smulgă din calea influenţelor nefaste care ameninţă pasivitatea, atât timp cât nu va fi el însuşi de o superioritate destul de dezvoltată pentru a scăpa pe cât posibil de influenţele inferioare.

Atunci şi numai atunci, ca vizionar, ca explorator al invizibilului, el va putea fi de o oarecare utilitate în penuria adepţilor pentru a compensa insuficienţa iniţiaţilor; dar explorările sale vor cere mereu să fie comentate.

În cel mai înalt grad de puritate el va deveni un profet, dar trebuie să ne amintim că profeţia este un dar absolut spontan şi accidental al Universalului; exerciţiul regulat nu poate fi sperat.

Să aducem în rest omagiu spiritiştilor mediumi recunoscând nu doar buna credinţă ci şi puritatea morală, devotamentul chiar al majorităţii dintre ei. Dacă amorul propriu sau vreo ambiţie intră uneori între mobilele care determină debutul lor, li se întâmplă întotdeauna celor mai remarcabili să resimtă mai multă oboseală, decepţie, repulsie decât încurajare în exercitarea facultăţilor lor şi adesea ei le urmează cu preţul sănătăţii lor.

În afară de condiţiile de înaltă moralitate despre care tocmai am vorbit, nu putem adăuga nicio certitudine cu privire la viziunile, discursurile, apariţiile înseşi care ne parvin prin medium. Ştim bine că pot fi produsul simplelor halucinaţii sau expresia acestor dorinţe nestăvilite (*elementali kama-manasici*) care plutesc în jurul nostru sau manifestarea vreunui biet suflet în suferinţă închis de către dragonul de foc în densa atmosferă astrală.

Mediumul ne poate da, în sfârşit, ca fiind celeste, şi aproape cu mai multă dreptate decât în cazurile precedente, inspiraţiile inconştiente ale propriului său spirit, coborâte prin sufletul spiritual şi organul magnetic, în funcţie de calea pe care am trasat-o, până la expresia vorbită, scrisă sau mimată.

Ştim, de asemenea, că prin multiplicare, gândurile, dorinţele de acelaşi ordin se adună într-un corp destul de solid adesea pentru a figura o personalitate puternică şi bine determinată; ele produc atunci asupra sufletului astral al acestor mediumi tabloul realizat a ceea ce nu este în atmosfera eterată decât un potenţial efemer[226].

Astfel, epocile tulburate, ca a noastră, de vagi anxietăţi publice, de aspiraţii multiple, pot fi fecunde în false profeţii, expresie a temerilor şi a mărturiilor variabile ale sufletului naţional.

Evanghelia ne-o spune, ele precedă timpuri de înaltă spiritualitate, dar nu le anunţă decât prin dorinţa creaturilor care le prezintă, nu prin inspiraţia directă a Universalului divin care ne aduce cu profeţiile reale binecuvântarea speranţelor supreme.

Va trebui să arătăm aceeaşi rezervă faţă de acţiunile hipnotice şi magnetice care nu au drept scop exclusiv utilitatea semenilor noştri. În această ordine experienţa pe care ştiinţa o justifică cere ea însăşi o prudenţă şi o umanitate extremă; doar starea intelectuală a epocii noastre poate să scuze.

Cât despre magia ceremonială şi naturalism nu putem decât să le condamnăm atât pentru inutilitatea lor cât şi pentru pericolele formidabile pe care le presupun şi starea sufletească pe care o presupun.

Dar să observăm limitele acestei condamnări; ea nu atinge deloc folosirea resurselor magice (pantacle, corespondenţe, etc), prin Iniţiatul de rang înalt: cooperant şi mandatar al voinţei divine, acesta nu face atunci decât să observe legile universale,

[226] De văzut în *Iniţierea* din iunie 1896, sub titlul de „Generaţia Viitorului", frumosul articol al dragului nostru frate de Guaita pe această temă.

într-un interes universal. Operaţiunea sa constituie *Teurgia* şi nu *magia ceremonială*. Înţelegem într-adevăr aici, sub această din urmă denumire a operaţiei unde *Voinţa umană* şi *inteligenţa umană* sunt singurele în exerciţiu chiar fără participarea divină.

Este distincţia pe care istoria a făcut-o între Moise şi magicienii Faraonului şi, mai clar încă, între Sfântul Pavel şi Simon Magul, când ni-l prezintă pe acesta din urmă cerându-i apostolului să-i vândă secretul puterii: Mag, în loc de Magician, ar fi ştiut că există puteri pe care numai Sfinţenia unui *Perfect* le poate procura.

Nu ne rămâne decât să amintim că realizările înaltului magnetism atractiv produce citirea gândurilor.

Automagnetismul dezvoltă fie facultăţile spirituale ale luciditătii în plină conştienţă, fie extazul în somnul magnetic special alături de cunoaşterea directă.

Şi încă această acţiune dorită asupra forţelor naturale dintre care Alchimia este una dintre manifestările cele mai cunoscute.

Ori toate minunile din acest ordin presupun, după cum am spus, o stare morală dintre cele mai elevate, cu voinţa cea mai pură; toţi necesită spiritualitatea; să spunem mai mult, sfinţenia, uniunea mai mult sau mai puţin intimă cu Universalul, cu Voinţa divină.

Vedem, de asemenea, că Sfinţenia mistică, adică această unitate, fără nici un exerciţiu special, dă deja majoritatea acestor date după care curge în van, adesea, vanitatea ambiţioasă a Magicianului: luciditatea, citirea gândurilor, darul de a vindeca, ubicuitatea, extazul, cunoaşterea directă. Iniţiatul învaţă să le perfecţioneze prin antrenamentele potrivite, dar le perfecţionează doar; nu există decât Iubirea mistică a Divinului care i le dă „pe deasupra".

Este ceea ce ne exprimă cu atâta dreptate şi raţiune dragul nostru frate *Amo* când ne recomandă Iubirea pentru toate forţele lumii la Unitatea Conducătoare.

Raţiunea trebuie să ne apară clar şi ne amintim de originea şi scopul Universului aşa cum ni-l înfăţişează frumoasele teorii adunate de savantul P. Leray.

Dumnezeu ne-a creat pentru ca noi să împlinim în el spiritualizarea Neantului.

Ajunşi cu ajutorul său providenţial până la capătul lumii unde sufletul se agită încă în umbrele confuze ale destinului, în posesia Libertăţii; în vederea Luminii şi a Unităţii spre care toate Unităţile se adună în transporturile Iubirii, nu avem decât un final: să ne smulgem din ghiarele Fatalităţii şi, odată cu noi, să scoatem la iveală lumea eterată pe care trebuie să o ducem dincolo de inelele dragonului.

Nu avem decât un mijloc: să împlinim prin Voinţa noastră, Voinţa divină înţeleasă şi consimţită.

Dacă slăbiciunea noastră nu ajunge încă, Providenţa sprijinită de pedepsele sau solicitările vieţii comune, se petrece la adăpostul unor forţe astrale redutabile. Celor mai curajoşi ea le oferă o cale mai rapidă, dar şi mai penibilă, cea a triplei vieţi mistice la finalul căreia există armate de cavaleri ai miliţiei celeste şi stăpâni ai puterilor pe care le comportă această stare: mânuirea forţei plastice a Cosmosului, Astralului, în vederea cooperării cu Eternul.

Dar ambiţioşilor, imprudenţilor, perverşilor, răspunsul cel mai dulce pe care Providenţa îl poate oferi este lovitura de fulger care îi smulge de la operele lor păcătoase înainte să aibă timp să întârzie acolo prea mult şi să îşi piardă nemurirea[227].

[227] F. Ch. Barlet, *Astralul (Iniţierea)*, din ianuarie 1897

TABLOUL CONSTITUIRII UMANE

de F. Ch. Bartlez (vezi articolul: *Astralul, Iniţierea* din 1897)

ANATOMIE					FIZIOLOGIE	
		CABALA	HINDUS	CHINEZ	DIN AFARĂ ÎNĂUNTRU (de sus în jos) Pasivitate	DIN INTERIOR ÎN AFARĂ (de jos în sus) Activitate
Corpul fizic (muritor)	Cadavrul (ţesut sau şarpantă)	Gaph (sau Gaphah)	Pupa sau Sthula Sharira	Xuong (substanţă organică)	Acţiune fizico-chimică	Dezvoltare a forţei în muşchiul iritat (cu degajare de căldură)
	Foţa vitală (sânge şi fibră)	Nephesh - Chajini (sau Coachagaph)	Prana sau Ivatma (suflu vital)	Mau (sângele)	Excitarea muşchiului prin iritabilitate	Excitarea forţei vitale sau iritabilitate
Corpul spiritual (subzistent în parte după moarte [partea superioară]	Forţa senzitivă (celula nervoasă) (Fantoma)	Nephesh	Linga Sarira (corp astral)	Than (mişcarea)	Senzaţie prin nervi	Zdruncinare a mteriei eterate a corpului (vibraţie nervoasă)
	Fluidul electro-magnetic	Ruach Inferior		Than-Thuy (trecere de la Khi la Than)	Percepţie a senzaţiei prin materia eterată pusă în acţiune (senzaţie exteriorizabilă)	Comandare de acţiune pe materia eterată (formă externă a gândirii)
		Ruach Mijlociu	Kama Rupa (suflet animal)	Khi (suflul vieţii)	Transformare a forţei fizice în forţă psihice	Transformare a principiului de acţiune în forţă activă
		Ruach Superior		Than-Khi (trecere de la Khi la Than)	Percepţie a principiului de excitare superioară (conştiinţă a punerii în acţiune a materiei eterate)	Gândirea ca principiu de acţiune

Suflet (nemuritor)	Sufletul ancestral (seb al egiptenilor care dă formă corpurilor) (spirit exterior al lui Swedenborg)	Neschamah	Manas inferiori - Manas superiori	Than Lumină şi Căldură	Sentiment (constatare a calităţii şi cantităţii forţei care acţionează)	Gândire irizată de tensiune sau potenţialitate a acţiunii (a vrea, a dori)
	Sufletul propriu-zis (spirit interior al lui Swedenborg)	Chayah	Buddhi (suflet spiritual)	Tinh (asociere a ideilor)	Percepţie a formei superioare sau principiu al forţei care acţionează	Formă internă a gândirii sau a verbului
	Spiritul (sufletul superior)	Yeshida	Atma (pur spirit)	Wun (voinţă celestă)	Percepţie a unităţii forţei care acţionează dând raportul său cu unitatea individuală acţionată)	Gândire în principiul său

CAPITOLUL XI
ŞTIINŢA OCULTĂ ŞI ŞTIINŢA CONTEMPORANĂ

Ştiinţa Ocultă şi Ştiinţa Contemporană; Imaginaţia şi Realismul; Bacon, Trousseau, Claude Bernard (citate); Societăţile de Iniţiere în sec. XIX; Martinismul; Învăţătorii; Miracolele Unităţii.

Iată-ne ajunşi la scopul urmărit. Câteva texte ireproşabil de autentice ale unor autori din trecut ne-au revelat o ştiinţă aproape la fel de bogată ca a noastră din punct de vedere experimental, şi mai ales din punct de vedere teoretic; curioşi de a pătrunde în profunzime, am urmat această ştiinţă până în sanctuarele iniţierii egiptene; am regăsit marele secret care era ascuns acolo: existenţa şi punerea în funcţiune a unui agent universal, unic în esenţa lui, triplu în manifestări.

Cunoscând elementele teoriei, am dorit să ştim cum era ea pusă în practică.

Abia atunci ştiinţa antică ne-a apărut în întregime, dotată cu metodele sale speciale, bazate pe utilizarea analogiei, şi a diferitelor ei mijloace de transmitere.

Preotul egiptean ne-a revelat cu ce artă transmite istoria simbolică generaţiilor marile secrete ale Hermetismului; tabelele corespondenţelor ne-au furnizat cheile Magiei teoretice; în sfârşit pantaclele şi explicaţia lor au făcut să descoperim ce se află în spatelei celei de-a treia perdele, acolo unde se puteau ascunde secretele sanctuarului.

Primele trei capitole ne-au dezvăluit teoria, cele trei care urmează ne furnizează realizarea; în sfârşit, cea de-a treia parte ne face să descoperim Realizarea Ştiinţei antice.

Cred că am arătat suficient motivele care ne conduc să proclamăm existenţa unei ştiinţe reale aflată în afara domeniului Ştiinţelor contemporane; însă studiul nostru nu trebuie să se limiteze la asta.

Să vedem situaţia pe care aceste două ştiinţe o prezintă una în raport cu cealaltă.

Ştim deja că aceste două ştiinţe nu constituie în realitate decât aspectele opuse ale unei singure şi aceleiaşi Ştiinţe; una dintre ele, Ştiinţa ocultă, se ocupă mai ales de aspectul general şi de sinteză; cealalată, Ştiinţa contemporană, ocupându-se în principal de aspectul particular şi de analiză. Aceste consideraţii sunt suficiente lor însele pentru a arăta clar poziţia respectivă a acestor două aspecte ale Adevărului.

De fiecare dată când Ştiinţa experimentală a dorit, prin metodele sale, să stabilească o sinteză, nu a reuşit să ajungă decât la nişte rezultate cu adevărat derizorii în raport cu lucrul prestat. Atunci ea a abandonat studiul general în favoarea visătorilor din toate şcolile, mulţuminde-se cu această cunoaştere a lumii sensibile.

Totuşi, absenţa de legătură între toate ramurile ştiinţei se face în fiecare zi simţită foarte mult; sugestia la distanţă, manifestările unei forţe încă necunoscută de spiritist, studiate de către savanţii cei mai eminenţi din toate ţările[228], au adus cu forţa ştiinţa Materiei în domeniul Spiritului.

Ultimii sceptici, care se tem că sunt convinşi cu forţa, nu mai vor să vadă fenomenele neexplicate şi cred că astfel împiedică Adevărul să se producă. Ei invocă la tot pasul opinia fondatorului oficial al metodei experimentale, cea a lui Bacon, care totuşi le-a zis care sunt exact iluziile la care i-ar conduce întrebuinţarea negândită a Matematicii:

„În loc să expunem motivele fenomenelor cereşti, nu ne ocupăm decât cu observaţii şi demonstraţii matematice; ori, aceste observaţii şi demonstraţii pot foarte bine să furnizeze orice

[228] Vezi: *La Magie et l'Hypnose* (Magia şi Hipnoza)

ipoteză ingenioasă pentru a aranja toate acestea în minte, şi pentru ca noi să ne facem o idee despre acest asamblaj, însă nu pentru a şti într-adevăr cum şi de ce toate acestea se întâlnesc cu adevărat în Natură: ele indică cel mult mişcările aparente, asamblajul artificial, combinarea arbitrară a tuturor acestor fenomene, însă nu cauzele veritabile şi realitatea acestor lucruri; cât despre acest subiect, aranjarea Astronomiei printre ştiinţele Matematicii a fost făcută cu prea puţină judecată; această clasificare contravine cu demnitatea ei." (Bacon, *De Dign. Et Increm. Scienc., I.III., c.IV.*)

Toţi oamenii mari spun că studiul a ceea ce este vizibil nu este suficient, că numai invizibilul reţine adevărurile cele mai utile de cunoscut; ceea ce contează. Toate acestea nu au fost scăpate din vedere de minunata sagacitate a iniţiatorilor antici care ştiau să arate cu atâta artă, aspirantului, diferenţa între lumea sensibilă şi lumea inteligibilă:

„Înaintea dezvăluirii Misterelor lui Isis, recipiendarului îi era dată o cutie mică din piatră dură ce înfăţişa, în exterior, un biet animal simbolic, o insectă mică, un scarabeu.

Pouah! Ar fi spus un sceptic modern. Deschizând însă această modestă hieroglifă, ei găseau înăuntru un ou din aur pur ce închidea, sculptate în pietre preţioase, Vabirii, Zeii revelatori şi cele douăsprezece Case Sacre ale lor

Aceasta era metoda perfectă potrivit căreia antica Înţelepciune închidea cu pioşenie în Limbaj şi în Inimă cunoaşterea Adevărului; şi această voalare simbolică, acest hermetism cu trei peceţi devenea din ce în ce mai savant, pe măsură ce gradul Ştiinţei se apropia mult de Misterul divin al Vieţii universale[229]."

Ştiinţele vizează pe toate părţile lumea cauzelor prime, şi, din lipsa studierii ei din punct de vedere ştiinţific, paralizează progresul.

[229] Saint Yves d'Alveydre, p. 67

Aceasta apare clar mai ales într-una dintre ştiinţele cele mai utile pentru umanitate, ştiinţă pe care suntem contrânşi să o numim încă o artă: Medicina.

Medicina trebuie să studieze de atât de aproape lumea invizibilă, primele cauze, încât mai devreme sau mai târziu oricum îi pătrunde domeniile.

În ultimul timp, ea s-a lansat, supusă, în Materialism, protestând pe bună dreptate împotriva reveriilor Metafizicii în care gravita.

Anatomia patologică a răspuns victorios la apelul novatorilor îndrăzneţi şi, acumulând descoperire după descoperire, a închis gura partizanilor unui animism neînţeles sau ai unei vitalităţi ce nu va fi admisă decât mai târziu şi aceasta datorită miracolelor metodei homeopatice.

Topografia centrilor nervoşi fiind descoperită, alianţa strânsă între clinică şi demonstraţii fiziologice în sfârşit operată, Medicina materialistă putea să fie mândră de lucrarea ei şi urma să-şi proclame victoria când această lume a invizibilului pe care o excludeam pentru totdeauna îşi făcea din nou apariţia.

Sugestia la distanţă, indiscutabilă în pofida opoziţiei sistematice a retardatarilor, existenţa din ce în ce mai probabilă a fluidului negat la început cu atâta îndârjire, fenomenele produse de către spiritişti, studiate şi recunoscute ca fiind reale de către savanţii oficiali[230] din toate ţările, forţează, aşa cum am zis deja, investigaţiile imparţiale ce abordează domeniul imaterialului şi augmentarea elementelor viitoarei sinteze ce va forma fenomenul la numen (lucrul în sine, cunoscut prin raţiune).

Ori mie nu îmi este teamă să afirm că, oricare ar fi eforturile întreprinse pentru a începe noi investigaţii, oricare ar fi numele cu care sunt decorate descoperirile, vom reintra cu siguranţă în domeniul anticei ştiinţe oculte.

[230] În Anglia, Crookes; în Germania, Oelner; în Franţa, Dr. Gibier (Vezi *La Magie et l'Hypnose*; Magia şi Hipnoza)

Ce poate rezulta din toate acestea? O reacţie împotriva materialismului mai mare ca niciodată şi, cum e dificil să atingem un mediu just, o reacţie spre Misticism.

Iată de ce aş vrea să arăt că Adevărul nu va mai ieşi dintr-o extremă sau din cealaltă şi să fac astfel încât toţi să înţeleagă ideea elevată cuprinsă în fraza lui Louis Lucas care serveşte drept epigraf acestui tratat:

„A împăca profuzimea punctelor de vedere teoretice din trecut cu rectitudinea şi puterea experimentării moderne", totul este cuprins aici.

Când aşez astfel cele două domenii unde trebuie să graviteze Medicina, Idealismul şi Materialismul, să nu se creadă că nu sunt decât nişte reverii scoase din imaginaţia mea. Toţi învăţătorii au simţit această distincţie, iar cei care afirmă că ipoteza nu are ce căuta în ştiinţă nu cunosc această frumoasă remarcă a lui Trousseau:

„Din momentul în care aveţi un fapt, aplicaţi acolo tot ce aveţi mai inteligent, căutaţi părţile frapante, care ies în evidenţă, vedeţi ce este lumina, lăsaţi-vă conduşi de ipoteze, mergeţi înaintea lor dacă trebuie[231]."

Profesorul Trousseau a înţeles foarte bine inutilitatea studiilor medicale pentru cea mai mare parte dintre aceia care se supun acestora folosind metodele contemporane şi sunt pagini întregi pe care ar trebui să le citez dacă aş vrea să arăt cât de iritat este el în privinţa acestui aspect:

„Cum se face deci că inteligenţa devine mai leneşă pe măsură ce noţiunile ştiinţifice se multiplică, mulţumită să primească şi să se bucure, având însă puţină grijă să elaboreze şi să producă?[232]."

Voi, în jurul cărora mijloacele abundă, răsfăţaţi, eneravaţi, satisfăcuţi de ceea ce vă este cu atâta abundenţă oferit, voi nu ştiţi

[231] *Introduction à la Clinique de l'Hôtel-Dieu* - Introducere în Clinica Hotelului-Dumnzeu

[232] Loc. Cit., p.38

decât să primiţi şi să înghiţiţi iar inteligenţa voastră leneşă se sufocă de obezitate şi moare neproductivă.

Vă rog, mai puţină ştiinţă şi mai multă artă, domnilor[233]."

Iată cum acest mare învăţător a simţit aceste două domenii despre care vorbeam mai devreme şi le-a desemnat cu titlurile de Arta Medicinii, ce corespunde totodată Idealismului, şi de Ştiinţa Medicinii, ce corespunde Realismului.

Toţi gânditorii, repet, au înţeles această distincţie şi psihologia proclamă încă o dată unitatea imaginaţiei cu Ştiinţa prin cuvintele lui Claude Bernard când acesta a spus:

„Ştiinţa nu contrazice observaţiile şi datele despre Artă şi nu voi putea să admit opinia celor care pretind că pozitivismul ştiinţific trebuie să desfiinţeze ispiraţia. După mine, contrariul e cel ce va apărea în mod necesar.

Am convingerea că, atunci când fiziologia va fi destul de avansată, poetul, filosoful şi fiziologul se vor înţelege cu toţii[234]."

Oricum l-am judeca pe Claude Bernard, e imposibil să nu-i recunoaştem o minunantă sagacitate în modul de a-şi conduce cercetările. El simţea Adevărul într-un mod admirabil şi e curios să constatăm dreptatea cu care a văzut inutilitatea materialismului vorbind din punct de vedere experimental:

„Dacă nu ar fi să mă îndepărtez de scopul cercetărilor mele, aş putea arăta cu uşurinţă că în psihologie, materialismul nu conduce la nimic şi nu explică nimic[235]."

Proprietăţile materiale ale ţesuturilor constituie mijloacele necesare exprimării fenomenelor vitale; nicăieri însă nu pot aceste proprietăţi să ne dea primul motiv al aranjamentului funţional al aparatelor. Fibra muşchiului nu ne explică, prin proprietatea pe care o deţine de a se micşora, decât fenomenul contracţiei musculare; însă această proprietate a contracţiei, care

[233] Loc. Cit., p.39

[234] Claude Bernard (*Science expérimentale* – Ştiinţă experimentală), p.366.

[235] *Science expérimentale* (Ştiinţă experimentală), p.361 (*Psychologie du Coeur;* Psihologia inimii).

este întotdeauna aceeaşi, nu ne învaţă de ce există aparate motorii diferite, construite unele pentru a produce vocea, altele pentru a efectua respiraţia, etc.; şi, începând de atunci, nu am găsi absurd să spunem că fibrele musculare ale limbii şi cele ale laringelui au proprietatea de a vorbi sau de a cânta, iar cele ale diafragmei proprietatea de a respira.

La fel este şi în cazul fibrelor şi al celulelor cerebrale; ele au proprietăţi generale de inervare şi de conductibilitate, dar nu le-am putea atribui din acest motiv proprietatea de a simţi, de a gândi, sau de a dori ceva.

„Trebuie deci să ne păzim bine să nu confundăm proprietăţile materiei cu funcţiile pe care le îndeplinesc." (Claude Bernard, *la Science expérimentale* - Ştiinţa experimentală, *p. 429.*, Discursul de primire în Academia franceză).

Am vrut să aduc la vedere aceste câteva citate pentru a arăta că putem uni, fără a fi nişte halucinanţi, materia cu ideea şi Ştiinţa cu Arta; mai mult chiar, că Ştiinţele generale care sunt de domeniul Ocultismului, trebuie să intre pentru mulţi în studiul Ştiinţelor Speciale care depind de lumea sensibilă.

Ştiinţa Ocultă extrage deci din acest fapt o utilitate practică. În rest, aplicaţiile pe care le-a făcut Louis Lucas vor fi suficiente, cred, pentru a-i convinge pe cei mai neîncrezători.

Acest punct fiind admis, ne rămâne să ştim care sunt dificultăţile pe care le prezintă studiul Ştiinţei oculte şi cum putem atinge cunoaşterea ei.

Vom remarca faptul că, în aplicaţiile practice ale Ştiinţei Oculte, nu am vorbit decât puţin despre puterile extraordinare pe care le puteam obţine prin folosirea ei, sau despre fabricarea aurului prin piatra filosofală, iar aceasta pentru că nu consider acum Ocultismul decât drept una dintre ştiinţele noastre contemporane şi ţin să mă bazez pe date dacă nu admise, cel puţin foarte admisibile pentru majoritatea contemporanilor noştri.

Din acest motiv nu vreau eu să vorbesc despre dificultăţile studiului acestei Ştiinţe decât în obţinerea Teoriei.

Vedeţi barierele care se ridică la intrarea în toate ştiinţele noastre moderne: încercaţi să învăţaţi Fizica sau Astronomia ignorând Matematica, încercaţi să învăţaţi Medicina fără a depăşi teribilele obstacole ale nomenclaturii Anatomiei, veţi găsi peste tot drumuri cu atât mai mult închise cu cât cei care au ajuns ţin mai puţin să aibă viitori concurenţi.

După ce veţi fi judecat sănătos aceste dificultăţi, studiaţi Ştiinţa ocultă şi căutaţi clar dacă este nevoie de multe studii pentru a învăţa marile legi ale Ternarului şi ale Unităţii universale.

Adevărata ştiinţă trebuie să fie accesibilă tuturor, lumina zilei e suficientă pentru a învăţa Adevărul, şi cărţile nu sunt prea adesea utile decât pentru a forma vanitoşi.

Erudiţia este un lucru frumos, sunt primul să recunoasc asta; însă ea nu e de-ajuns, studiul bine orientat asupra Naturii conduce mai repede la scop decât studiul asupra cărţilor.

Însă cum să organizăm acest studiu? Aici este nevoie să vorbim despre societăţile de iniţiere.

În trecut, instructorul se limita să lanseze recipiendarul pe calea pe care o prefera după ce îl încărca cu diferite cunoştinţe, suficiente pentru a-i lumina calea. Micile mistere umpleau acest scop.

Astăzi, metodele de instrucţie sunt diferite. Omul care caută să se dezvolte singur este considerat drept un declasat şi merită mai curând epitetul ipocrit, lăudăros, iar pentru cei care ştiu să îl aprecieze, cel de original.

Vechea educaţie viza aproape numai să „originalizeze" oamenii, educaţia modernă tinde, din contra, să grupeze inteligenţele în clase mari. Câtă nefericire pentru declasaţi!

Toate acestea fiind spuse, care sunt mijloacele pe care le-ar putea folosi un curios în anul curent pentru a învăţa Ştiinţa antică sau Ştiinţa ocultă?

Aceste mijloace sunt de două ordine diferite:

- instrucţia personală;
- instrucţia prin intermediul Societăţilor.

Instrucţia personală este singura cu adevărat utilă, iar munca Societăţilor trebuie să se limiteze să ghideze postulantul. Obţinem această instrucţie studiind fie în natură fie în cărţi, odată intrând în posesia anumitor date.

Aceste date formază fondul tuturor iniţierilor, iar acest tratat nu are decât un scop, şi anume acela de a facilita sarcina recipiendarilor şi a iniţiatorilor atât cât stă în puterea mea.

Nu îmi fac nicio iluzie asupra defectelor inerente lucrului meu; însă cititorul mă va scuza, cred, dată fiind dificultatea a ceea ce întreprind.

Oricum, cercetătorul conştiincios ezită întotdeauna să urmeze sfaturile din cărţi şi un ghid viu îi va părea cu mult mai preferabil tuturor bibliotecilor din lume.

Atunci se adresează el societăţilor de iniţiere.

Iar prima care i se prezintă, este Francmasoneria.

Departe de mine gândul de a studia această asociaţie vastă ca fiind lipsită de orice interes din punctul de vedere al Ştiinţei oculte, aşa cum o fac câţiva autori moderni.

Francmasoneria, aşa cum am dezvoltat eu acest subiect în *Traité méthodique de Science occulte* - „Tratat metodic de ştiinţă ocultă" -, deţine simboluri şi secrete foarte înalte; însă fără ştirea membrilor săi. Aceştia au pierdut cheia care deschide sensul **CUVÂNTULUI** misterios **INRI** şi francmasonii aparţinând organizaţiei Rose-Croix pot continua să plângă această pierdere.

Câteva inteligenţe vaste, prin ele Ragon, au făcut eforturi curajoase pentru redresa intelectualitatea asociaţiei din punct de vedere ocult; dar cum să-i învăţăm pe oamenii care nu deţin nici primele date partea cu rangul cel mai înalt din Ştiinţă?

Lumina pe care francmasonii o promit adepţilor lor sub pecetea convenţiei celei mai riguroase, nu poate să o dea decât acelora care sunt suficient de instruiţi pentru a o dobândi singuri şi care, prin urmare, nu au nicio nevoie de a-şi expune libertatea.

Curiosul care vrea să fie cu adevărat inițiat la E., de la V. își pierde deci timpul, chiar dacă ar fi poate singura societate din lume care să îi furnizeze resurse la fel de abundente pentru practica de fiecare zi a vieții.

Acestea fiind spuse, datorăm toată recunoştința noastră Francmasoneriei pentru serviciile pe care le-a prestat în favoarea gândirii acționând împotriva sectarismului şi a formelor de despotism din orice epocă.

Va şti însă ea să își continue drumul fără să devină ea însăşi sectantă?

Unde trebuie deci să ne adresăm pentru a găsi ghizi vii în studiile din domeniul ocultismului, in lipsa Francmasoneriei?

Societățile de Inițiere

Să notăm mai întâi că unele rituri masonice din străinătate au păstrat o mare valoare simbolică; chiar şi în Franța ritul kabbaliştilor lui Misraim se ridică încă precum un gardian fidel al înaltelor învățături simbolice, în fața politicienilor ignoranți care au invadat templele.

Însă Francmasoneria a fost creată de către *iluminații* adepți ai organizației Rose-Croix[236] pentru a servi drept centru de cultură şi de recrutare pentru ordinele cele mai pure şi cu caracterul cel mai elevat.

Atunci când elevii vor să le arate aceasta învățătorilor şi distrug simbolurile tradiționale pentru a inventa altele adecvate mediului lor, atunci învățătorii abandonează imprudenții rapidei lor disoluții şi fac să iasă din umbra sanctuarelor secrete înaltele fraternități, autorizându-le să creeze cercuri exterioare; deoarece *Superiorii Necunoscuți* sunt întotdeauna acolo.

Inițiații veritabili din Orient sau din Occident se recunosc întotdeauna şi ştiu să comunice prin o aceeaşi sursă; fiindcă ambii cunosc misiunea lui Hristos. Însă unii europeni au vrut să o prezinte ca pe o pură inițiere orientală, o întreagă adaptare de elemente heteroclite luate de pretutindeni, iar aceasta a fost una dintre cele mai mari greşeli ale *Societății Teosofice*, ai cărei inițiați francezi s-au retras în întregime brusc.

Nimeni în afara autorului lucrării de față nu respectă convingerea loială şi sinceră, nimeni în afara lui nu recunoaşte că există în Orient inițiați înzestrați cu cea mai mare ştiință; însă aceşti inițiați se unesc cu sanctuarele secrete ale Brahmanismului şi niciodată cu Budismul.

Printre adepții Brahmanismului, puțini sunt inițiați în Marile Mistere, şi ei se recunosc imediat în aceea că dețin cheile limbii

[236] Ashmole, R. Fludd, erau frați iluminați ce făceau parte din organizația Rose-Croix.

atlante primitive, *watan-ul,* ce serveşte drept rădăcină fundamentală sanscritei, limbii evreieşti şi chinezei, la fel de bine şi scrierii hieroglifice.

Atunci când afirmăm că doctrinele propagate de *Societatea Teosofică* sunt rezultatul nu al unei iniţieri, ci al unei compilaţii, nu venim să negăm existenţa unei iniţieri, nici a unui esoterism în Orient; nici nu venim să facem vreo paralelă.

Pretindem că această societate nu reprezintă un centru iniţiatic al Orientului şi pretindem aceasta pentru că am *văzut* adevăraţi iniţiaţi orientali care ne-au dovedit, dându-ne adevărata cheie a Arcanului AZT datorită Watan-ului, că iniţiere plus compilaţie fac doi[237].

Acestea fiind spuse, să recunoaştem, cu toată conştiinţa, eforturile făcute de această societate pentru a propaga în Occident studiul terminologiei sanscrite.

Societăţile de iniţiere occidentale cele mai accesibile şi pe care le putem numi fără indiscreţie sunt:

- Rose-Croix;
- Ordinul Martinist.

Societăţile alchimice, astrologice şi hermetice derivate din Martinism sau afiliate lui:

Ordinul kabbaliscic al organizaţiei Rose-Croix, al cărui mare învăţător este Stanislas de Guaita, îşi aduce foarte mult aportul exclusiv la examen. Este astăzi complet închis.

Ordinul Martinist, este un centru activ de transmitere iniţiatică. El este constituit pentru a propaga rapid şi într-o

[237] Drept dovadă a realităţii opiniei noastre, vezi în revista *Revue des Revues* din 1 aprilie 1897 (12, Avenue de l'Opéra, Paris), un articol al unui oriental, al unui *hindus*, Zeaeddin Akmal de Lahore, foarte sever pentru cei pe care el îi numeşte „plagiatorii ocultismului Oriental". Vezi, de asemenea, rezumatul opiniilor lui Max Muller şi ale marilor orientali în *le Bouddhisme* (Budismul), de M. De Laffont. Un vol. in-18, editura Chamuel.

Dăm toate aceste referinţe pentru a evita altora inconvenientele pe care le-am întâlnit noi înşine după ce am intrat în această Societate din care am fost obligaţi să ieşim voluntar alături de Barlet

manieră extinsă învăţăturile oculte şi marile linii ale tradiţiei occidentale creştine.

Puternic centralizat de către un Consiliu Suprem format din douăzeci şi unu de membri, cu sediul la Paris, Delegaţii generali şi speciali, Adunările francmasonilor, Grupurile şi Iniţiatorii liberi ai Ordinului Martinist strălucesc deci în Franţa şi în întreaga Europă, în Africa şi în cele două Americi.

Nicio societate iniţiatică nu deţine în Occident numărul de Adunări francmasone şi de Membri pe care îi numără Ordinul Martinist care, mulţumită afiliaţiilor lui, este în relaţii cu Babiştii din Persia şi cu toate societăţile de ocultism din China, toate asociaţiile religioase ale Islamului, precum şi cu mai multe centre din India.

Mai presus de ordinul Martinist funcţionează *Grupul independent de studii esoterice,* cu cele o sută patru ramuri ale sale şi corespondenţe, şi, paralelă cu Ordinul, Facultatea de Ştiinţe Hermetice care distribuie în centrele sale din Paris şi în şcolile sale anexe din Liège, Madrid, Berna şi Buenos Aires, în străinătate, la Lyon şi Bordeaux, în Franţa, o învăţătură progresivă ce conduce, prin examen, la diplomă de absolvent, licenţiere şi obţinerea titlului de doctor în Ştiinţe hermetice [238].

Pe de altă parte, cursurile speciale de alchimie au loc sub autoritatea *Societăţii alchimice din Franţa,* condusă de un comitet de cercetători competenţi, unde domnul Jollivet-Castelot este secretarul general (19, rue Saint-Jean, la Douai).

Astfel se prezintă învăţătura spiritualistă şi hermetică, în faţa celei atee şi materialiste, astfel se formează acest puternic stat-major de intelectuali care, în caz de criză socială, va păstra depozitul adevărurilor vii care le-au fost încredinţate.

[238] Pentru orice detaliu privind centrii de iniţiere sau de studiu, vă rog să vă adresaţi domnului Sedir, director-adjunct al grupului şi profesor la Facultatea de Ştiinţe hermetice sau domnului Sisera, administrator delegat, pe ambii găsindu-i la adresa 5, rue de Savoie (strada Savoie nr. 5), Paris

În ultimul timp, a fost încercat un efort mai considerabil, şi, sub numele de *Uniune Idealistă Universală*, toţi şefii marilor mişcări filantropice din Europa şi din America s-au unit, adunând, într-un singur grup, o armată de 30.000 de intelectuali şi ziare în toate limbile.

Maeştrii

Societăţile de Iniţiere au drept scop principal să facă natura umană să evolueze şi să o facă aptă să primească influenţele directe ale planurilor superioare. Ele dezvoltă mai ales intelectualitatea, deşi nu neglijează spiritualitatea; de aici una dintre axiomele care ne sunt învăţate: *iniţierea este întotdeauna individuală* şi societatea nu poate decât să indice calea, permiţând evitarea celor periculoase.

Există în Europa *învăţători* veritabili aflaţi în apropierea, în afara sau înăuntrul centrelor iniţiatice?

La această întrebare voi răspunde clar printr-o afirmaţie: în Franţa există învăţători veritabili atât ai *ordinului intelectual* cât şi ai *ordinului spiritual*. Sunt în acest moment doi oameni care trăiesc în mijlocul societăţii actuale, la fel ca şi în cel al unei vieţi speciale, şi voi schiţa portretul fiecăruia dintre ei.

Însă înainte trebuie să răspund la o obiecţie venită din partea câtorva ignoranţi care pretind că un adevărat învăţător nu ar putea să trăiască în mediul nostru, atât fizic cât şi social.

Aceasta ar fi adevărat în cazul unui învăţător de egoism dezvoltat pe singurul plan material şi care nu îşi simte puterea de sacrificiu necesară pentru a abandona paradisul eterat pe care şi l-a creat, pentru a veni să împartă suferinţa şi viaţa otrăvită a creaturilor pe care vrea să le salveze. Aceşti învăţători se mulţumesc să acţioneze *prin inspiraţie* asupra creierelor anumitor oameni care traduc aceste impresii mai mult sau mai puţin clar. Este vorba aici de rafinament cerebral; nu despre devoţiune totală.

La pragul vieţii noi din Occident apare o imagine, exemplu sublim al tuturor actelor, nu numai supra-umană dar şi divină, acesta este Hristos.

Suferinţa cea mai teribilă pe care ar fi putut-o resimţi Persoana lui Dumnezeu-Salavatorul; nu turnurile umane ale patimii şi ale crucii, ci coborârea în întregime în materie, limitarea principiului oricărei întinderi, este supunerea constantă a principiului spiritual la exigenţele corpului propriu-zis; începând cu sincopa necesară a embrionatului şi pierderea contactului cu planul divin, pâna la reluarea uniunii cu Tatăl, menţinută integral timp de trei ani de viaţă terestră.

Iată suferinţa absolută, imposibil de atins de către un fachir sau un *evoluat*, oricărui plan i-ar aparţine el.

Şi este aici un mister atât de teribil şi luminos încât *cei care nu ştiu* neagă cu mânie posibilitatea unei fiinţe supra-umane de a trăi în mediul fizic şi nu pot înţelege limitarea în Timp şi în Spaţiu a Fiinţei Divine, pentru care aici şi acolo sunt întotdeuna legate printr-un raport de conexiune.

Vom vedea acum de ce am ţinut eu să distrug această obiecţie înainte să vorbesc despre cei doi învăţători despre care voi spune câteva cuvinte.

Despre aceşti doi oameni pe care i-am luat ca exemplu, spun că unul reprezintă controlul intelectualităţii, celălalt controlul absolut al spiritualităţii.

Învăţătorul intelectual este un om cu părul alb, al cărui chip respiră bunătatea, şi a cărui întreagă fiinţă străluceşte de calmul şi pacea sufletului.

Calea lui de iniţiere a fost întotdeauna calea suferinţei şi a sacrificiului. El a fost iniţiat în tradiţia occidentală prin centrele cele mai elevate, a fost iniţiat în tradiţia Orientului de către doi dintre cei mai mari demnitari ai Bisericii brahmanice dintre care unul a fost Brahatma centrilor sfinţi ai Indiei.

Ca toţi elevii veritabilei iniţieri orientale, el deţine toate caietele de învăţături unde fiecare pagină este contrasemnată de către Brahminul responsabil de transmiterea Cuvântului sfânt, iar

citirea acestor caiete necesită cunoaşterea aprofundată nu numai a sanscritei şi a limbii evreieşti (pe care aceşti brahmani înzestraţi cu grade înalte iniţiatice le cunosc în profunzime) dar şi a limbilor primitive ale căror hieroglife şi chineza sunt adaptări prezente în aceste caiete.

În afara cunoaşterii celor mai sfinţi Vidâs, şi prin urmare Mantras, a celor şapte simţuri ale Sapher-ului şi a cheilor kabbaliste, învăţătorul intelectual deţine dovada reală a gradului său, este *cheia vie* care permite transformarea în adaptare imediată la om, la artă, la societate, aceste cunoştinţe care, fără aceasta, ar forma o enciclopedie a lucrurilor frumoase dar moarte şi îngheţate, ceea ce explică repartiţia academiilor; dar nu veritabili iniţiaţi.

Sub degetele sale, ritmurile vechilor cântece ale druizilor se formează şi se nasc prodigioase şi tulburătare, secretele vechilor forme gotice şi ale viitoarelor arhitecturi de fier şi de sticlă, care traduc în limbaj arhitectural cuvintele vii ale lui Hristos, îngerii revelaţiei.

Şi aş putea să continui pe mai multe pagini fără să ating fondul acestei ştiinţe prodigioase care nu este astfel decât datorită faptului că este vie, şi nu este vie decât datorită faptului că îşi ia sursa din Principiul Dragostei.

A spune cu preţul câtorva suferinţe atroce că acest învăţător intelectual este printre noi, în timp ce deja jumătate din sufletul său este reintegrat, este ca şi cum am face să freamete oamenii care nu cunosc decât după nume misterele *dwidjas-ilor* pe care îi traducem exoteric prin *născuţi de două ori* şi a căror adevărată traducere este *trăind pe două planuri în acelaşi timp.*

Îmi rămâne să vorbesc despre învăţătotul spiritual.

Acesta a coborât, în timp ce primul a urcat; acesta ştie tot, însă învaţă coborârea şi obţinerea certitudinii că omul care ştie că nu ştie nimic începe numai să înţeleagă ştiinţa; că cel care nu deţine nimic decât un pat sărăcăcios, şi îl împrumută celui care nu îl are, este mai bogat decât toţi bogaţii; învăţătorul spiritual, atunci când vrea să îi înveţe pe alţii, poate fie să vorbească, ceea

ce este rar, fie *să facă să se vadă*, ceea ce este mai comun pentru el.

Posesor al bunurilor fizice care i-ar permite să trăiască nefăcând nimic, învăţătorul îşi consacră toată viaţa vindecării săracilor şi a celor îndureraţi. Iar aceste vindecări indică ele însele celui mai orb din ce plan coboară Duhul care comandă bolii, chiar şi Morţii.

Pe străzile oraşului în care locuieşte, îl vedem mergând umil între umili; şi bieţii oameni singuri îl binecuvântează şi îl cunosc.

Acest lucrător care îl salută cu respect îi datorează piciorul care îi fusese tăiat şi vindecat într-o oră; această femeie din popor care a alergat în calea lui, a venit să îl găsească atunci când copilul ei care horcăia iar învăţătorul i-a zis: „Femeie, eşti mai bogată prin devotamnetul neîncetat şi curajul tău în faţa încercărilor decât bogaţii pământului; mergi, copilul tău este vindecat". Şi când s-a întors acasă, mama a constatat miracolul care i-a deconcertat şi i-a iritat pe medici.

Această familie de artizani a fugit spre el fiindcă de optsprezece ore singura lor fiică era moartă; el a venit, şi în faţa a zece martori, moarta a surâs şi a deschis din nou ochii înaintea luminii.

Întrebaţi-i pe toţi acei oameni, ei vă vor spune: „Este *Tatăl Săracilor."*

Întrebaţi-l pe acest om; întrebaţi-l cine este, de unde are aceste puteri ciudate şi teribile, el vă va răspunde:

„Valorez mai puţin decât o piatră. Sunt atât de mulţi oameni pe acest pământ, care sunt ceva, încât eu sunt bucuros că nu sunt nimic. Am un prieten care, el, este ceva. Fii bun, răbdător în încercări, supus legilor sociale şi religioase ale ţării tale, împarte şi dăruieşte ceea ce ai, dacă găseşti fraţi care au nevoie şi prietenul meu te va iubi. În ceea ce mă priveşte, biet mesager, scriu în carte aşa cum pot eu mai bine, şi îl rog pe Tatăl, aşa cum odinioară a făcut-o Salvatorul Nostru Iisus Hristos, care străluceşte în glorie atât pe Pământ cât şi în Ceruri, şi la inima

căruia ajungem prin mijlocirea Fecioarei de Lumină, Maria, Binecuvântat fie Numele Său."

Nu voi termina bine aceste pagini, pe care recunoştinţa mea le face atât de plăcute, prin amintirea injuriilor şi sarcasmelor cu care savanţii, cei satisfăcuţi, criticii îşi coplşeşesc învăţătorul. El le ignoră, îi iartă şi se roagă pentru ei. Aceasta este suficient.

Acest om al cărui caracter tocmai l-am schiţat, şi încă cu ce stângăcie dacă mă gândesc, la rangul lui înalt, la fel ca şi precedentul, nu este un mit, un tip sumbru pierdut în capătul vreunei ţări inaccesibile. Este un om în carne şi oase, care trăieşte în viaţa socială şi unde şi-a asumat toate sarcinile, ba chiar mai mult de atât.

Şi amintind că, cu excepţia postului din deşert, Modelul rasei albe, Hristos, a trăit pe parcursul vieţii sale terestre, din regimul mixt al majorităţii oamenilor; învăţătorul trăieşte ca toţi fraţii lui umani.

De asemenea, nu voi vorbi decât despre lucrurile umane şi voi trece sub tăcere trecerile în celelalte faze ale existenţei, comunicările instantanee în afara timpului şi spaţiului şi direcţia Spiritiştilor.

Un om cu adevărat liber are singur dreptul de a scrie în Cartea Vieţii; ceilalţi nu fac decât să citească din ea.

Învăţaţi deci să citiţi înainte de a vrea să scrieţi.

*
* *

Nu este necesar, repet, să urmăm o societate oarecare pentru a învăţa ocultismul; fiecare poate ajunge singur acolo, iar societăţile nu pot şi nu trebuie să servească decât pentru a indica ruta pe care studentul să o urmeze apoi.

Acest tratat va fi de-ajuns, sper, în pofida imperfecţiunilor sale, pentru a face clari şi uşor de înţeles autorii moderni în Ştiinţa ocultă ale căror lucrări le-am publicat în mica bibliografie

intitulată: *l'Occultisme contemporain* (Ocultismul contemporan) [239].

Vom vedea acolo că legile pe care Antichitatea ni le-a transmis prin simbolurile sale nu sunt zadarnice şi că, de la politică până la filosofie, activul şi pasivul, autoritatea şi puterea, Credinţa şi Ştiinţa se opun pentru a se uni mai bine o dată cu renaşterea Sintezei ştiinţifice, sociale şi religioase.

Întotdeauna puterea a înţeles că nu poate să guverneze oamenii decât supunând intelectualitatea lor.

A servi învăţătura în favoarea exclusivă a ideilor ei, acesta este scopul oricărui despotism.

Mereu s-au găsit protestatari care să opună învăţătura Unităţii integrale învăţăturii parţiale a despotului.

A împiedica puterea să brutalizeze iniţierea, iată scopul etern al autorităţii.

Lupta autorităţii şi a puterii, iată cheia Istoriei.

Puterea, simţind că autoritatea se opune dominării ei, o persecută peste tot şi poate să o atingă.

Autoritatea, sub persecuţiile despoţilor afundă învăţăturile ei în cel mai profund mister.

Antichitatea ne arată regii despotici, străduindu-se în van să lupte împotriva ştiinţei învăţată din misterele egiptene.

Mai târziu, preoţii evrei, discipoli ai preotului egiptean Moise, nemaiînţelegând adevărul integral al căror depozitari sunt, vor să se opună învăţăturilor Fiului lui Dumnezeu.

Apoi, Biserica este cea care a preluat puterea. În numele credinţei, Inchiziţia persecută ca eretici pe toţi acei care vor să adauge ceva învăţăturii sale restrânse.

Autoritatea reprezentatată de templierii gnostici, alchimişti, apoi de francmasoni, îşi opune misterele în faţa persecuţiilor Bisericii.

[239] Vezi de asemenea *Catalogul Librăriei Chamuel*, 5, rue de Savoie, Paris

În timpul Revoluţiei franceze, francmasoneria ajunge la putere; ternarul creştin: Credinţă-Speranţă-Caritate este înlocuit cu echivalentul său masonic: Libertate-Egalitate-Fraternitate.

Fidelă legii eterne, Francmasoneria luptă astăzi împotriva Bisericii în numele Ştiinţei. Ea vrea să facă să dispară tot ceea ce se opune învăţăturii sale incomplete.

Nenorocire celui care vrea să unească cele două inseparabile: Ştiinţa şi Credinţa. Fanaticii credinţei o fac să dispară deoarece se sprijină pe Ştiinţă, fanaticii Ştiinţei pentru că îşi permit să facă uz de Credinţă.

Şi totuşi nu vedem noi întotdeauna Lumina şi Umbra unindu-se în Penumbră, Bărbatul şi Femeia unindu-se în Dragoste?

Întrega istorie ne strigă că niciodată nu va oprima Palatul în zadar Templul, că niciodată Templul nu va subzista dacă vrea să îşi exercite simultan puterea şi autoritatea.

În corpul uman, rezumat al lumii, puterea este exersată de către inimă, autoritatea de către creier. Inima nu întârzie să pună capăt mişcării dacă este sustrasă influenţei nervoase.

Papa, care uneşte temporalul cu spiritualul, regele, care uneşte regalitatea cu religia sunt monstruozităţi superioare Naturii şi lucrarea lor este mai devreme sau mai târziu atinsă de moarte.

Monştrii nu produc decât urmaşi trişti.

Pe pragul Istoriei noastre se ridică un preot al lui Osiris, însărcinat de Providenţă să dea un nou cult Eternei Religii; Moise, fidel învăţăturilor primite în temple, anunţă astfel Legea Politicii.

„Imperiului arbitral îi succede imperiul arbitrar, al cărui nume caracteristic este calea tigrului, Nimerod, Cezarismul.

Acest tip de guvernământ a vrut să domine prin violenţa militară Statul social terestru, aşa cum polul nord domină planeta.

În acest tip, Polul guvenamental, Puterea anarhică sau personală, s-a opus Domniei lui Dumnezeu, Ordinului social care este Faţa reflectată a inscripţiei IEVE în Umanitate.

De aici axioma ortodocşilor: Nimerod, arbitrarul guvernamental, Puterea personală şi tot ce ţine de ea, este Opusul, Antipodul Domniei lui Dumnezeu, Adversarul care împiedică fizionomia lui IEVE de a se reflecta în Statul social[240]."

Astăzi, la fel ca întotdeauna, există oameni care înţeleg unitatea ştiinţelor şi unitatea cultelor.

Ridicându-se deasupra tuturor fanatismelor religioase, ei demonstrează că toate cultele reprezintă traducerea unei singure şi aceleiaşi religii.

Ridicându-se deasupra tuturor fanatismelor filosofice, ei demonstrează că toate filosofiile sunt expresia unei singure şi aceleiaşi ştiinţe.

Atunci când au arătat Catolicului, Evreului şi Hindusului că în spatele cultelor lor se ascund în fond aceleaşi simboluri, reanimate de Hristos, atunci când i-au făcut pe toţi să înţeleagă că Iehova, Jupiter, Osiris, Allah, sunt concepte diferite ale unui singur şi aceluiaşi Dumnezeu, atunci când au proclamat unitatea Credinţei, ei s-au adresat filosofilor.

Ei arată de asemenea materialiştilor că nu au văzut decât o parte a Naturii, dar că observaţiile lor sunt juste.

Le arată idealiştilor că, de asemenea, nu au văzut decât o faţă a Adevărului, dar că, de partea lor, au şi ei drepatate.

Idealizând Materialismul şi materializând Idealismul, ei proclamă Unitatea Ştiinţei în echilibrul care rezultă din analogia contrariilor.

Apoi, ridicându-se din nou, ei fac să se vadă că, aşa cum Politeismul şi Monteismul nu sunt decât două concepţii diferite ale aceleiaşi credinţe, aşa cum Idealismul şi Materialismul nu sunt decât două concepte diferite ale aceleiaşi ştiinţe:

Tot aşa Ştiinţa şi Credinţa nu sunt decât două concepţii diferite ale Unicului şi Eternului Adevăr şi proclamă unitatea

[240] Saint -Yves d'Alveydre, *Mission des Juifs* (Misiunea evreilor), p. 296

Religiei şi a Filosofiei într-o aceeaşi sinteză a cărei deviză este astfel enunţată:

CEEA CE E SUS ESTE LA FEL CU CE E JOS ŞI CEEA CE ESTE JOS E LA FEL CU CE ESTE SUS CU SCOPUL DE A ÎMPLINI MIRACOLUL UNITĂŢII.

BIBLIOGRAFIE

Agathias, *De rebus justinis*
Amaravella, *Viaţa lui Appolonius*
Amaravella, *Iniţiere*
Amo, *Le Congrès de l'Humanité*, Congresul Umanităţii
Balzac, *Louis Lambert*
Barlet F. Ch., *Astralul* (Iniţierea)
Bernard Claude, *la Science expérimentale,* Ştiinţa Experimentală
Bernard Claude, *Psychologie du Coeur,* Psihologia inimii
Berthelot M., *Studiu despre Viaţa Universală*
Blavatsky H. P., *Isis Unveiled,* Isis Dezvăluită
Boehme Jacob, *Întrebarea 6*
Bruck, *Magnetismul terestru*
Brahme Barthrihari, *Proverbe*
Brassan de Bourbourg, Abate, *Istoria naţiunilor civilizate ale Mexicului şi ale Americii de Sud*
Cartea Împăraţilor Chinei
Cartea *Tchen-pey*
Claude de Saint-Martin, *Crocodilul*
Claude de Saint-Martin, *Tratat al Numerelor*
Christian, *Omul roşu din Ţiglărie*
Christian, *Istoria Magiei*
d'Alveydre Saint-Yves, *Mission des Juifs* (Misiunea evreilor)
Dammartin Moreau de, *Tratat despre Originea caracterelor alfabetice*
Dee John, *Monas Hieroglyphica*
Dentu, *Ştiinţa adevărului*
Descrespe M., *Iniţiere*
d'Olivet Fabre, *Versurile de aur ale lui Pitagora*
d'Olivet Fabre, *Istoria filosofică a umanităţii*
d'Olivet Fabre, *Limba ebraică restituită*
d'Olivet Fabre, *la Musique*

d'Olivet Fabre, *Karma*
Dutens, *Originea Descoperirilor atribuite Modernilor*
Dutens, pp. 167-168, *Legea Pătratului Distanţelor* (Pitagora)
Dutens, I, p.160, *De facie in orbe lunae* (Plutarh)
Dussaert, Col., *Id Carţia Americană*
Encausse Gerard, Dr. (Papus), *Anatomia filosofică şi diviziunile sale*
Figanières Louis Michel de, *La vie universelle,* Viaţa universală
Figuier M., Alchimia şi Alchimiştii
Fontanes Marius, *le Christianisme*
Fontanes Marius, *Egiptul*
Franck, Kabbala
Gibier Dr., *La Magie et l'Hypnose*, Magia şi Hipnoza
Guaita Stanislas de, *Le Temple de Satan,* Templul lui Satan
Guaita Stanislas de, *Cheia Magiei Negre*
Guaita Stanislas de, *Misiunea Suveranilor*
Guaita Stanislas de, *Misiunea Evreilor*
Guaita Stanislas de, *Misiunea Francezilor*
Guaita Stanislas de, *Ioana d'Arc victorioasă.*
Haven Marc, Dr., *Révolution des Ames*
Hierocles, *Aurea Carmina*
Henri Girgois, Dr., *Ocultul la Aborigenii din America de Sud*
Hoené-Wronski, *Lege de Creaţie*
Hoené-Wronski, *Tratat metodic despre Ştiinţa Ocultă*
Hoené-Wronski, *Scrisoare adresată Papei*
Kout-Houmi, *Lumea ocultă*
La Carre, Lumina pe cărare
Lafont G. De, *Le Bouddhisme* (Buddhismul)
Lafont, M. De, *Mazdeisme* (Mazdeismul)
Lévi Eliphas, *Fabule şi Simboluri*
Lévi Eliphas, *Istoria Magiei*
Lévi Eliphas, *Ritualul Înaltei Magii, Dogma şi Ritualul*
Louis Michel (de Giganieres), *Opere* (*passim)*
Lucas Louis, *Chimia nouă*
Lucas Louis, *Roman alchimic*

Lucas Louis, *Medicina nouă*
Marc Haven, Dr., *Tratatul kabbalistic al Revoluţiei sufletelor*
Moreau de Dammartin, *Tratat despre Originea caracterelor alfabetice*
Malfalti de Monteregio, *Mathese*
Papus, *Clef de l'Ame et de son Salut, Cheia sufletului şi a omagiului*
Papus, *Istoria tradiţiei ezoterice*
Papus, Dr. Gerard Encausse, *Anatomia filosofică şi diviziunile sale*
Petit Albert, *Grimoar din secolul al XVI-lea*
Plinius, *Istoria naturală*
Plutarh, *Viaţa lui Alexandru*
Porphyr, *Administrarea Imperiului*
Poe Edgar Allan, *Eureka*
Postel Guillaume, *Cheile lucrurilor ascunse*
Ragon, *Fasturi iniţiatice*
Ragon, *Masoneria ocultă*
Sabathier R. P. Esprit, *Umbra ideală a înţelepciunii universale*
Saint-Martin, *Semnele şi Ideile*
Seneca, *Probleme naturale*
Vaillant, *Clef Magique de la Fiction et du Fait*, Cheia Magică a Ficţiunii şi a Faptului
Valentin, *Pistis Sophia*
Valerius, *Viaţa lui Alexandru*
Zend Avesta

C U P R I N S

PRELIMINARII 3
Tri-Unitatea (Treimea) 3
Corespondențele și Analogia 3
Astralul 3

PARTEA I

CAPITOLUL I
ȘTIINȚA ANTICHITĂȚII

Știința Antichității 6
Manifestarea vizibilă a Invizibilului 6
Definiția Științei Ocultе 6

CAPITOLUL II
METODA ÎN ȘTIINȚA OCULTĂ

Metoda în Știința Ocultă 21
Analogia 21
Cele trei Lumi 21
Ternarul 21
Operațiunile Teosofice 21
Legile ciclice 21
Legea Ternarului 33
Adunarea Teosofică 40

CAPITOLUL III
VIAȚA UNIVERSALĂ

Viața Universală 46

Marele Secret al Sanctuarului 46
Lumina Astrală (Forța Universală) 46
Involuția și Evoluția 46
Omul, după Pitagora 46

PARTEA A II-A
REALIZAREA

CAPITOLUL IV
DESPRE EXPRIMAREA IDEILOR

Despre exprimarea ideilor 65
Semnele 65
Originea Limbajului 65
Poveștile simbolice și interpretările lor 65
Masa de Smarald a lui Hermes și explicația sa 65
Telesme 65
Alchimia 65
Explicarea textelor Hermetice 65
Geometria calitativă 65
Numele proprii și utilitatea lor 65
Tabla de Smarald a lui Hermes 74
DESPRE ALCHIMIE 81
Euridice 94
Elena - Paris - Menelau 95
Câteva sensuri de numele proprii 96

CAPITOLUL V
EXPRIMAREA ANALITICĂ A IDEILOR

Exprimarea analitică a ideilor 97
Tablouri analogice 97
Magia 97
Cele zece propoziții ale lui Isis 97

dezvăluite de H. P. Blavatsky 97
Tabloul magic al cuaternarului lui Agrippa 97
Astrologia 97
Lectura tablourilor analogice 97
Adaptarea Ternarului 97
ALFABET DE ASTROLOGIE 117
Părţile Cerului, Domiciliu al Planetelor 118
Semnele Zodiacului 118
Situaţii ale Planetelor (semne curente) 119
Câteva adaptări ale Ternarului 125

CAPITOLUL VI
DESPRE EXPRIMAREA SINTETICĂ A IDEILOR

Despre exprimarea sintetică a ideilor 126
Pantaclele 126
Şarpele şi semnificaţia sa 126
Metoda explicativă a Pantaclelor 126
Crucea 126
Triunghiul 126
Pecetea lui Solomon 126
Deviza lui Cagliostro 126
Tetragrammaton יהוה 126
A douăzeci şi una cheie a lui Hermes 126
Cele trei limbi primitive 126
Sfinxul şi semnificaţia sa 126
Piramidele 126
Pentagrama 126
Triunghiul dreptunghic 126
Explicarea Pantaclelor 131
Descompunerea Figurii în Elementele sale 131
Situaţia Elementelor 136
Ştiinţa la care se referă Pantaclul 141
Sfinxul 142

Piramidele 146
Pentagrama 148
Triunghiul Dreptunghic 150
Cele 22 de texte din cartea chinezească Tchen-Pey 152

PARTEA A III-A
ADAPTAREA ŞTIINŢEI OCULTE

INTRODUCERE 156
ADAPTAREA ŞTIINŢEI OCULTE 156

CAPITOLUL VII
PĂMÂNTUL ŞI ISTORIA SA SECRETĂ

Pământul şi Istoria sa Secretă 160
Viaţa pe Pământ 160
Rasele umane 160
Ram 160
Iniţierea Albilor 160
Marii Mesageri Divini 182

CAPITOLUL VIII
RASA ALBĂ ŞI CONSTITUIREA TRADIŢIEI SALE

Rasa Albă şi constituirea Tradiţiei sale 187
Preliminarii 187
Moise şi Kabbala 191
Kabbala 193
Cele 10 Sephiroturi sau cele Zece Numeraţii 202
Cum trebuie să studiem Kabbala 204
Câteva remarci de Kabbală la nivel Înalt 209
Lumile 210
Persoanele 210
Adam 211
Sufletele 211

ELENISMUL 212
Crearea Greciei; Politeismul 213
Autonomia Greciei 213
Orfeu 214
Muzele 216
Pitagora 217
Tradiţia Secretă 217
Creştinismul 219
Curentul Iubirii Vii 219
Crearea Creştinismului 221
Involuţia Principiilor Cereşti care vin să constituie Individualităţile terestre care vor crea Creştinismul 221
Încarnarea lui Iisus 223
Fecioara Maria 223
Încarnarea Sufletului lui Iisus 224
Cei Doisprezece Apostoli 225
Rolul Apostolilor 226
Influenţa lui Zoroastru 228
Odin 228
ARABII 231
TRADIŢIA ORIENTALĂ 233
Rezumatul capitolului VIII 241

CAPITOLUL IX
CONSTITUŢIA OMULUI

Constituţia Omului 243
Constituţia Omului în Tri-Unitate 250
Constituţia Omului potrivit Vechilor Egipteni 250
Constituţia Fiinţei umane potrivit lui Zoroastru 251
Constituţia Fiinţei umane potrivit Kabbalei 251
Constituţia Omului potrivit lui Ovidiu 251
Constituţia Omului conform lui Paracelsus 252
Analiza celor Trei Principii 252
Microcosmosul sau Omul 252

Cele trei Principii 255
Corpul Fizic 256
Corpul Astral 257
Fiinţa Psihică 258
Spiritul Conştient 259
Despre Destin 263
Macrocosmosul sau Natura 263
Arhetipul 269
Tri-Unitatea (Treimea) 273
Involuţia şi Evoluţia Principiilor 276
Regnul Ominal 278

CAPITOLUL X
PLANUL ASTRAL

Planul Astral 282
Agenţii: Elementali, Elementari 286
Imaginea Astrală 289
Rezumat 292
NOTE DESPRE ASTRAL (F. Ch. Barlet) 294
Raporturile Sufletului Uman cu Astralul Terestru 298
Posibilităţile umane 301
Concluzii 311
Tabloul constituirii umane 315

CAPITOLUL XI
ŞTIINŢA OCULTĂ ŞI ŞTIINŢA CONTEMPORANĂ

Ştiinţa Ocultă şi Ştiinţa Contemporană 317
Imaginaţia şi Realismul 317
Bacon, Trousseau, Claude Bernard (citate) 317
Societăţile de Iniţiere ale sec. XIX 317
Martinismul 317
Învăţătorii 317
Miracolele Unităţii 317

Societăţile de Iniţiere 327
Maeştrii 330

BIBLIOGRAFIE 337

Editura Esoteris face cunoscut cititorilor săi!

Anunţ important!

Începând din acest moment toate comenzile de carte făcute direct la Editura Esoteris vor beneficia de reduceri de preţ cuprinse între 10 - 20% în funcţie de valoarea comenzilor, pentru membrii Clubului Esoteris (vezi mai multe detalii la rubrica Club Esoteris accesând adresa site-ului Editurii Esoteris, www.esoteris.ro).

Membrii Clubului Esoteris, care vor face comenzi direct la Editură, vor beneficia de următoarele facilităţi:

Obţinerea unui discount de 10% pentru comenzile cuprinse între 100-200 lei.

Obţinerea unui discount de 15% pentru comenzile a căror valoare este peste 200 lei.

Numai Editura Esoteris poate face aceste reduceri substanţiale de preţuri pentru toţi cumpărătorii şi cititorii ce vor face comenzi direct la depozitul nostru (tel/fax 0232.266.169 şi mob. 0721.182.620; 0720.537.972). Numai la Editura Esoteris găsiţi toate cărţile scrise de Christian & Miriam Dikol.

Taxele poştale sunt suportate integral de Editura Esoteris pentru comenzile ce depăşesc suma de 100 lei pentru membrii Clubului Esoteris. Pentru comenzile sub această valoare, destinatarul va plăti taxe poştale în valoare de 5-10 lei în funcţie de cuantumul comenzii şi adresa la care se livrează comanda.

Comenzile vor fi livrate prin poştă în termen de 3-4 zile lucrătoare din momentul efectuării lor, iar plata se va face ramburs la ridicarea coletului poştal.

Dacă nu aţi primit avizul de înştiinţare după acest termen, va trebui să vă informaţi la oficiul poştal de care aparţineţi. La ridicarea coletului şi efectuarea plăţii vă rugăm să solicitaţi chitanţă pentru suma plătită.